

Handwritten scribbles and illegible text in the upper left corner.

Memorandum

Gram 158

Handwritten text, possibly a date or reference number, running vertically on the right side of the page.

Handwritten text on the right edge of the page.

Handwritten text on the right edge of the page.

Handwritten text on the adjacent page, partially visible.

May modys ^{Valentini}
 Liber ^{Andreas} Brodowski
 secunda clapis gran
 matioes x. d. 16
 Valentio ^{Maximilianus}

Andreas. B
 Andreas. Brodowski
~~Andreas Brodowski~~
 Andreas Brodowski
 Andreas 20 f
 M. Jacobi
 Villis

Johannes
 Johannes
 Johannes

Iohannes
 Iohannes

re belynde drey
 goret

25

Jon

IACOBI GRETSERI
SOCIETATIS IESV
INSTITUTIONVM
LINGVÆ GRÆCÆ
Liber Primus.

DE OCTO PARTIBVS
ORATIONIS
PRO SCHOLA SYNTAXEOS

Editio Sexta.

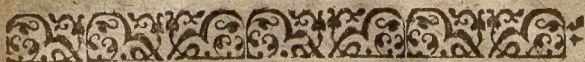
Cum INDICE Graecolatino.

M. Jacobi
Vulky

VILNÆ. Ex Typographia Ioannis
Karcani. Anno Domini M. DC. LV.

11. 8 28

AD STUDIOSAM
INVENTIVTEM.

Quid Graiūm penitas iuuat explorare latebras
Quid Graiūm indagas abdita sensa, puer
Niteris incassum, cæcisque ambagibus hares,
Te nisi GRAMMATICÆ duxq; comesq; regat.
GRAMMATICÆ tibi fila potis Minoïdos instar
Tendere, quæ neuit Musa Pelasga soror.
Grammaticæ auctoriū Labyrinthos mille docebit;
Mille per anfractus conscia pandet iter.
Ergo age, GRAMMATICEN sociā ne desine vici
Quærere; quærendi tædia vincit amor.

57349

NOBILI ET
MAGNIFICODOMINO,
D. IOANNI GEORGIO HERVVAR.

DO AB HOHENBURG, I. V. D. SER. mī

Bauariæ Ducis, &c. GVILHELMI consilia-
rio intimo & supremo Cancellario.

IACOBVS GRETSEVS SOCIE-
TATIS IESV, S. D.

✠✠✠✠✠ RÆCAM linguam longè omni-
✠✠✠✠✠ **G**um esse pulcherimam & utilissi-
✠✠✠✠✠ mam, Magnifice & clarissime Do-
✠✠✠✠✠ mine Cancellarie, communis &
vera est eruditorum persuasio, testata totius
superioris memoriæ testimoniò. Pulchram
enim & maximorum commodorum fera-
cem esse oportet, quæ Greciæ terminis ne-
quaquam inclusa, Asiā propè vniuersam,
Italiam, Galliam, & reliquas orbis terra-
rum partes iam olim peruasit, & extrà an-
ni solisq; uias, super & Garamantas & In-
dos protulit imperium, vt ne Alcides
quidem tantum telluris obiuerit, quantum
hæc lingua;

EPISTOLA

*Fixerit eripedem ceruam licet, aut Erymanthi
Placarit nemora, & Lernam tremefecerit arcu.*
vt ait Poëtarum optimus. Quamobrem ni-
hil à ratione alienum facturus videtur, si
quis illam cum Orphei lyrâ, aut cum Am-
phionis testudine compareret; vt enim hæc
saxa mouere sono poterat, & lenire tigres,
rabidosque leones, & prece blandâ ducere
quò vellet; ita Græca linguâ non tantum
veteres Romanos rerum Dominos, omni
humanitatis genere perpolitos, sed & Asi-
aticos, Scythas, Brachmanas, Gallicanos
Druidas, aliasque multas immanitate bar-
baras gentes excoluit, & cum ad eloquen-
tiâ, tum ad Philosophiâ studia rerumque
cœlestium contemplationem erudiuit.
Nostro etiam seculo, quo reffloruerunt ac
propemodum renatæ sunt literæ, Græcis
Musis æquè suus constat honos atque La-
tinis, quippe sororibus, & quas disungere
sine certâ & præsentî iacturâ minimè pos-
sis, siue Poëtices, siue Rhetorices, siue Phi-
losophiæ, siue alterius maiorum gentium
scientiæ desiderio, & amore tenearis, ta-
met si plures nunc quàm temporibus ante-
actis reperiatis, qui nihil sibi cum Græcis
disciplinis negotij esse velint. Sed quid mi-
rum?

DEDICATORIA.

rum? suo ævo tam felici & docto exclamabat Theocritus.

Τίς γάρ τ' ἐπί σοι γλαυκὰν νάεισιν ὑπὸ ἡῶ,
 Ημετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξῃ οἴκῳ
 Ασπασίως;

Interea tamen melior, si non maior numerus, libenter cum eodem vate canit:

Τέτιξ μὲν τέτιγι φίλῳ. μύρμακι δὲ μύρμαξ
 Εμὶν δ' ἂ μῶσα καὶ ᾠδὰ,
 Τὰς μοὶ πᾶς ἐγὼ πλεῖν δόμῳ.

De his igitur, quibus tantum sui amorem in pectore Græca lingua incussit, præclare mereri illos, qui prima rudimenta eius linguæ tradunt, Grammaticasque institutiones conscribunt, non inuitus fatebitur, qui nos eo loco & tempore natos meminerit, quo sine præsidio præceptionum ad cognitionem Græcæ literaturæ ne aspirare quidem licet. Prodierunt autem hactenus Grammatici, non vnus, sed vt ille ait, μυρίαί, ἅς ἂν ἂν τις ἀριθρᾷ δέως ἀγορεύσει θυγτρὸς ἑὼν. Post quos omnes exit itidem hæc Grammatica tribus suis partibus perfecta & absoluta, in gratiam potissimum iuuentutis, quam variis in locis fidei nostræ commissam bonis moribus & literis informamus. Hoc autem quidquid est o-

EPISTOLA

peris, tibi, Nobilis & Magnifice Domine,
 dedicare placuit, non certè, vt te tanta eru-
 ditionis & dignitatis virum ad hæc primæ
 ætatis ludicra crepundia reuocem, sed vt
 illustri tuo nomine liber insignitus aliquid
 lucis accipiat, gratorque & acceptior ac-
 cidat cùm aliis omnibus, tum maximè stu-
 diosis adolescentibus, quibus, quam ego
 viam perueniendi ad edita doctrinæ Græ-
 cæ templa demonstro regulis, eam tu osten-
 des opere ipso & exemplo, cùm eas in Græ-
 cis progressionēs feceris, vt honestissimarum
 disciplinarum Candidati, rectissimè
 facturi sint, si in te vnum intueantur, te
 imitari & ad tuum exemplum totis viri-
 bus properare conentur. Monebat Bias :
 ἰφάδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλαμβάνει θεο-
 κεν. βέλαιότερον γὰρ τὸ τοῦ ἄλλων κτήματων.
 Cui consilio quàm diligenter parueris,
 exitus ipse probat. Quod enim genus sapi-
 entię tibi non comparasti velut dulce ma-
 turioris ætatis ipsiusque senectutis præsi-
 dium & viaticum? Nam Græcis, Latinis,
 Hebraicis literis, & antiquitatis peritiā
 non contentus, Mathematicis itidem di-
 sciplinas perdiscendas putasti, ita tamen,
 vt scientiam Iuris & æqui, quam parit ars

DEDICATORIA.

& perficit vsus, præcipuo quodam amore
semper fueris complexus. Hinc te ad tan-
tos dignitatum gradus euectum, & post
Camera Spirenſi vtiliſſimam nauatam o-
peram, poſt plurima tua in Rempublicam
merita, Bavaricæ Cancellariæ ſummâ cum
poſtate præfectum eſſe, neque nouum ne-
que inſuetum videri debet. Eſt enim do-
ctrina parens honorum ſæcunda, præſer-
tim cum virtute morumque integritate
coniuncta, qualis tua, Nobilis & Magnifi-
ce Domine. Et quamuis nemo ſit qui om-
ne virtutum genus in te non ſuſpiciat, iu-
ſtitia tamen tua Rectique amor æquabili
tenore perennis, & nec gratiâ nec pretio
flecti potis, omnium animos mirificè ſibi
conciliat, vt inter viros iuſtos & propoſiti
tenaces, quos Horatius elegantiffimè de-
pingens, neque illabentis mundi ruinâ lo-
co motum iri canit, omnes vno ore te nu-
merent. Acceſſit altera quoque ratio hunc
tibi librum inſcribendi. Par erat extare
aliquod grati animi monumentum, quo
tuæ in Societatem noſtram ſingulari bene-
uolentiæ, pluribuſq; officiis, qualem qua-
lem vicem rependeremus. Nihil aliud in
præſenti occurrit, præter hoc opus, quod

EPIST. DEDIC.

tibi acceptum fore, eò minus dubitamus,
quò certius scimus, viros eruditos erudi-
torumq; amantes, etiam tenuissimum mu-
nus, dummodo sit literarium, nequaquam
aspernari. Ne huic quidem loco Dñi im-
mortales desunt, dicebat Heraclitus, ne-
scio quibus fumosam calam ingredi recu-
santibus. Vt ergo Philosophus hic in lo-
co, quantumvis in speciem abiecto, diui-
num Numen agnouit, ita & tu in hoc tam
exili dono gratæ mentis notas, & alia quæ
placeant, facillè agnosces. Vale.

INGOLSTADII Kalend.

Iulij 1593.

AD

AD LECTOREM.

TRES libros harum Institutionum collegimus, beneuole Lector, in gratiam & commodum nuuentutis, quæ nostris in Scholis Græcis & Latinis literis ad humanitatem informatur. Neque verò nullas suscepti laboris causas habuimus. Primum enim vtile videbatur fore, si vnius auctoris de re Grammaticâ opus integrum & perfectum exstaret, ne cogeremur quotannis tres quatuorue diuersos Grammaticos in nostra gymnasia introducere, non magno eorum, quos erudiendos suscepimus, emolumento, dum à Clenardo & Antesignano octo partes orationis, à Varennio Syntaxin, & à Vergara Prosodiam discunt. Licet enim hic omnes Grammaticæ partes sit persecutus, non tamen tanti videbatur, p̄ relicto Clenardo & Varennio, ipse solus ius in scholis diceret. Nam in primâ parte Clenardo cum suo Antesignano, & in secundâ, Varennio siue omni dubitatione longè est inferior, ut taceam ordinem perturbatum & implicatum, ex quo te non certius & citius sine duce, quàm ex Labyrintho expedias. Ipse verò Clenardus solus & si-

AD LECTOREM.

*nē commentariis breuior est, quā ut audito-
rem ad lectionem cuiusvis auctoris pręparet, ut
de methodo & dispositione nihil dicam, quā
non omnibus placere, docet non semel atque ite-
rum, sed sæpius prępostero & inuerso ordine e-
dius Clenardus; cum Antesignano autem pro-
lixior est, quā ut iuuentuti compendiorum aui-
da, & in Græciam breuissima viā festinanti Dux
pręire queat. Accedit, quod in singulos annos
nouus quodammodo prodit Clenardus, nouis no-
tis, notationibus, animaduersionibus, paralipo-
menis & censuris, quasi vinculis & compedibus
onustus, stigmatias factus ex libero & ingenio,
sicut & scholiastes eius Antesignanus, quem, ut
ille Deiphobum.*

Lacerum crudeliter ora,

*Ora manusq; ambas, populataq; tempora raptis
Auribus, & truncas inhonesto vnlnerē nares,
iure interroges,*

Quis tam crudeles optauit sumere poenas:

Cui tantum de te licuit:

*Vt igitur his alijsq; incommodis moderentur,
qui nostris scholis præsunt, voluerunt, ut istæ Insti-
tutiones, non vnā, sed omnes Grammaticæ par-
tes complexæ in lucem exirent, ordine & dispo-
sitione ab Emmanuele nostro, quā fieri potest,
minimē diuersæ, præsertim in secundo & tertio
libro,*

AD LECTOREM.

libro, nec breuitate nimia adstricta, neque superflua prolixitate fusa, sed mediocritate, quæ ad iacienda lingue Græcanicæ fundamenta cuius satis sit, gratæ & acceptæ. Dialectos porro non in unum cumulum, ut ita loqui liceat, coniecimus, sed suo quasque loco collocauimus imitati Antesignanum. Nam, ut membrum in corpore, tunc corpus ornat, si suum locum obtimeat, ita & Dialecti in hoc Grammatico corpore. Qui verò diuersa consilia secuti, Dialectos propriâ statione ausulas, in unum caput congregarunt, illi mihi πᾶντα ἐγείναι quandam Anaxagoræ moliri videntur, cui iure optimo adscribant duo illa Elogia:

Πᾶν ἐν πᾶντι μίμνεται.

Et:

Rudis indigestaque moles,

Quis enim non videat, & ad memoriæ aptius, & ad confusionem vitandam accommodatius futurum, si illis statim subiiciantur Dialecti, quibus ut accidentia accidunt, siue, ut euenta eueniunt? Adde quod multi felicioris indolis adolescentes, dum regulas & paradigma discunt, vltro etiam & sine præceptorum auspiciis Dialectos regulis & paradigmatis adiunctas discunt, quas adiunctas ne aspicerent quidem. Nolumus tamen ut professor auditoribus Syntaxe-

AD LECTOREM.

os, quibus prima huius Grammatices pars elaborata est, Dialectos, vel etiam omnia illa, quae passim in annotationibus annotantur, explant. Nam pleraque horum maioris sunt operae & difficultatis, quam ut illis inuentus, eo tempore & loco, sit oneranda, & multa plenioris verborumque doctrinae gratia adferri solent, quae si à discipulis exigas, parum decori feceris. Delectum igitur & iudicium adhibebit hic eruditus Magister, quàm in re multum inuabitur typorum & characterum varietate, quàm passim regulas ab annotationibus, & has à Dialectis distinximus, & Dialectos quidem Doctori humanitatis intactas relinquet, qui primis hebdomadibus cum nouis discipulis repetitione Grammatices per aliquot dies institutâ, rationem quoque Dialectorum iradet; quamuis pro certo habendum sit, Dialectos melius & expeditius non disci, quam lectione poetarum aliorumque, qui suis monumentis huiusmodi idiomata inseruerunt. Cum ergo Magister poëtas interpretabitur, semper monebit, quo capite Grammatices hanc vel illam vel illius similem Dialectum Auditores sint reperturi. Necessarium porro est, ut ex primâ Grammatices Schola, nullis ad Humanitatis classem aditus pateat, qui totam Grammaticam animo comprehensam probè non teneant, quod difficile non erit, si ex

AD LECTOREM.

*Si ex tertiâ & secundâ Grammatices Scholâ non mittantur ad primam omninò rudes, sed Epitomes ex hoc libro confectæ iam periti, ita enim gradatim ad Græcæ linguæ cognitionem quasi euecti, iucundè & hilariter ad ea procedent, de quibus in maioribus Scholis non immeritò desperassent. Quid enim speret ille, cui in Humanitate & Rhetoricâ adhuc cum τὸ πλὴν & τὸ πτομαε luctandum est? non nego reperiri, qui victoriam consequantur; sed eos paucos esse & plures ξιλάσσοι γὰρ ὁ πάλιν μάχισσοίμεντες effici, quotidie videmus; Itaque quod Arcesilaus olim: ὁδὸς πόνον ἐστὶν γνῶσθαι φησὶ, & alius, πᾶρ ἐμοὶ ὁ πικρὸν κῆρται, vel ut quidam legunt, γνῶσθεται, id iure suo Magistri superiores occulant illis, quos Grammatices ignaros in ludum suum cooptari vel-
 le vident. Τάξις γὰρ ἐστὶν, ὡς πρὸς ἐρίων ἐγγραφίαις, ὅτω & μαθημάτων διδασκαλίαις, καὶ ὁδὸς ὅτ' ἀναγινώσκειν διδάσκειται, πρὶν πᾶσας ἐκμαθεῖν τὰς συλλαβὰς, ὅτ' αὐτὰς πρὶν ἀπαντὰ τὰ σοιχῆσαι τὰς φωνάς, ut verissimè scripsit Galenus. Hoc igitur docendi ordine obseruato, haud falllemur sperato profectuum fructu, maximè si ad Grammaticas præceptiones accedat itidem assidua bonorum Auctorum explicatio, frequens disputatio & concertatio, repetitio, scriptio, sedula Doctoris ad laudem & decus cohortatio, & denique aliqua*

AD LECTOREM.

aliqua etiam librorum supellex, quod genus, Lexica, Nomenclatores, Phrasælogiæ, Calligraphiæ, Meditationes, seu Thematum explanationes, formulæ loquendi pueriles, in quibus omnibus viri doctissimi iamdudum utilem operam iuventuti nauarunt, ut facile si velint adolescentes habere possint, unde & ad Auctores propriâ industriâ peruolutandos, & ad solutam vinculamque orationem scribendam subsidium
& opem petant.

INDEX

INDEX CAPITVM LIBRI PRIMĪ.

Caput I.

De Græcorum literis, earumque diuisionibus & affectionibus.

Caput II.

De partibus orationis apud Græcos & primum de articulo.

Caput III.

De Dialectis.

Caput IV.

De nomine & simplicibus declinationibus.

Caput V.

De contractis declinationibus.

Caput VI.

De nominibus simplicium declinationum contrahi solitis.

Caput VII.

De Heteroclitis.

Caput VIII.

De formationibus adiectiuorum.

Caput IX.

De formationibus substantiuorum.

Caput X.

De gradibus comparationis.

Caput XI.

De numeralibus.

Caput

INDEX CAPITVM.

Caput XII.

De Pronomine.

Caput XIII.

De verbis seu coniugationibus Barytonis.

Caput XIV.

De verbis seu coniugationibus Circumflexis.

Caput XV.

De verbis seu coniugationibus in MI.

Caput XVI.

De modo potenciali & concessiuo seu permissiuo.

Caput XVII.

De Verbis.

Caput XVIII.

De verbis anomalis & defectiuis in O.

Caput XIX.

De verbis anomalis in MI.

Caput XX. Caput XX.

De Aduerbio.

Caput XXI.

De Coniunctione & Præpositione.

Caput XXII.

De Accentibus.

Caput XXIII.

De ratione inuestigandi Themata.

Caput

ET EARVM DIVISIONE. 3

torum Græcanicorum delineatione, Latinis ex alterâ parte respondentibus, efformatum cernis; cum etiâ huius ætatis Græci ab illâ pronuntiatione nihil vel perparum discrepent; maximè quod attinet ad tres istas literas ε, η, υ, de quibus potissimum certatur. A

DIVISIO LITERARVM.

DIVIDVNRVR literæ generali diuisione in vocales & consonantes.

Vocales sunt septem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Consonantes reliquæ omnes.

Vocales naturâ longæ sunt, η, ω. Breues B
ε, ο. Ancipites vel dubiæ, α, ι, υ.

ANNOTAT.

VOCALIS naturâ longæ corripuntur nonnunquam à poetis Græcis, & breues producuntur non tantum positione, sed aliis quibusdam modis vel potius licentis, ut suo loco ostendemus. C

ANCIPITES non ideo hoc nomen habent, quòd in quauis dictione arbitrio vsurpantis breues sint aut longæ; sed quòd in diuersis. Nam α & ι, in his vocibus, σέλα, ὄσ, μέλι, mel, semper corripuntur; sicut & υ, in his φύγῃ, fuga, γυναῖς, mulier. At in voce λαός, populus, α semper longum est; & ι, in τιμῇ, honos, νίκη, victoria; & υ, in nomine μῦθος sermo, fabula, ψυχή, anima, χρυσός, aurum, θυμὸς, animus, ἰρα.

B 2 Repe-

A Reperiuntur tamen vocabula, quæ eandem vocalem ancipitem modò producant, modò corripiant; vt *Aqvis*, *Mars*, *ἀνὴρ*, *vir*, *καλὸς*, *pulcher*, *φίλος*, *amicus*, *ἴσος*, æqualis, *ὕδωρ*, *aqua*.

DIVIDUNTUR rursus vocales in præpositiuas & subiunctiuas, seu in principes & subditas.

PRÆPOSITIVÆ sunt, quæ in compositione diphthongorum præponuntur, vt *α, ε, η, ο, ω*, **Postpositivæ** quæ postponuntur, vt *ι, υ*.

QVIA tamen ex his ipsis duabus subditis vocalibus diphthongus impropria ui conficitur, fit, vt *υ* respectu sui comparis, etiam præpositiua dici possit.

DE DIPHTHONGIS.

CONSTITVNTUR ex vocalibus diphthongi duodecim, quarum sex vocantur propriæ, *αι, αυ, ει, ευ, οι, ου*. Sex improprie, *α, η, ω, ηυ, υι, ωυ*.

ILLÆ dicuntur propriæ, quòd duplicem edant sonum, si rectè pronuncientur. Hæ verò improprie, quòd simplici effe-

rantur sono. Nam α pronūciatur vt α simplex, similiter ω & ω . Numerantur tamen in diphthongis, quod sub se vocalem contineant, in quam quoq; ad latus adscripta resolui possunt, $\alpha\delta\eta\varsigma$, *infernus*, $\alpha\iota\delta\eta\varsigma$, $\lambda\eta\varsigma\eta\varsigma$, *latro*, $\lambda\eta\iota\varsigma\eta\varsigma$.

QUANDO vocalis posterior diphthongi, duobus supernè punctis notatur, tunc fit diæresis, & quælibet vocalis propriam syllabam constituit $\pi\alpha\iota\varsigma$, *puer*, $\epsilon\upsilon\phi\omega\nu$, *sonorus*.

ANNOTAT.

HABENT diphthongi hoc nomen à duplici sono. Nonnulli eas binocales latinè appellant, vel quod duplici constent vocali, vel quod sonum edant geminum. Vnde etiam bisonæ vel bisonantes dici possent, ad eum modum, quo aliqua litera à consonando dicta sunt consonantes vel consonæ; & vocales à veteribus sonæ; & muta, Insonæ, teste Isidoro lib. 1. Etym. cap. 4.

NEC mireris si hodie diphthongi tam apud Latinos, quam apud Græcos sint monophthongi; quia vera pronuntiatio defuit; quam tamen colligere aliquantulum licet ex vestigiis, quæ apud Latinos supersunt. Nam α , ferè efferebatur, vt apud Latinos illud Virgilij, Aulæi, pictai, & apud Lucretium, Aquai, patriai, itemq; Aiax, Maia.

6 DE DIPHTHONGIS.

Av pronunciabatur ut nunc in his vocibus, *Aura*,

A *Aurum*, *Taurus*, *Thesaurus*.

Ei sonabat ut audis in his versibus *Ovidij* :

Flebilis indignos Elegeia solue capillos :

Et :

Exigit indicij memorem Cythereia pœnam.

Utrouque est diphthongus *a*, sed soluta. Nulla tamen diæresi facta antiqui non ut nos *Elegia*, sed *Elegeia* dicebant, utraque videlicet diphthongi parte sonante; ut fit in penultima illius versus 1. *Æneid*.

Quarum quæ forma pulcherrima Deiopeia.

B *Et in vocabulo eia*, græcè *ἔα*.

Eu eum habebat sonum, quem nunc habet in his vocabulis, *Eurus*, *euge*, *Eucharistia*. *a* talem, qualis est, in *Troia*, *Troianus*. *ov* efferebatur ut à *Gallis*. *Nous*, *Vous*.

C *DIPHTHONGI* illæ, *uv*, *vi*, *ov*, sunt diphthongi propriae, quippe duplicis soni, si legitima obseruetur pronuntiatio: Numerauimus tamen illas inter diphthongos improprias, secuti alios *Grammaticos*, qui eas, quod essent *uau* & *uui*, duriusculæ, impropriis adscripsisse videntur. Quamuis *LASCARIS*, *uv* & *ov*, omnino non numeret in diphthongis. IN prioribus diphthongis impropriis non subscribebatur olim iota vocalibus, sed ad latus adiungebatur, *ai*, *vi*, *oi*. Quæ consuetudo postea defuit, & tantum in literis capitalibus, seu maiusculis remansit.

AL. HI. ΩΙ.

DE

DE CONSONANTIBVS.

7

DE CONSONANTIBVS.

A

CONSONANTES sunt duplices: Mutæ & semiuocales.

Mutæ diuiduntur in { Tenues, ω , κ , τ .
Medias, β , γ , δ .
Aspiratas, ϕ , χ , θ .

ANNOTAT.

Ex tribus istis classibus prima & ultima extrema B sunt & oppositæ: Media conuenit cum utrisque. Nam & accedit aliquo modo ad ω , & aliquo modo ad φ . & verò ad κ & χ . & autem ad τ & θ .

SOLENT porro sæpe tenues cum aspiratis, & hæc cum illis in oratione & in temporum formatione, & in vocabulorum compositione permutari, ut in progressu huius libri constabit.

Semiuocales diuiduntur in liquidas seu immutabiles, λ , μ , ν , ρ . Et in duplices, ζ , ξ , ψ . sic dictas, quod duabus aliis conso- C nantibus æquiualeant.

Valent autem { ζ δ s, vel ut quidam α δ s.
 ξ κ s, γ s, χ s.
 ψ ω s, β s, ϕ s.

DIVIDUNTUR quoque consonantes in præpositas & subditas.

PRÆPOSITÆ dicuntur illæ, à quibus

B 4 dictio

8 DE ACCENTIBVS.

A dictio potest inchoari; cuiusmodi sunt omnes Græcorum consonantes.

Postpositæ illæ, quæ Græcas dictiones finiunt, quales tantum sunt *ν, ρ, σ, ξ, ψ, & κ.* in dictionibus *ἐν & ἐκ.* Nulla enim vocabula Græca in aliam consonantem exeunt. Nam illa *Ἰωσήφ, Δαβὶδ, Μιχαὴλ, Σηθ,* *Ioseph, David, Michael, Seth,* & similia, quæ passim in diuinis libris Græcè scriptis occurrunt,

B non sunt Græca, sed peregrina. Illud autem *ἐχ* pro *ἐχι*, mutilatum est per Apocopen, quod aliqui etiam tradunt de *ἐκ*, quasi sit pro *ἐκτι*.

r ANTE *γ, ξ, χ* sonat vt vt: *Ἀγγελος, Angelus, λύγξ, lynx, singultus, vel lynx fera. ἔγχος, Enchos, hasta.* Idem fit cum *γ* ante *κ* ponitur, sed ipsum *κ* induit tum sonum *τ* *γ, πῆφρυκα, pephanga, ἀφαίνω, appareo.*

C DE ACCENTIBVS.

AD rationem legendi spectat quoque accentus, qui triplex est.

Acutus, *θεός, λόγος, τύπος.*

Grauis, *τιμή.*

Circumflexus, *μῆλα, ποιῶ.*

ANNO.

ANNOTAT.

ACVTVS attollit, grauis deprimit, circumflexus, A
 vt nomen ipsum præ se fert, partim attollit, partim de-
 primit syllabam; constat ex acuto & graui; sonus eius
 hodie incertus est, vt rectè dixit in suâ prosodiâ no-
 ster Emmanuel. Nam syllabas circumflexas efferimus
 nunc vt acutas. Nec plura hîc de accentibus: Nam v-
 trum in illo vocabulo *τιμῶν*, grauis sit an acutus, expli-
 candum est cap. 22.

TANTVM obseruetur accentum & quantitatem
 syllabarum apud Græcos distingui, & in pronunciati- B
 one non quantitatis: sed. accentus rationem haberi.
 Contra ferè fit apud Latinos.

DE SPIRITIBVS.

SPIRITVS duplex est { Asper siue densus: ἀσπερ,
} simul.
 Lenis siue tenuis: ἑυω,
{ ego

LOCVS spirituum est vocalis aut diph- C
 thongus initio dictionis, itemquæ conso-
 nans, & quæ in principio vocis aspiratur,
 ῥῶμν, Roma: in medio autem si duplicetur,
 priori loco lenem, posteriori asperum spi-
 ritum habet, πῶρρον, procul, ἀσπῶρος, infirmus.

ANNOTAT.

A SPIRITVS asper pronuntiatur vt aspiratio Latī-
na H, subitq; eius vicem apud Græcos.

SPIRITVS lenis moderatiùs efferebatur olim, vt
ipsum nomen significat, sed vsus eius iam penitus exole-
uit. Omnes enim Græcum pronomen *ἐγώ* efferunt, vt
Latinum illud, ego. Et tunc leni spiritu pronuntiari
censetur vocabulum, cū non pronuntiatur aspero.

CÆTERVM *ε*, si in medio non duplicetur, nullo no-
ratur spiritu. *φιλοκεπής*, amans lucri, nisi alterum *ε*, sit
abiectum, quod poëtæ interdum versus gratia faciunt.

B *ἀπὸ τοῦ* pro *ἀπὸ τοῦ*, infectum. quamvis hoc non fiat
semper, *ἐκ τῆς*, suo, *ἐκ τῆς* pro *ἐκ τῆς*, suebam.

QVO autem spiritu quævis dictio insigniatur, non
præceptorum multitudine, sed usu & obseruatione di-
scendum est. Si quis tamen regulas desiderat, is libel-
lum ANTESIGNANI de spirituum ratione adeat.

Illud notetur, in maiusculis literis à multis neque spi-
ritum, neque accentum scribi.

C

DE APOSTROPHO.

APOSTROPHVS est nota reiectæ & e-
lisæ vocalis brevis & diphthongi, cū
sequens dictio à vocali aut diphthongo
inchoatur.

ELIDVNTVR ex vocalibus, *ε*, *ο*.
Item *α*, & *ι*, cū corripiuntur,

Ex

DE ARTICVLO. 11

Ex diphthongis, αἰ, οἰ, βόλου' ἐγώ, volo
ego, pro βόλομαι ἐγώ. οἶμ' ἐγώ, pro οἶμοι ἐγώ, A
heu mihi: Istæ enim diphthongi habentur
breues in accentibus.

QVOD si vocalis aut diphthongus se-
quentis dictionis aspiretur, tunc tenuis
præcedens mutatur in aspiratam, ἀφ' ὅ, pro
ἀφ' ὅ, à quo: νύχθ' ὅλλω, pro νύκτα ὅλλω, to-
tam noctem.

CONSONANTES præcedentis vocabuli
pertinent ad vocalem proximam dictio- B
nis sequentis, non autem ad vocalem di-
ctionis antecedentis, ut νύχθ' ὅλλω.

ANNOTAT.

APVD Homerum Iliad. 8, eliditur etiam ὦ. τράφ' ἐνὶ
μυγάρῳ, pro τράφῃ vel ἐτράφῃ ἐνὶ μυγάρῳ, Nutritus est in
domo. Alij tamen legunt τράφῃ posito activo pro pas- C
sivo. Alij τράφῃ ἐν μυγάρῳ ne cogantur dicere ὦ abiici.
Sed quid dicent ad hoc Odyss. 1. ἐλαπίνῃ δὲ γάμος; Epulæ
sunt an nuptiæ? Certè hic ὦ eliditur, ut ὦ α longum
apud Anacreont. Ode 15. ἐνδὲ ὄρεϊ, serenitas est. pro ἐν-
δία, ὦ ὦ in hoc Sapphūs carmine, ἀπ' ὠραν' αἰθέρεϊ δια-
μέσσω de coelo, ætherā per medium, pro ἀπ' ὠραν' seu
ἄραν.

Interdum abiicitur vocalis, quamvis sequatur conso-
nans in alterā dictione tam in compositione. quàm ex-
τά,

12 DE INTERPVNCTIONIBVS.

Atra, *ατρά* δὲ, apud Deum, *ἀτρά* deo pro *ατρά* deo. de-
pone.

INTERDVm non vltima præcedentis vocabuli, sed
prima sequentis litera eliditur. Vt *ῥαδὴ*, pro *ῥαγὰδὴ*,
bona, *ῖ* *ῖ* *ῖ* pro *ῖ* *ῖ* *ῖ*, Virtus. Quæ tamen ab aliis
potius ad aphæresin, quàm ad apostrophum refe-
runtur.

BRELIOVA de Apostropho & similibus nominum
affectionibus ad prosodiam reservamus, vbi etiam alla-
tis exemplis ostendetur, non semper abiici breuem vo-
calem aut diphthongum. Quid, quod ne abiici quidem
possunt perpetuò sine absurditate; quis enim in solutâ
oratione dicat *ἡ* *ἡ* *ἡ* pro *ἡ* *ἡ* *ἡ*. *ἡ* *ἡ* *ἡ* pro *ἡ* *ἡ* *ἡ*.
ἡ *ἡ* *ἡ* pro *ἡ* *ἡ* *ἡ*. Adhibendum est ergo
iudicium, vbi & quando Apostropho sit vtendum.
Censent etiam viri docti non tantum in carmine, sed &
in solutâ oratione sine piaculo scribi: *ἡ* *ἡ* *ἡ*.

DE INTERPVNCTIONIBVS.

CONVENIUNT Græci cum Lati-
nis in commatis seu incisis punctis-
que, quibus periodus terminatur; at in
illis interpunctionibus, quæ colon & se-
micolon dicuntur, discrepant. Nam quod
signum est Latinis semicolon, hoc Græ-
cis est nota interrogationis: & colon non
duobus, sed vno ad superiorem literæ
partem

DE INTERPVNCTIONIBVS. 13

partem puncto pingunt, quæ omnia in sequentibus Anacreontis & Homeri versibus videre licet. **A**

Τὸδ' αὖριον τίς οἶδεν;

Quis cras futura nouit?

Τί γὰρ μάχαισι καὶ μοί;

Quid præliis mihique?

Τί χρυσὸς ὠφελῆς μὲ;

Quid conferat mihi aurum?

Ὡς οἱ μὲν Ἴῳες φυλακὰς ἔχον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

Θεωπεσίῃ ἔχε φύλα, φόβῳ κρυόνετο ἑταίρων. **B**

Ita quidem Troiani custodias agebant; sed

Achiiuos.

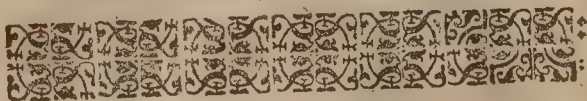
Diuinitus immissa tenebat fuga, timoris frigidus socia.

HVC quoque pertinet Hypodiasiole, signum inter duas dictionis alicuius syllabas interiectum, distinctionis gratia δ, λ, ϑ, τε & το, τε articuli, secernuntur enim hac notâ, à coniunctione ὅτι, quòd, & ab aduerbiis temporis ὅτε, quando, & τότε, tunc. **C**

L I T E R A S verò maiusculas, quarum formam prima columna Alphabeti representat, adhibent Græci more Latinorum dictionibus propriis hominum, locorum, regio-

34 DE PART. ORA. APVD GRÆ.

A regionum, fluminum, &c. & illis quæ initio orationis vel periodi ponuntur; quamuis in his tam religiosi non sunt Græci quàm Latini, neque opus est plura de orthographiâ dicere.

Caput secundum.

B DE PARTIBVS ORATIONIS APVD GRÆCOS,
ET PRIMUM DE ARTICULO.

C PARTES orationis apud Græcos sunt octo: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Aduerbium, Præpositio, Coniunctio.

CASVS quinque. Rectus seu Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. Ablatiuo carent Græci.

NVMERI tres: Singularis, Dualis, Pluralis. Duali utimur, cum de duobus sermo est, quamuis id non semper obseruetur.

IN Duali eadem est Nominatiui & Accusatiui

SECUNDO ponitur interdum pro demonstratiuo pronomine τὸν pro τῶτον, adiunctis praesertim particulis δέ, γε, ὅγε, ἢ γε, τογε, per omnia genera & casus. Demost. de corona, εἰ ἢ τὸ δ' ἐποίησεν ἀνδραγωγὸς ἐτὶ τοῦ, ἐν αὐτῷ ἀνέδραγνυ. Si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus, pro εἰ τῶ τὸ τῶ, A

TERTIO accipitur pro interrogatiuis in genitiuo & datiuo singulari, & pro τίνος, cuius? τῷ pro τίνι, cui? B

QUARTO pro infinitis, εἰ τῷ, pro εἰ τίνι, si cui, ἀγνοῶ ὅτι καὶ πνεῦσαι. Lucian. Nescio cui credere debeam.

QUINTO adhibetur diuisionibus cum voculis μὲν & δέ, ut ὁ μὲν, ὁ δέ, hic quidem, ille verò. τῶν ἀνδραγωγῶν οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δέ πονηροί, hominum alij boni, alij mali.

A N N O T A T.

VSURPATVR etiam articulus praepositiuus masculinus & pro subiunctiuo ὅς, idq; apud poetas; & ὅπως pro ὅπως. Quamuis sint qui putent, non esse articulum praepositum, sed subditum qui literam o amiserit. Sed quidquid sit de hac sententiā, in hoc certè Homeri versu Iliad. 1. locum subditi occupat praepositiuus, ὃν δὲ ἀνέμωσεν ὁ πῦρ, τὸ δ' ἐν τῷ ποταμῷ ἀνέβη, τὸ δ' ἐν τῷ ποταμῷ ἀνέβη, τὸ δ' ἐν τῷ ποταμῷ ἀνέβη, pro ὃν, propter suam scientiam, quam illi dedit Apollo. ALIA sunt huius

A huius articuli munera ; sed satius est, ut & in hoc, & in sequenti de constructione libro, quæq; suo loco explacentur, quàm ut omnia huc congerantur.

DECLINATIO ARTICVLI subiunctiui.

Mascul. Sing. ὁ, ὃ, ὅ, ὅν.

Dual. ὡ, οῖν.

Plur. οἱ, ὧν, οἷς, ὅς.

B Fœm. Sing. ἡ, ἥ, ἦ, ἡν.

Dual. αἶ, αῖν.

Plur. αἱ, αῖν, αἷς, αῖς.

Neut. Sing. ὅ, ὃ, ὅ, ὅ.

Dual. ὡ, οῖν.

Plur. αἶ, ὧν, οἷς, αἶ.

EO DEM modo inflectuntur composita huius articuli ὁσπερ, ἡπὸρ, ὅπὸρ, & ὁστis, ἡtis, ὅ, n.

C

ANNOTAT.

ARTICVLI præpositiui & postpositiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda declinatio simplicium, per quàm inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam inflectitur masculinus. Vnde ex illis, quæ infra de harum declinationum dialectis dicemus, faciliè intelligenter dialecti articulorum.

Caput

A

Caput III.

DE DIALECTIS
IN GENERE.

CVM articulo, quem iam explicauimus, & reliquis partibus orationis, quas iam aggressuri sumus, variæ dialecti accedant, operæ pretium erit in hoc capite exponere generatim, PRIMO, quid sit dialectus. SECUNDO, quot sint dialectorum genera magis celebria & trita. TERTIO, quidnam unaquæque dialectus proprium & peculiare potissimum habeat; Dialectos autem singularum declinationum & coniugationum suis quasque locis enumerabimus; sic enim & confusio vitabitur laborque discipulorum minuetur.

QVID SIT DIALECTVS.

DIALECTVS nihil est aliud, quam vnius & eiusdem linguæ nota & differentia, non omnibus qui illa vtuntur, sed aliquibus tantum vsitata; quorum ratione dialectus idioma seu proprietas dici solet; siue differentia hæc consistat in solis literis eiusdem vocabuli, literarumque affectionibus, siue in solâ pronunciatione, siue in verbis integris, siue in syntaxi & constructione. His enim quatuor partibus contineri videntur tota dialectorum varietas.

C 2

QVAM-

A QVAMVIS autem apud Græcos vna & eadem omnium esset lingua, suos tamen modos loquendi & pronunciandi certorum locorum incolæ habebant (quod ipsum hodie quoq; in quavis lingua videre licet) & quia ob multiplices colonias in varias mundi partes à Græcis missas, Græci longè lateq; fundebantur; multas quoq; mutationes illorum linguam subire, variasq; dialectos suscipere necesse fuit. Ex quibus tamen quatuor præ cæteris magis erant, & nunc quoq; sunt insignes & notabiles dialecti, Dorica, Æolica, Ionica,

B Attica.

LINGVA communis non est numeranda in dialectis, cum dialecti linguæ communis sint accidentia. Dicebatur autem illa lingua communis, quæ certis dialectis non astringebatur, ut qui eâ vteretur, neque ex Atticis, neque ex Doribus, neque ex Æolicis, neque ex Ionibus esse videretur, sed Græcus absolute; sicut nunc communis lingua Germanica, Italica, aut Gallica illa appellatur, quâ qui vtitur, nullius certi loci indigena agnoscitur, sed simpliciter Germanus, Caut Italus, aut Gallus. Neque desinit propterea lingua aliqua esse communis, quod pauculas quasdam certorum locorum dialectos inspersas habeat: Vnde Atticè, verbi gratia, non censebantur loqui, qui in nonnullis tantum cum Atticis conueniebant, in alijs dissidebant, sed illi, qui in Atticismis perfecte cum Atticis sese conformabant. Celebravit porro scriptis suis, & ad posteros transmisit, Doricam quidem Dia-
lectum

lectum THEOCRITVS & PINDARVS, & Py-
thagorei philosophi, quorum fragmenta apud LAER-
TIVM & STOBÆVM extant; Ionicam HIPPO-
CRATES & HERODOTVS; Atticam, ARISTO-
PHANES & DEMOSTHENES. Æolicam hinc in-
de insperserunt suis monumentis poëtæ, maxime illi
qui nullam certam dialectum secuti, promiscuè quasuis
vsurparunt, prout occasio & lex carminis exigebat.

SED vt distinctius intelligatur, quidnam quæque
ex quatuor prædictis dialectis proprium sibi vendicet,
singularum proprietates insigniores ordine sunt adse-
rendæ, ducto initio à Doricâ; quæ litera A, amans,
sæpè illam pro aliis supponit, vt in sequentibus exem-
plis vides.

A	pro	e	<p>ἀμύρα, φάμη, πλάγα, μηχανά, ἄδονα, μᾶλον, μήτηρ pro ἡμύρα, dies, φύμη, fama, πλάγη, plaga, μηχανή, ma- china, ἵδονα, voluptas, μῖλον, ma- lum, μήτηρ, mater. Diores Latini imitati sunt, fama, plaga, machi- na, malum, mater.</p>
			<p>ἀρταμῖς pro ἄρτεμῖς, Diana, πῖσις pro πίσις, premo, crucio, τράχως, pro τρι- χως, curro, φρασί pro φρεσί, mentibus ἀ φρῶ, mens.</p> <p>Item γη, κα, pro γε, νε. ἔγχα, pro ἔγχε, ἀδνα pro ἀνι vel ἄνε, ἀτρεος, pro ἐν- τος, alter, & similia multa.</p>

A

Μυσάων pro μυσάων. Fit hoc in genitiuo plurali primæ & secundæ declinationis simplicium; imò etiam in quinta; vt apud Theocritum Idyll. 8. ὡς τρέφει τῶν Ἀδωνῶν Ἀδωνῶν αἰώρη. Atq; profecto non primæ, non secundæ, sed quintæ declinationis est. Legitur etiam apud Euripidem alicubi μυσαίων.

Accidit hoc idem participijs circumflexorum in ω, γυλάων pro γυλῶν, ridens teste Corintho.

B

Πρῶτος pro πρῶτος, primus, apud Theocritum Idyll. 8.9. & alibi.

A

pro

Interdum ω genitiui retinetur quidem sed interiecto α, μυσάων, πλάσάων, ποτλάων, & hoc in primâ & secundâ declinatione simplicium, quamuis Callimachus etiam μυσαίων dixerit, ἃ νῆσος, insula, tertiæ declinationis.

Faciunt hoc poëtæ vel versus explendi causa, vt Hesiod.

C

Πλειάδων ἀνταρξύνων ἑπὶ πολλοῖς μυσάων
Ἀρχιδῶν ἀμυτῶ, ἀρόταιο δὲ Δυσσομηνάων.

Pleiadib⁹ orientib⁹ incipe metere,
Arare verò occumbentibus.

Vel maiestatis & grauitatis gratia,
multò enim grandius & sonorius est
μυσάων quàm μυσάων.

Aivēk

VARIETATE. 23

α		α	Αἰδέα pro Αἰδέω, fit hoc in genitiuis primæ simplicium.	A
α		ει	κλασῶ pro κλεισῶ, claudam, κλειδας, pro κλειδας, clauēs, apud Theocr.	
ι		ει	δωρισθῶ pro δωρίσῶ, Doremagere. τύπῃς pro τύπῃς, verberas.	
υ		α	ὄρῃ pro ὄρε, ride.	
υ		ει	ῥῶ pro ῥῶ. γεῶς, γεῶς, rides, γεῶς, πειῶς, esuris, εἰψῆς, εἰψῆς, sitis. Alij tamen ῥῶ, γεῶς, εἰψῆς. scribunt, & pro α substituant ῥ.	B
υ		ει	κοσμήν pro κοσμεῖν, ornare, κακοδύδῃ, pro κακοδύδῃ, dormire, apud Theocr. Idyll. 15.	
υ	pro	ει	λαβῶ pro λαβῶ, accipere.	
ω		α	μῶσα pro μῶσα, βωκόλος, βωκόλος, bulcus. τὰς λύκους pro τὰς λύκους, lupos. λόγῳ pro λόγῳ, sermonis.	
ω		ο	ὄρεα, ὄρεα seu ὄρη, montes.	
ω		ι	εἴνεα, εἴνεα, propterea.	
ω		α	τὰς λύκους pro λύκους, τὰς παρθένους, pro τὰς παρθένους, virgines, apud Theocr. Idyll. 1. & 4.	C
α		ει	Vt αἰ pro αἰ, & αἰδῶ pro αἰδῶ, vtinam.	
ω		α	τείχεος pro τεῖχος, muri, ποθένται pro ποθένται, desiderant vel desiderantur φιλεῖσι pro φιλεῖσι, amant.	
			Fit hoc cum α ex ω vel ω contrahitur,	

A

B

C

pro

vt in allatis exemplis, vel cū in
 verbis circumflectitur, quamuis non
 oriatur ex contractione, vt ἀλομαι,
 salio. fut. med. ἀλῶμαι, Doricē, ἀλεῖ-
 μαι. Quod Dores non tantū in fu-
 turo medio, sed etiam in primo fa-
 ciunt; cū enim futurum acti-
 uum primum ipsi circumflectant, vt
 ἀλαυδάτω, lateo, λυσῶ, seu λασῶ, sit,
 vt secundum ipsos futurum primum
 medium non sit λαοσῆμαι, vel λαοομαι,
 sed λασιῶμαι pro λαοσῶμαι, vt apud
 Theoc. Idyl. 4. Id tamen non est per-
 petuum. Nam apud Theoc. Idyl. 14.
 legitur πλοσοῦμαι, nauigabo, ἃ
 πλέω, sortē cacophonie vitandæ cau-
 sa, quæ necessariō erat incurrenda, si
 poëta dixisset πλοσοῦμαι, Neque e-
 tiam semper circumflectunt futurū;
 hinc ἄσομαι, canam, apud Theocr.
 τύπλοισα, pro τύπλοσα, verberans, sit
 hæc mutatio non tantum in parti-
 cipijs fœmininis Barytonorum, sed
 etiam in nominibus & verbis, μοῖσα,
 pro μῆσα, ὑπανόισα, & ὑπάνοισον, pro
 ὑπανόισον, auscultabo, apud Theocri-
 tum. Idyll. 7. & 11. Eodem modo
 ἄολες, α, ω, ο, pro ἄ ponunt.

καμάσ

α	[]	ἡνωμάδιον pro ἡνωμάδιον, lasciuio, οὐρησθῶ,	A
τ	[]	pro οὐρησθῶ, cano fistulā.	
ο	[]	τὸ pro οὐ, tu, sic ὁρίσθῃ pro ὁρίσθῃ, sub-	
ο	[]	mittit.	
υ	[]	οὐς vel οὐς pro δὲς, Deus. Hinc La-	
ο	[]	cedæmonij per Dioscoros iurabant.	
ο	[]	ὡς τὸ οὐς, vt refert Plutarchus in A-	
ο	[]	popht. Laconicis.	
ο	[]	ἔλθον pro ἔλθον, veni.	
ο	[]	τόντομος pro τόντομον, fit hoc in primis	B
ο	[]	personis pluralibus; & alibi, vt ἡμῖς	
ο	[]	pro ἡμῖν, seu ἑμῶν, esse, & μὲς pro αὐ,	
ο	[]	teste Corintho.	
ο	[]	κλῆσσω, κλῆξω, claudam, ἔργαξω pro ἔργα-	
ο	[]	σῶν, laborabis. Accidit hoc in fu-	
ο	[]	turis quæ sigma habent.	
ο	[]	τῶν pro τῶντος vel νέων, ille.	
ο	[]	ὡν, seu ὡν pro ὡν, seu ὡν &	
ο	[]	ὡν, seu ὡν, quando & aliquando,	
ο	[]	indefinitè & interrogatiuè. Cuius	
ο	[]	obuia sunt in Theocrito exempla.	C

Vtuntur etiam Dores literis geminatis, vbi alij simplicibus contenti sunt ὅτι pro ὅτι, quod. ὅτι pro ὅτι, vbi.

Vsurpant quoq; casus plurales pro fœmininis singularibus ναῖαι pro ναῖαι, pulchra.

Dicuntur etiam Dores omittere iota subscriptum in α, η, ω, sed hoc non fit semper, vt apud Theocritum videre licet.

A QVOD ad vocabula attinet, dubium non est quin multa habuerint Diores in suâ linguâ, quorum nullus apud alios fuerit vsus; quod ipsam hodie in quavis itidem cuiusvis linguæ dialecto accidat, vt ψ pro $\sigma\phi\alpha$, vel $\alpha\upsilon\tau\epsilon$, vel $\alpha\upsilon\tau\alpha\varsigma$, $\tau\upsilon$ pro $\sigma\omicron$, $\iota\upsilon$ pro $\alpha\upsilon\tau\omicron\nu$, $\lambda\upsilon\iota$ pro $\iota\omicron\lambda\epsilon$, ecce, $\delta\lambda\omega\iota\varsigma$ pro $\delta\lambda\alpha\iota\delta\epsilon$, pissator. $\kappa\epsilon\upsilon\tau$, caro. $\alpha\iota\tau\omicron\varsigma$, delubrum. $\omega\pi\omicron\varsigma$, ros, seu gutta. $\alpha\iota\mu\alpha\nu\pi\iota\alpha$, inferiæ. & duabus vocibus in vnâ coëuntibus; $\omega\varsigma$ pro \omicron $\iota\epsilon$, $\alpha\tau\epsilon\varsigma$ por \omicron $\epsilon\tau\epsilon\varsigma$. $\omega\pi\omicron\iota$ pro \omicron $\alpha\iota\pi\omicron\iota$, & alia huius generis.

Ceterum vt Doribus sua quædam erant vocabula; **B** ita quoq; illos suos quosdam loquendi modos habuisse certum est.

Pronunciatione Diores agnitos fuisse colligitur ex Theocrito Idyll 15. Vbi hospes quidam mulieres nonnullas Doricè nimis garrulas reprehendens simul & irridens ait:

παύσαθ' ὃ δόξασι ἀνάντα κωιδιλοῦσα

Τρυγὸν ἐκκαίοντι πλατύνειν ἀπαντα.

Vnde colligitur Diores $\pi\lambda\alpha\tau\upsilon\acute{\nu}\epsilon\iota\nu$, id est, lato & diducto ore loqui solitos. maxime cum suum illud α efferrent, cui rei fidem quoq; facit interpres Theocriti in istum locum: $\delta\iota$ $\delta\omega\epsilon\iota\epsilon\iota$, inquit, $\pi\lambda\alpha\tau\upsilon\tau\omicron\mu\epsilon\omicron\iota$, Diores α diducunt & explicant inter loquendum. Et hæc de Dialecto Doricâ.

DIALECTVS ÆOLICA.

IN multis cum Doribus conueniunt Æoles. Immo incredibile est multa Doribus adscribi, quæ fuerint Æolice.

Æolum : cuiusmodi sunt genitivi illi: *μυοῶν, πωοῶν.*
 Itemq; mutato *u* in *o*, *μῶσα* pro *μῶσα*, *λείψα* pro *λείψα*.
ιδῶσα pro *ιδῶσα*.

A

o enim amasse videntur **Æoles** præ cæteris literis, sicut **Dores** & **Iones** ; Hinc etiam *ἰμοιοι* pro *ἰμοιοι*, & quæ apud Theocritum occurrunt, *ῶρα* pro *ῶρα*, montes, *κῶρα* pro *κῶρα*, puella, *κῶρος* pro *κῶρος*, puellus.

INTERDVM usurpant *o* pro *u* : vt *ῶρος*, *γῶρος*, *ῶρα*, *ῶρα* pro *ῶρα*, amor, *γῶρος*, risus, *ῶρα*, vulnus, *ῶρα*, hora.

ω π pro *μ* : vt *ῶματα* pro *ῶματα*, oculi.

u pro *e*, *ῶδω* pro *ῶδω*, retractio accentu, ipsorum enim est accentum in priores syllabas retrahere, vt *κῶρος*, pro *κῶρος*, pulcher. *ῶταμος* pro *ῶταμος*, fluuius.

B

ASPIRATAS dictiones efferunt spiritu tenui: *ῶρος* fol, pro *ῶρος*, *ῶμας*, nos. quod etiam in compositis observant, vt *ῶμας* pro *ῶμας*, dimisit.

& ponunt ante *e*, *ῶρος* pro *ῶρος*, rosa. *ῶρος* pro *ῶρος*, *ῶρος*, cento. *ῶρος* pro *ῶρος*, radix.

Dictionibus in *ai* adijciunt *i*, *ῶρα* pro *ῶρα*, *ῶρα* pro *ῶρα*, niger, *ῶρα* pro *ῶρα*, miser.

C

e pro *ai*, *ῶρος* pro *ῶρος*, audacia, *ῶρος* pro *ῶρος*, vis.

ow pro *da*, *ῶρα* pro *ῶρα*, *ῶρα* pro *ῶρα*, & similia apud Corinthum, & alios.

AORISTVS optatius **Æolicus** omnibus scriptoribus valde frequens est, de quo suo loco.

VOCES

28 DE DIALECTORVM

A VOCES *Æolum* propriæ istæ adferuntur, *ia* pro *μῆα* vna. *ψῆαξ*, pro *ψῆπος*, calculus seu suffragium. *ἀφῆκων*, vir, *ἀνιγὰ*, debilis, *ψῆα*, pes, & aliæ nonnullæ. De pronuntiatione nihil certi liquet, nisi quod à Doricâ non multum discrepasse videtur.

DIALECTVS IONICA.

IONICA Dialectus *u* ferè ponit, vbi Dorica *α*, *μῆον*, *ἱδὴ*, *φιλίη*, *ἱστορίη*, musa, dea, amicitia, historia.

B AMANT præterea *ε*, hinc *ἀδελφός*, *ἴων*, *παρὼν* pro *ἀδελφός*, frater, *ἴων*, qui est, *παρὼν*, præsens. Item *μνῆα* pro *μνᾶ*, mina, *ὀρέω* pro *ὀρέω*, video, & *γελῶ*, pro *γελῶ*, rideo. Hinc apud Theocritū *γενέσθαι*, contractum quasi à *γενέσθαι*. *ἀνδρῶν*, verè, *διδάσκω*, *πῆ*. Et genitiui plurales primæ & secundæ declinationis, *διδόντων*, *μυόντων*, & *γελόντων* pro *γελόντων*. *τέσσα* pro *τέσσαρα*, quatuor. *ἑσών* pro *ἑσών*, vir.

A pro *ε*, *μέγας* pro *μέγας*, magnitudo. *τέμνω* pro *τέμνω*, seco. *τρέπωμαι* pro *τρέπωμαι*, vertor.

C κ, pro *ω*, *πῶς* pro *πῶς*, quomodo.

π pro *φ*, *ἀφαιρῶμαι* pro *ἀφαιρῶμαι*, auferor. Fit hoc in compositione, in quâ retinent Iones *ω*, *η*, *τ*, vbi mutatio in aspiratas *φ*, *χ*, *θ*, facienda esset. Quod etiam accidit in nonnullis simplicibus, vt *ἀίνομαι* pro *ἀίνομαι*, capio, suscipio, *δέχομαι* pro *δέχομαι*.

ABSTINET Dialectus Ionica à contractionibus, *ωω*, *βοω*, sicut è contrario, iis maxime gaudet Dialectus Attica.

VOCES

VOCES quoq; & modos loquendi proprios habuerunt, ut aliæ Dialecti; de quibus videri poterit Corinthus & Vergara lib. 5. cap. 4. Et passim occurrunt in Herodoto. Pronunciationem Ionum iucundam & mollem fuisse, communis est omnium persuasio.

ATTICA DIALECTVS.

Σ vertunt in ξ in præpositione σύν. Hinc συμφορον pro συμφορον, utile. σύμβολον pro σύμβολον, symbolum.

DVPLEX π pro duplici σσ δαλαττα pro δαλασσα, B mare. γλωττα pro γλωσσα, lingua. sic τέμερον pro σύμμερον hodie. Hinc iudicium Vocalium, elegans apud Lucianum Dialogus, ubi sigma consonanti tau diem dicit, & litem intendit, ob multas dictiones iniuste occupatas.

ρ pro σ, διαρρῆν pro διαρσῆν, confidere. sic ἀρρῆν, wῆρρῶ pro ἀρρῶν, vir. wῆρρῶ, procul.

Voces Atticorum proprias inuenies apud auctores su præ citatos; modos proprios loquendi habebis in syn-taxi. C

Pronunciationem Atticam fuisse elegantissimam, & pulcherrimam nemo est qui dubitet; imò potior pars huius dialecti in pronunciatione videretur fuisse sita, ut apparet etiam ex eo quod Theophrastus ipse ab antiquo peregrinus iudicatus fuerit, cum verba nonnulla minus Atticè pronunciasset. Et hæc de dialectis in genere sufficiat. Nam quæ dialecti cuius declinationi vel coniugationi accedant, suis semper locis notabitur.

Caput

A

Caput IV.

DE NOMINE ET DE-
CLINATIONIBVS SIM-
PLICIBVS.

DECLINATIONES diuiduntur
in simplices & contractas.

B SIMPLICIUM quinque sunt, qua-
rum quatuor priores appellantur parisyll-
labica, quod obliqui syllabis Rectum æ-
quent, si vocabula declinentur sine diale-
ctis & licentiis poetis; ut Αἰνείας, αἰνεῖο.
Ζημὴ, Ζημῆς. λόγος, λόγος. alias istæ declinati-
ones imparisyllabica erunt, cum æquæ ac
in quintâ, obliqui nonnulli nominatiuum
numero syllabarum superent, Αἰνεΐας, αἰνεΐ-
Cας. λόγος, λόγοιο. sed dialectorum hic nul-
la est habenda ratio.

PRIMA DECLINATIO
SIMPLICIUM.

CONTINET hæc declinatio masculina
crantium in as & is, ὁ αἰνεΐας, Aeneas, ὁ Ζη-
μῆς, Iairos, ὁ χρύσιος, Chryses.

ANNO-

ANNOTAT.

AVDIENDI non sunt, qui huic declinationi communia tribuunt. *ἄνθρωπος* enim (quod ipsi exemplum adferunt) generis masculini duntaxat cēseri debet, ut apud Latinos, latro. Nam nemo *ἄνθρωπος* nāvη, ut nec latine mala latro, dixerit; quia illa nomina communis generis habenda tantum sunt, quæ adiunctum seu adiectivum virile & muliebre admittunt. Quod si cum solo appposito masculino iunguntur, generis masculini erūt, quicquid tandem significant. Quā de re lege, si placet Emmanuelem in Grammaticā. Neq; refert, quod Hesiodus *ἄνθρωπος* foeminino genere usurparit, non enim respexit ad masculinum, *ἄνθρωπος*, sed ad foemininum *ἄνθρωπος*, quod itidem ventum significat.

PARADIGMA DECLINATIONIS PRIMÆ.

Sing. Nōm. ὁ ἀνείας, ἡ ἀνεία, τὸ ἀνεία, τὸν ἀνείαν, ᾧ ἀνεία.

Dual. Nom. Accus, τὼ ἀνεία, τοῖν ἀνείαν, ᾧ ἀνεία.

Plur. οἱ ἀνείας, αἱ ἀνείαν, τοῖς ἀνείας, τῶν ἀνείας, ᾧ ἀνείας.

Sing. ὁ χύσας, ἡ χύσα, τὸ χύσα, τὸν χύσαν, ᾧ χύσα.

In duali & plurali sicut ἀνείας, Genitivus singularis desinit in α.

Multa

A Multa nihilominus nomina in *as*, recepto iam more genitiuum formant in *α*, Θωμάς, Ληκάς, Μιλωάς, Κηφάς, Φωκάς, Κοσμάς, Thomas, Lucas, Menas, Cephas. Phocas, Cosmas, & ὠάς, ὠᾶ, ὠάππας, ὠάππα, pater, ὠάπας, ὠάπα, papa.

Item appellatiua quædam, πατραλοίας, parricida, μητραλοίας, matricida, ὄρνιθοθήρας, auceps, θυννοθήρας, thynnorum venator, δεύτε-
B ρός, secundus; quamuis nonnulla horum in & & α exeat, πωδαγός, & πωδαγός: ἀρχύτα & ἀρχύτα: πατραλοίς & πατραλοία.

ANNOTAT.

CVM Doricus hic genitiuus in linguam communem transierit in prædictis alijsq; huiusmodi vocabulis; fit ut quidam genitiuo primæ declinationis duplicem positionem, nempe & & α, tribuendam putent, sed parū refert, siue vnicam duntaxat admittamus tanquam legitimam & ordinariam; alteram autem pro aduentitiâ habeamus, siue vitamq; ordinariam esse arbitremur.

ATTICE vocatiuus similis est nominatiuo in omni declinatione.

VOCATIVVS huius declinationis communī linguâ exit in α & η, iuxta terminationem recti, à quo etiam fit, ablato σ.

EXCE-

EXCEPTIONES.

A

Excipiuntur primò nomina in *της*, horum enim vocatiuus desinit in *τα*, siue sint propria, siue appellatiua, *ὁ ἱππότης*, *ἱππότης*, eques. *ὁ τοξότης*, *τοξότης*, iaculator. *ὁ προσφύτης*, *προσφύτης*, Propheta.

ANNOTAT.

Hæc retinent hæc tria; *αἰήτης*, AEeta, *ἀναπέρτης*, AEna-
reta, *καλλιπότης*, Callipeta, quibus Antesignanus addit, *φιλοθερίτης*, Philotherites, cum tamen vocatiuus hu-
ius vocis *θερίτης* desinat in *τα*. Iliad. 2.

B

Excipiuntur secundò gentilia, vt *ὁ σκύθης*, Scythæ, *ὁ σκύθα*, *ὁ πέρσης*, *ὁ πέρς*, Persæ,
Et poetica in *της*, *ὁ κυωώπης*, *ὁ κυωῶτα*, im-
pudens, & quæ similis sunt compositionis.

Et nomina in *της*, *ὁρέτης*, *ὁρέτα*, Orestes. *δυέτης*, *δυέτα*, Thyestes. *πελταστής*, *πελταστής*, peltatus
seu cetratus. *ἀκοντιστής*, *ἀκοντιστή*, iaculator. *ληστής*, *ληστής*, C
ὁ ληστής, latro. licet hæc alterum quoque vo-
catiuum in *η* admittant.

Prædictis adde, *ὁ λάγνης*, lasciuus, *ὁ πυρραίχμης*, Pyraechmes, *ὁ μνηαίχμης*, Menæchmes,
ὁ λάγνα, *ὁ πυρραίχμα*, *ὁ μνηαίχμα*.

Excipiuntur tertio nomina compo-
sita à verbis *μεινῶ*, *πρίβω*, *πωλῶ*, metior,
D *τερο*,

Atero, vendo, ὁ γωμέτρος, γωμέτρα, ὁ βιβλιοπώ-
 λης, ὡ βιβλιοπώλα, πωδούτριβος, ὡ παιδούτριβα.

ANNOTAT.

HOS vocatiuos in α, vsurpant Attici & poëtae pro
 nominatiuis, Hom. Iliad. 2.

Αὐτὰρ ὁ αὐτὶ δούε' ἀγκυμένονι λάπῃ φορῶναι,

Et Iliad. 1.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγέρτα Ἰόης.

Vbi δούεα & νεφεληγέρτα ponuntur pro nominatiuis
 δούεος καὶ νεφεληγέρτους, quorum imitatione dicunt La-
Btini; Propheta, Poëta, Geta, Scytha, Bibliopola,
 licet etiam Prophetes, Scythes, dici possit, sed mi-
 nus vsitate.

NEQVE hoc Latini olim in his tantum vocatiuis,
 sed in alijs quoq; sibi permittebant. Hinc Sosia, Pelia,
 Ænea, Anchisa, & similes nominatiui à vocatiuo
 Græco, pro Sosias, Pelias, Æneas, Anchises. Vide
 Emmanuelem in primâ nominum declinatione.

MVLTA nomina huius primæ declinationis Græ-
 corum, sequuntur apud Latinos primam & tertiam de-
Cclinationem, vt Orestes, Pylades, Pelides, & similia.

DE DIALECTIS PRIMÆ
DECLINATIONIS.

DORICE declinatur χρούς vt Aivέας, Ionicè ve-
 ρὸ Aivέας, vt χρούς.

GENITIVVS singularis exit in ο communiter, Do-
 ricè in α, AEolicè in ω, Ionicè in ω, accentu in ante-
 penulti-

DECLINATIO.

35

penultimā, si nominatiuus sit paroxytonus *ῥαδάδης*, A
ῥαδάδης; si verò sit oxytonus, tunc genitiuus Ionicus e-
 rit paroxytonus; *ῥαδάδης*, *ῥαδάδης*, *ῥαδάδης*, poëtice in *ω*, per
 crasin Ionici genitiui, *ῥαδάδης*, *ῥαδάδης*, apud Hesiodum in
 Theogoniā ponitur per syncopen pro *ῥαδάδης*, à Ionico
 nominatiuo, *ῥαδάδης* pro *ῥαδάδης*. Boreas.

GENITIVVS pluralis Doricè exit in *αῖ* *ῥαδάδης*,
 Æolicè in *αῖων*. Ionicè in *ων*.

Datiuus Ionicè in *νς*, *ῥαδάδης*, quia *α* communis mu-
 tatur in *ν*; Atticè & Ionicè *ῥαδάδης* vel *ῥαδάδης*.
 Nam datiuus pluralibus in *ο* additur iota.

Accusatiuus Ionicè nonnunquam habet *ων*, *ῥαδάδης*,
 à Ionico singulari *ῥαδάδης*, vertunt enim Iones *α* ac-
 cusatiui in *α* abiecto *ν*; hinc apud Herodotum legimus
ῥαδάδης pro *ῥαδάδης*.

EST autem eadem Dialectorum ratio in duali &
 plurali secundæ declinationis; quæ dialectorum varie-
 tas & pro poëtis intelligendis, & pro carminibus pan-
 gendis diligenter est notanda, simulq; (vt hoc obiter ad-
 damus) pro carminum dimensione aduertendam. illud
 Ionicum in singulari & plurali serè semper *ων* *ῥαδάδης* pa-
 ri, vt in primo statim Homeri versu.

Μῦν δ' αὖτε δῖα ῥαδάδης ἀχλὺν.

Et Iliad. 2.

Πολλὸν ἢ πολλὸν ἔρπονται δαδὸς ἱερῶν.

Id tamen non est perpetuum; sæpè enim constituit
 illud per se syllabam.

D 2

PARA-

36 SECUNDA DECLIN.

PARADIGMA SECUNDÆ DECLINATIONIS SIMPLICIVM.

TANTVM fœminina habet in α & υ, ἡ μῦσα, Musa. ἡ ἁγία, sancta. ἡ καθαρὰ, pura, ἡ ἡμὴ, honor, ἡ νίκη, victoria.

Nom. Sing. ἡ μῦσα, τῆς μύσης, τῇ μύσει, τῷ μῦσιν, ᾧ μύσει.

Dual. τὰ μύσα, ταῖρ μύσιν, ᾧ μύσει.

Plur. αἱ μῦσαι, ταῖν μυσῶν, ταῖς μύσαις, τὰς μύσας, ᾧ μύσαι.

Sic ἡ τιμή, τῇ τιμῇ, τῇ τιμῇ, τῷ τιμῷ, ᾧ τιμῇ.

FINITA in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est, quæ ante α habent vocalem aut diphthongum, retinent α in toto singulari. Vt λέδα, λέδας, λέδα, λέδαν, Leda. μάρδα, μάρδας, μάρδα, Martha. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρα, dies. φιλία, amicitia, φιλίας, φιλία, φιλίαν. His adde ἀθηνᾶ, ναυσικά, μινᾶ, contracta ex ἀθηνᾶα, ναυσικάα, μινᾶα, Minerva, Nausicaa, Mina.

DE DIALECTIS SECUNDÆ DECLINATIONIS.

GENITIVVS & dativus pluralis easdem dialectos recipiunt, quas genitivus & dativus prima. Cætera nota sunt ex supra dictis.

POETÆ

POETÆ multæ huius declinationis nomina augent A
adiëctione syllabæ ϵ vel ϕ ; idq; non modò in recto,
sed etiam in obliquis: Neque in singulari tantum, sed
in plurali quoq; abiecta consonante, si qua in obli-
quis occurrat.

Sunt autem huiusmodi nomina indeclinabilia, eo-
rumq; casus & numeri ferè solà orationis sententiã
discerni possunt. Et nonnulla quidem in α vertunt su-
um α in η , more Ionico, alia ipsum retinent, ut vides
in subiectis exemplis.

B

ἑτέρα,	altera,	ἑτεροῦ.
νέρως,	neruus,	νερῶ.
ἱανῶ,	ianua,	ἱανῶ.
βία,	vis,	βίῃ.
ῥαγία,	Vrania,	ῥαγία.
ἑσχαρῶ,	focus,	ἑσχαρῶ.
ἀγέλη,	grex,	ἀγέλη.
ἑνῶ,	prima mensis,	ἑνῶ.
ῥυθῶ,	cubile,	ῥυθῶ.

Nam oxytona mutant acutum in circumflexum. Di- C
xi autem in obliquis abijci consonantem; ut hic in qui-
busdam cernere licet: ἀπὸ νερῶ pro ἀπὸ νερῶς. Iliad. δ.
ἐ νερῶ. ἑ ῥαγία, pro ἑ ῥαγίᾱ ἐ cubili. Odyss. β. ἀμ' ἑοῖ
παυρομένη pro παυρομένη. Odyss. γ. cum aurora. ἐ χειρὶ
ἀγέτη. Odyss. δ. pro ἀγέτη vel ἀγέτη, in manu
dextra. ἀνριον ἑ ῥυθῶ pro ἑ ῥυθῶ, Hesiod. in peren-
dinum.

D 3

VIDE-

A VIDETVR interdum & mutari in ο, ἐπ' ἰσχαρόφι pro
ἐπ' ἰσχαρά. Odysf. ε. super foco. & Iliad. v. παρ' αὐτόφι
pro παρ' αὐτός, apud ipsas.
Quaedam vocabula huius declinationis apocopen pa-
ciuntur. γλῶ pro γλῶν, pupilla, κρι pro κριδῆ, horde-
um.

TERTIA DECLINATIO SIMPLICIVM.

B CONTINET masculina, fœminina, &
communīa in ος ὁ ἀνδρῶν, homo, ἡ ὁδός,
via, ὁ καὶ ἡ ὄν, asinus, ἵππος, equus, Et ex ad-
iectiuīs δικαί ἡ χρησίμ, utilis, φρόνιμ, pru-
dens, & similia.

Neutra habent in ον, τὸ ξύλον, lignum, τὸ
ζῷον, animal,

Excipe ἄλλο, aliud, τὸν αὐτόν tantum, τοῦ-
το, tale, τοσόντ, tantum. Et ex pronomīnibus,

C τὸ, ἐκείνο, αὐτό, quæ neutra cū sint, non
desinunt in υ sicut ex articulis τὸ καὶ ὁ.

ANNOTAT.

LEGIMVS non raro apud Isocratem, & alios τοῦ-
τον, tale, & τοσόντον, tantum, potissimum sequente vo-
cali. Reperitur etiam sæpè apud Aristotelem, & ali-
os ταυτόν, idem, pro τὸ αὐτό, & apud Aristophanem, τῶ-
ντι pro ταυτί.

PARA-

PARADIGMA TERTIÆ A
DECLINATIONIS.Sing. ὁ λόγος, ἡ λόγος, τὸ λόγῳ, ὁ λόγον, ᾧ
λόγῳ.

Dual. τὼ λόγῳ, τοῖν λόγοιμ, ᾧ λόγῳ.

Plural. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, αὐ-
τοῖς λόγοις, ᾧ λόγοι.

Sic ἡ ὁδὸς, νῆα. ὁ καὶ ἡ ἑνδοξή, gloriosus.

Neutrum τὸ ξύλον, ἡ ξύλῳ, τοῖς ξύλοις, τὸ ξύ-
λον, ᾧ ξύλῳ.

Dual. ut in masculino.

Plur. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύ-
λα, ᾧ ξύλα.Neutrorum tres casus semper sunt si-
miles, Nominatiuus, Accusatiuus & Vo-
catiuius, qui in plurali in α exeunt.DIALECTI HVIVS DECLI-
NATIONIS.**G**ENITIVVS singularis Ionice οἱ, λόγοις. Doricē
οἱ, ἡ λόγῳ. Genitiuus Dualis, οἱν λόγουιν. Datiuus
pluralis, οἱσι, λόγοισι. Accusatiuus Doricē, οἱς & οἱ, τὰς λό-
γους καὶ λόγους.**A**DDITVR quoq; nonnullis huius declinatio-
nis vocabulis in ο & ον, φ, seu φιν, abiectis prius literis
ο & ν, suntq; indeclinabilia in omnibus casibus & nu-
meris,

A meris, & paroxytona, quorum exempla quædam hic subiecimus.

στρατός,	exercitus,	στρατόφι.
δεξιός,	dexter,	δεξιόφι.
χαλμός,	as,	χαλμόφι.
πόντος,	mare,	πόντοφι.
ὄσιν,	os, oſis,	ὄσιφι.
δακρυόν,	lachryma,	δακρυόφι.
ἱνρίον,	tabulatum,	ἱνρίοφι.

B EXEMPLA OBLIQVORVM.

ἐκ πόντοφι	} pro	ἐκ πόντου, ex mari. Odyss. α.
ἀπὸ στρατόφι		ἀπὸ στρατοῦ, ab exercitu. Iliad. κ.
ἐπὶ ἱνρίοφι		ἐπὶ ἱνρίῳ, in tabulato. Odyss. γ.
ἀπὸ ὄσιφι		ἀπὸ τῶν ὄσων, ab oſibus. Odyss. ξ.
τοῖς δακρυόφι		δακρυόεις, lachrymis. Odyss. ε.
ἀμφὶ ὄσιφι		ἀμφὶ τὰ ὀσά, circâ oſſa. Odyss. ω.

QVÆDAM nomina huius declinationis patiuntur quoq; apocopen, ἄλφι pro ἄλφιστον, farina, κάρη pro κάρηων, caput, ἔρι pro ἔριον, lana, γλάφυ pro γλάφυρον, antrum.

QVART A DECLINATIO SIMPLICIVM.

HÆC declinatio Atticorum propria est. Eadem continet genera, quæ tertia.

Termi-

Terminationes ως & ων, quarum hæc A
neutrorum est, ὁ μινέλεως, Menelaus, ἡ ἄλως,
area, ὁ καὶ ἡ ἔυγεω, fertilis, τὸ ἔυγεω, in plurali,
τὰ ἔυγεω.

Vocatiuus vbique similis est nomina-
tiuo.

PARADIGMA QVARTÆ.

Sing. ὁ μινέλεως, τὸ μινέλεω, τῷ μινέλεω, τῇ B
μινέλεω, ὧ μινέλεως.

Dual. τῷ μινέλεω, τοῖν μινέλεω.

Plural. οἱ μινέλεω, τῇ μινέλεω, τοῖς μινέλε-
ως, αὐτὸ μινέλεως, ὧ μινέλεω.

Sic ἡ ἄλως, τῆς ἄλω, τῇ ἄλω.

ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, fertilis. τῇ καὶ τῇ ἔυγεω.

τὸ ἔυγεω, fertile. Plural. τὰ ἔυγεω.

Vnum est neutrum in ως, τὸ χρεῶς, τῇ χρεῶ, C
debitum. pro quo dicimus etiam τὸ χρεῶν,
accentu in vltimâ; & duo in ω, ἀγέρω, senij
expers, & ἐπίπλεω, plenum, illud apud Phi-
lonem, hoc apud Plutarchum.

Quinque formant Accusatiuum sine ν,
ὁ ἄδως, τὸν ἄδω, Atho, mons. ἡ ἔως, τὴν ἔω, auro-
ra. ἡ κέως, τὴν κέω, Cebis insula. ἡ κῶς, τὴν κῶ, Cos
insula. ὁ λαγῶς, τὸν λαγῶ, lepus. Quædam tamen

A ex his, imo pleraq; admittunt ν in accusatiuo. τὸν ἄδωρ, apud Herod. & τὸν λαγών, apud Plutarch. & alia apud alios.

ANNOTAT.

Predictis addunt nonnulli ὁ καὶ ἡ ἴλιος, τὸν καὶ τὴν ἴλιον, propitius. ὁ καὶ ἡ ἀγῆρος, τὸν καὶ τὴν ἀγῆρω, senij expers. ὁ πῶλιος, τὸν πῶλιον, plenus, cum compositis, ἡ πῶλιος, ἀσάπλιος, ἐπὶ πῶλιος. Item τὸν μεγάλιον, τὸν τυνδάριον.

B Et in sacris literis Ruth. cap. 3. τὸν ἄλιν, ponitur enim eo loci ἄλιος & ἄλιν masculine. His annumerant aliqui τὸν γέλιον pro γέλιον ἀ γέλιος risus. quamvis quæ per quintam declinationem etiam inflectuntur, videantur potius ex apocope nata; ut τὴν vel τὸν ἄλιν pro ἄλιν, τὸν γέλιον pro γέλιον, & sic de reliquis.

Genitiuus singularis desinit poetice in ως, ὁ μινως, μινῶς, Minos. ὁ ἀνδρόγειος, ἀνδρογεῖω, Androgeos. quidam subscribunt iota: μινῶς, ἀνδρογεῖω.

C Ad hanc declinationem præcipuè composita ἀ κέρας, cornu. γῶα seu γαῖα, terra. & χρέως, debitum. & κρέας, caro. ὁ καὶ ἡ διπέρως, bicornis. ὁ καὶ ἡ πολύνερως, multicornis. ὁ καὶ ἡ μονόκερως, unicornis. ὁ ρινόκερως, Rhinoceros. ὁ καὶ ἡ βαθύγειος, profundam terram habens. ὁ καὶ ἡ ἑγχεος, fertilis. τὸ ἀνύγειον, coenaculum, quasi ἄνω τῆς γῆς, suprâ terram. ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, fide dignus. ὁ σπύρχρεως, debitor. ὁ καὶ ἡ ὑλόκερως, suauem carnem habens.

ANNOTAT.

Nais, templum, & *λαιο*, populus, cum suis compo-
sitis tertiæ declinationis, mutant hic α longum in ε, *λαιο*,
λαιο, *λαιο*, *λαιο*, *λαιο*.

Servant porro Latini interdum casus huius decli-
nationis Atticæ, *Æneid.* 6. In foribus lethum Andro-
geo. Et *J. Georg.*

Aut Atho aut Rhodopen aut alta ceraunia telo
Deiicit.

Et *J. Cor.* 1. Ego quidem sum Pauli; ego verò Apol-
lo, ubi Apollo genitiuus Atticus est; à Recto *Ἀπολλώ*, B
de quo *Act.* 18. usurpavit Melalib. 2. dativum Atho,
Et Plinius accusativum, Athon.

Aliquando tamen declinantur hæc nomina apud La-
tinos per tertiam declinationem, Atho, Athonis. *Cic.* 2.
de finibus. Hellesponto iuncto, Athone perfosso, maria
ambulasset, Vide Emanuelelem Annotat. ad secundam
declinationem.

QVARTA DECLINATIO

SIMPLICIVM IMPARISYLLABA.

COMPLECTITVR hæc declinatio
Omnia genera & terminationes plu-
rimas, cuius hoc est commune paradi-
gma.

Nom. Sing. ὁ *ἑταῖρ*, ὁ *τιτᾶν*, ὁ *ἑταῖρ*,
τὸν *ἑταῖρα*, ὦ *ἑταῖρ*.

Dual.

- A Dual. τὸ τιτᾶνε, τοῖς τιτᾶνοις, ὦ τιτᾶνε.
 Plur. οἱ τιτᾶνες, αἱ τιτᾶνες, τοῖς τιτᾶσι, αὐτοῖς τιτᾶσιν, ὦ τιτᾶνες.

Neutra exeunt in α in plurali, τὰ καὶ ὦ ἄσπεα. vrbes.

ANNOTAT.

- VT terminationes huius declinationis & formationes genitiui facile percipiantur, & memoriā retineantur, diligenter initio proponendæ & cognoscendæ sunt literæ, quas vocant terminales, quarum numerantur nouem; quatuor vocales α, ι, υ, ω. & quinque consonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Omne ergo nomen Græcum quintæ declinationis, in aliquam ex istis exit. Nam barbara & peregrina hic non moramur, τὰ βελία, Μιχαήλ, Ἀδάμ.

CONSULETUR verò non parum memoria, si ordinem alphabeti sequamur, non tantum in literis ultimis, sed etiam in illis vocalibus & diphthongis, quæ proximè terminalem consonantem antecedunt.

A.

- C A, ατ & βήμα, βήματ &, gradus, tribunal: ἄλφει, βήτα, γάμμα, & similia literarum nomina indeclinabilia sunt.

ANNOTAT.

Non rarò tamen audias viros doctos duo gamma-ta, vel sigmata dicere.

ε, υ, ο, ω, declinantur ratione adiectiui adiuncti, quod est ψιδον, μισρον, μισρα.

Inde-

SIMPLICIUM.

45

Indeclinabilia quoque sunt nomina in α, ex apocope
nata: τὸ ἄλειφαρ pro ἄλειφαρ, pinguedo, ὕφα pro τὸ ὕφαν- A
μα, textura, σκέπα pro τὸ σκέπασμα, tegmen.

1.

ιτος: μέλι, μέλιτθ, mel, cum compositis,
οἶνόμελι, vinum mulsum. ὀξύμελι aceti-
mulsum. ὕδρόμελι, aqua mulsa,
Adiectiua neutra in ι sequuntur leges
masculinorum, ἐν χερσὶ, ἐν χερσίν, ἑ-
λπίστρι, amans patrie, ἑλπίστριν, ἑ-
λπίστριν, sic τὶ, τινός, aliquod vel aliquid. B
ιος: τὸ σίνγητι, σινήπιθ, sinapi. Hoc tamen
aiunt esse non Græcum, sed barba-
rum, sicut etiam κόμμι, κινιάβαρι, &
πίπρι.

ANNOTAT.

ALIA in ι ex apocope indeclinabilia sunt, ἄλφι pro
ἄλφιτον, farina, puls, τροφή pro τροφίμων, alimentum
præbens. ἑρ pro ἑρπον, lana. Neque spectant ad quin- C
tam sed ad tertiam. Sunt autem nomina quintæ in α
θ, generis neutri.

υος: τὸ γόνυ, γόνυθ, genu. ὄρνυ, ὄρνυθ
hasta.
υος: τὸ ἄστυ, ἄστυθ, vrbs. ἡδύ, ἡδέθ, suave,
τὸ πῶϊ, πῶϊθ, grex ovium.

ANNO-

A QVAE in vos, quæ verò in vos, genituum forment, usu discendum est. Nam quòd aiunt substantiua in v penultimam corripientia, habere vos, penultimam verò producentia, vos, verum quidem est; sed quid facies, si vox vocali ancipiti ante mutam & liquidam occurrat, vt δάκρυ lachrima & certè ad vsum hìc confugiendum erit, qui te docebit, vocem hanc formare genituum in vos, τὸ δάκρυ, δάκρυος.

HINC quoq; reiicienda sunt ex apocope facta, vt Βυλάρυ pro γυλάρυον, rotundum. Nòn enim huc pertinent.

Ω, όος: ἡ λητώ, λητόϑ, λητός, Latona.

ANNOTAT.

PERTINENT hæc ad quartam contractorum & ferè sunt nomina propria mulierum, ἡ μαντώ, μαντός, Reice hinc illud δῶ, domus, pro δῶμα.

C

ανος: ὁ παῖς, παιῶνϑ, Παις. ὁ ἱταῖς, ἱταῶνϑ Titan. ὁ παῖς, παιός, Παις, Deus pastorum, & neutra, μέλαιν, nigrum, τέλαιν, miserum.

Av

αντο: τὸ τίψαν, τίψαντο, quod verberavit, & similia participia Aoristi primi, vel præsentis temporis. & Aoristorum secundæ coniugationis verborum in μι, σάν, σάντο, quod

quod stetit, cum nomine, ὡς ἐν, ὡς ὅς, A
omne.

γνος: τέργον, τέργνος, tenerum.

Ev { γντος: χάριζον, χάριζντος, gratiosum. Sic
participia in εν: τυφδερ, τυπέρ, verbe-
raturum. ἰδέν, δέν, ponens, quod posuit. O-
mnia in γν sunt generis neutri.

Hv { γνος: ὁ ἑλλω, ἑλλω, Græcus. ἢ σφελω, σφ-
εῖν, Syren.

γνος: ὁ ποιμω, ποιμω, pastor, ποιμνί, ἢ φελω, B
mens, φρενός. ὁ τέγλω, τέργν, tener.

Iv { γνος: ὁ δελφίω, δελφίω, ἢ ἀκτίν, ἀκτίν, del-
phinus, radus.

γνος: τὸ μέζον, maius, μέζον. Neutra
hæc sunt à masculinis comparati-
uis in ὦν.

Ov { γντος: τὸ τυπέρ, τυπέρντος, verberans, pre-
sentis temporis, vel Aoristi secundí,
vel futuri primí barytonorum vo-
cis actiux, vel præsentis temporis, &
Aoristi secundí verborum in μι ter-
tiæ coniugationis. C

γδος: τὸ δίπωρ, δίπωρ, bipes.

Ev { γντος: τὸ τυπέρ, τυπέρντος, verberaturum,
Neutra sunt hæc omnia.

γνος:

quod

- A { υνος: ὁ μῶσω, μῶσω, turre vel domus
lignea.
- υν { υντος: τὸ ζευγνῶ, ζευγνύντ, iungens, præ-
sentis temporis, quartæ coniugati-
onis verborum in μι.
- B { ωνος: ὁ κλῶν, κλωνέ, ramus. ὁ αἰῶν, αἰῶν, ævum.
ὁ πλάτωρ, πλάτων, Plato.
ονοσι: ὁ πρίων, πρίον, serra. ἡ χελιδὼν, χε-
λιδόν, hirundo, & communia. ὁ καὶ
ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὐδαίμων, foelix, sic cō-
paratiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσον, melior.
- ων { ᾶντος: ὁ ξυνοφῶν, ξυνοφῶντ, Xenophon.
ὁ βοῶν, βοῶντ, clamans.
ἔντος: ὁ τυπῶν, τυπῶντ, & alia parti-
cipia futuri secundi barytonorum,
& circumflexa præsentis primæ &
tertix circumflexorum, ὁ ποιῶν, fa-
ciens, ποιῶντ, ὁ δηλῶν, δηλῶντ, manifestans.
- C { οντος: ὁ δράκων, δράκοντ, draco, & parti-
cipia Barytonorum præsentis tem-
poris: ὁ τύπῶν, τύπῶντ, verberans,
& circumflexorum non contracta,
ὁ φιλεῶν, φιλεῶντ, amans.

κος:

αργ

Εργ,

S,

ueni

polli

ninu.

πολύχ

nos: ὁ θώραξ, θώρακθ, thorax, ἡ κύλιξ, κύλικθ, calix, ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος. A
vulpes. mutato γ in ε.

γος: ὁ ἀρπαξ, ἀρπαγος, rapax, ὁ τέττιξ, cicada, τέττιγος.

ξ { hos: ἡ θρίξ, τριχός, capillus, substituto τ pro θ quod fit propter sequentem aspiratam χ. In datiuo plurali rursū assumit θ, θριξί, non enim sequitur aspirata, sed ξ.

κτος: ὁ ἀναξ, ἀνακτθ, Rex, ἡ νύξ, νυκτός, B
nox.

αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρθ, beatus, ἡ δάμαρ, vxor. ἡ νεκταρ, nectar.

αρ { ατος: τὸ ἥπαρ, ἥπατθ, hepar. ἡ δέλεαρ, esca
Indeclinabilia sunt ἡ μῶμαρ, stultus.
ἡ ὄναρ, somnium.

ειρ, ειρθ: ὁ φθειρ, φθειρός, pediculus, ἡ χεὶρ, manus, ὁ ἄντιχειρ, pollex.

ANNOTAT.

SED vtrum sit communis generis ἀντίχειρ, non conuenit inter omnes, sunt enim qui putent ἀντίχειρ, cūm pollicem significat, potius esse masculinum, quā fœmininum, subaudito nomine δάκτυλος, digitus, sic ὁ κροχὴρ, multi manus.

E theos:

A { ηρος: ὁ σῆρ, σῆρς, Ser populus & vermis nens
sericum, ὁ λῶτῆρ, λῶτῆρος, peluis. & κῆρ,
κῆρς. cor, ἡ κῆρ κῆρς, fors, fatum.

H { ερος: ὁ αἰδῆρ, αἰδέρος, æther, ὁ πατήρ, pater,
πατέρος, παῖρος. ἡ μήτηρ, mater, μητέρος,
μηῖος. ἡ γαστήρ, γαστέρος, γασῖος, venter,
& similia, quæ syncopen patiuntur,
ἐ quibus etiam est ὁ ἀνῆρ. ἀνέρος, ἀν-
δρς, vir.

B { ορος: ὁ ἥτορ, ἥτορος, cor, animus, & quod in-
de componitur, ὁ καὶ ἡ μεγαλήτωρ, magna-
nimus.

Υρ, υρος: ὁ ψίδυρ, ψίδυρος, susurro, ὁ καὶ ἡ μάστιγς,
μάστιγος, testis, & πῦρ, πυρός, ignis.

{ ωρος: ὁ φῶρ, φῶρς, fur, ὁ ἰχῶρ, ἰχῶρος. hu-
mor, sanies, & ἔλωρ, ἔλωρος, captura.

Ωρ { ορος: ὁ νῆσωρ, νῆσωρος, Nestor. ὁ ἔ' ἡ ἀπῆτωρ,
sine patre. ὁ ἔ' ἡ ἀμήτωρ, carens matre,
Excipe & ὕδωρ, ὕδατος, aqua, quasi ab
ὕδας. Est enim heteroclitum.

C { ἄγρος: ὁ Αἴας, αἰάντος, Αἴαχ. ὁ πᾶς, πάντες,
omnis, cum compositis, ἅπας, σὺμπας
omnis. ὁ τύψας, τύψαντες, qui verbera-
uit. ὁ ἰσᾶς, ισάντος, stans, σᾶς, σάντος, & si-
milis participia.

αἰνος:

- ανος: ὁ μέλας, μέλανος, niger, ὁ τάλας, τάλα-
 νός, miser.
- As { αδος: ἡ λαμπάς, λαμπάδος, lampas, ἡ μονάς, A
 μονάδος, unitas.
- ατος: τὸ γῆρας, γήρατος, senectus. τὸ κέρας,
 κέραδος, cornu.
- ατος: ὁ λάας, ἡ λάατος, lapis. ὁ λάς, lapis, λάις.
- ατος: ἡ δαίς, δαίτος, conuiuium, τὸ σάις, σαι-
 τός, farina aqua subacta.
- Ais { αδος: ὁ παῖς, παῖδος, puer, puella, cum
 compositis, ἅπαις, sine liberis; ἐνπαις, B
 φαίς, liberis.
- Aus, αος: ἡ ναῦς (Ionicè νῆς. & diaeresi, νῆς,
 Genit. νῆος) ναός, nauis, vel νεός, quamuis
 alij hunc genitiuum forment à recto
 νεός. sic γράς, anus, vetula.
- Es, -εος: τὸ ἀληθές, ἀληθέος, verum.
- ενος: κλέις, κλένος, pecten. sic εἶς, ἐνός, unus.
 cum compositis μηδεῖς, ὀδεῖς, nullus.
- εντος: ὁσιμόεις, σιμόεντος. Simois, nomen flu- C
 uij. ἡ ὀπείεις, ὀπέντος, Opus, nomen urbis,
 EIS { ὁ χαρίεις, χαρίεντος, gratiosus. ὁ τυ-
 φδεῖς, τυφέντος, qui verberatus est, ὁ
 ἡδεῖς, ἡδέντος, ponens. ὁ τεθεῖς, τεθέντος,
 positus.

52. QUINTA DECLIN.

52. *Excipe ἡ κλεις, clavis, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, τῷ*

Excipe ἡ κλεις, *clavis*, τῆς κλειδός, τῇ κλειδί, *τῷ*
A κλειδα καὶ κλειν. & in plurali κλεις, *claves*.
 Math. 16.

Εὐς, εὐς: ὁ βασιλεὺς, βασιλεῖς, καὶ Ἰονικῇ βα-
σιλῆϊ, Ἀττικῇ, βασιλεύας.

(ητος· ὁ λέβης, λέβητ⊕, lebes; ἡ ἐδιδυ, ἐδι-
 τ⊕, vestis, ἡ κακότης, κακότητ⊕, ma-
 litia.

ἢ ἀσφότυς, ἀσφότυτος, urbanitas, ἢ δριμύτης,
δριμύτης, acrimonia, & similia infi-
nita.

Β
HS } νητος: ὁ ἡμῶν, ἡμῶντος, honoratus, ὁ δαφνῆς,
δαφνῶντος laureus, quæ sunt contra-
cta ex ἡμῶν, δαφνῆς.

εντος: ὁ κλήμης, κλήμεντος, Clemens.

εως ὁ Δημοδίνης, Δημοδίνης, Demosthe-
nes, ὃ καὶ ἀληθής, verus, vera, & familia
plurima adiectiva.

ιος· ἢ πόλις, πόλις, civitas, ὁ λῖς, λῖς, leo,
 ιδ· ὁ πάρις, πάρις, Paris. ἢ κρηπίς,
 κρηπίς, crepido. ἢ δέμις, δέμις, The-
 mis.

12 { *mis.*
 ιτος: ἡ χάρις, χάρις ⊕, gratia, cum com-
 positis : ἐν χάρις, gratis, ἀχάρις, ingra-
 tius.

1905 :

Is { idos: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνις, avis.
 { isos: ἡ δέμις, δέμις, sic χάρις, χάρις, & A
 { χάρις, præter χάρις.

ANNOTAT.

RIDENT nonnulli Antesignanum propter duos
 hos genitiuos nominis χάρις, sed cum Lascaris & alij
 non ignobiles auctores illos agnoscant; non est cur ri-
 dentes magnoperè curemus.

Is, ιω: ὁ καὶ ἡ τῆς λῶς, aliquis, indefinitum. τίς
 τῶ, interrogatiuum, quis. sic ὁ δελφίς,
 δελφίω, ἡ ἀκτίς, ἀκτῶ, Delphinus, ra- B
 dius.

ANNOTAT.

CVM articulo postpositiua de componitur τῷ per om-
 nes numeros, casus & genera; ὅτις, ὅτις, ὁ τίς, quis, quæ
 quod. ὅτις, ὅτις, ὅτις, & sic per omnes casus.

Declinatur autem vtræque pars compositionis; reci-
 pitq; ὅτις, præter Dialectos tertiæ & secundæ declina-
 tionis etiam peculiare quasdam. Nam pro ὅτις & ὅ-
 τις, dicunt Attici, ὅτις & ὅτις, & Iones ὅτις, ὅτις, ποῖτα ὅ- C
 τις & ὅτις, Doræ ὅτις, Genit. Plural. ὅτις Dat. ὅτις. vsur-
 pant etiam ποῖτα pro αἰ & οἱ τὰι & τοῖ, Item τοῖ τὰι pro
 αἰ & αἰ, qui, quæ.

Isos: ὁ τῆχος, τῆχος, murus.
 Os { otos: ὁ τετυφός, τετυφός, quod verbera-
 { uit; & similia participia.

54 QUINTA DECLIN.

A { oos: ὁ καὶ ἡ βῆς. τὸ καὶ τῆς βοός, βοᾶ.
 εντος: ὁ πλακῆς, πλακῆντῳ, placenta.
 vs { οντος. ὁ ὀδὺς, ὀδόντῳ, dens, ὁ δῶς, δόντῳ.
 qui dedit.

ῥς, auris, ὠτός. Alij dicunt ῥς esse indeclinabile. Sed pari ratione dicerent etiam ῥωγ esse indeclinabile.

{ vos: ὁ μῦς, μυός, mus, ὁ ἰχθὺς, vel ἰχθῦς, ἰχθύῳ, piscis.
 eos: ὁ ὄξυς, ὄξεῳ, acutus. ὁ ἡδύς, ἡδέῳ, suavis.

B { εως : ὁ πῆχυς, πῆχεως, Attice, cubitus, ὁ πρεσβυς, senex, seu legatus, ὁ πέλεκυς, securis.

vs { υδος: ὁ χλαμὺς, χλαμύδῳ, chlamys, ὁ καὶ ἡ νήλυς, νήλυδῳ, aduena.

υδος: ἡ κόρυς, κόρυδος, galea.

ωτῳ : ὁ ζογνὺς, ζογνυῳ, nungens, & similia participia quartæ in μι.

C { ωτος: ὁ γέλως, γέλωτῳ, risus. τὸ φῶς, φωτός, lux.

ως { οος: ἡ αἰδώς, αἰδῶῳ, pudor, verecundia. ἡ ὥς, ἡόῳ, aurora.

οτος: ὁ τετυφῶς, τετυφῶτῳ, qui verberavit.

&

& similia participia præteriti actiui generis Masculini.

ως : ὁ τρώς, τρώς, Troianus ὁ ἥρως, ἥρω. A

Heros.

Λς, λος : ὁ ἄλς, ἄλς, sal. ἡ ἄλς, ἄλς, mare.

Νς, νδος : ἡ ἐλμινς, ἐλμινθ, lumbricus.

Ρς, ρτος : ὁ μάκας, μάκαρ, beatus.

ποτό ωψ, ὠπός, visus, ὁ κύκλωψ, κύκλωπ. C

Cyclops.

↓ Βος, ὁ ἄραβς, ἄραβς, Arabs. ἡ φλέψ, φλεβός, vena. E

φοσ : ὁ κίνυψ, κίνυφος, nomen fluij, ἡ κατᾶλιψ, scala.

Et hæc de formationibus genitiui quintæ declinationis.

NON fuerit autem inutile omnes terminationes Recti, à quibus genitiuus deducitur, hic in vnum colligere, ordine alphabeti seruato. Sunt igitur istæ: α, ι, υ, ω, αυ,

εν, ην, ιν, ον, ον, υν, ων, ξ, ας, εις, ης, ος, υς, ως, ας, C

αις, αυς, εις, εις, ευς, ης, ις, ος, υς, υς,

ως, λς, υς, ρς, ψ.

* *

*

E 4

DE

A DE ACCVSATIVO QVINTÆ DECLINATIONIS.

Accusatiuus exit in α.

EXCEPTIONES.

EXCIPE primò nomina in is & vs, quorum genitiuus habet os purum. Nam hæc accusatiuum in v formant; ὄφις, *serpens*, ὄφις, vel ἔφεως, οφιῶ. ὁ βότρυς *racemus*. βότρυος, βότρυα, ὁ ὀξύς, *acutus*, ὀξέος, ὀξῶ, quamuis hæc quoque α habeant, τὸν βότρυα, τὸν ὀξέα, maxime apud poëtas.

Excipe secundò Barytona in is & vs, quæ non habent os purum; Hæc enim α, & v, fortiuntur, ἡ ἔρις, ἐρίδι, ἐρίδα, ἐρίν, contentio, ὁ νῆλυς, νήλυδι, νήλιν, νήλυδα, aduena, ὁ πάρις, παρίδι, παρίν, παρίδα, Paris.

C

ANNOTAT.

CAVSA huius duplicis accusatiui est, quòd hæc vocabula Ionice per os quoque purum inflectantur, non secus atque ὄφις. Vnde merito vtraque terminatione finiuntur. In oxytonis hoc non fit, solum enim α habent, ἡ ἑκπλις ἑκπιδος, ἑκπιδά, spes, ὁ χλαμύς, χλαμύδος, χλαμύδα, chilamys.

EXCI-

DECLINATIONIS. 57

EXCIPE tertio finita in *aus*, ἡ ναῦς, ναῦν, *navis*. ἡ γῆρας, γῆραν, *vetula*. substituto *v* in locum *σ* nominativi, ut & in *ἔσς*, *ἔσν*, accidit. A

ANNOTAT.

LEGIMVS tamen βῶν, & Doricè βῶν & poëticè ῥῶν *vāa* vel *vū*, vel *vūn* *navim*. sic δ λᾶς, *lapis*, λᾶς, λᾶν.

DE VOCATIVO.

VOCATIVVS similis est nominativo. B
EXCEPTIONES.

EXCIPIUNTVR primò nomina Barytona quæ declinantur per *υτος*,; hæc enim ablato *τος* vocativum formant: δ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἴαν, *Ajax*. δ Θέας, Θέαντος, ὦ Θέαν, *Thoas*. δ πολυδάμας, πολυδάμαντος, ὦ πολυδάμαν, *Polydamas*. δ λέων, λέοντος, ὦ λέον, *leo*. δ γέρον, γέροντος, ὦ γέρον.

ANNOTAT.

EXCEPTIO hæc intelligenda est de nominibus, non de participiis. Hinc τύψας, τύψαντος, ὁ ισάς, ισάντος, ὁ σάς, σάντος, vocativum similem nominativo habent, ut & ὁ τύπλιον, τύπλιοντος, & huius generis alia participia, siue sint contracta, siue non, quia regula loquitur de nominibus, & quidem Barytonis tantum. Hinc ὁ ἰμάς, τῷ ἰμάντος, vocativum habet similem nominativo, quia est oxytonum. C

58 DE VOCAT. QVINTÆ.

A Quod sit ut reiiciantur etiam nomina contracta. Hinc
 ὁ πλανοῦς, πλανοῦντος, ὁ σιμοῦς, σιμοῦντος, cum sint contra-
 cta, vocatiuum non faciunt in *ov*, sed secundum aliam
 quandam regulam de qua postea, in *z*, quamvis non de-
 sint viri docti, & in his Renatus Guillonius, qui vo-
 catiuos illos, ὁ σιμοῦν, ὁ πλανοῦν, agnoscant. Ego tamen
 non video, quomodo hæc illorum sententia cum eorun-
 dem verbis cohæreat, cum aiunt: Nota in contractis
 prædictam exceptionem non habere locum,
 certè σιμοῦς & πλανῆς contracta sunt, nisi quis di-
 cat πλανοῦν & σιμοῦν, esse vocatiuos contractos, pro πλα-
 νόν, σιμόν.

B Quamobrem nec τιμῆς, nec δαφνῆς, licet flexa per *vos*,
 formabunt suum vocatiuum ablato *tos*, sicut nec κλήμης,
 κλήμντος, nec δάλυσ, δάλντος, sed tantum nomina in
 αντος & οντοι, qualia ante descripsimus, licet non igno-
 rem esse nonnullos, inter quos Lascaris, qui vocatiuos
 τιμῆν & δαφνῆν afferant, qui tamen potius videntur
 contracti ex τιμῆν & δαφνῆν.

Solent porro poëtæ ex huiusmodi vocatiuis literam
 abijcere, ὡς Αἶα, ὡς Δία, ὡς Λαοδάμα, quos Latini imitatè
C dixerunt, ὦ Palla, Æneid. 11. ἃ Pallas, Pallantis. ὦ
 Calcha apud Senecam Troad. Vide Emmanuelem in
 tertiâ declinatione.

Excipe secundò alia quædam nomina
 Barytona, quæ ablato genitiui *τος* vel *ος*
 formant suum Vocatiuum ut adiectiua in
ov &

ov
 na
 ὁ κ
 ὁ κ
 ὡ
 χαρ
 ἡμ
 δα
 πλ
 ὁ Σ
 σιμ
 He
 λας
 τὰ
 ὡ δ
 ελε
 κα
 τῆ
 N
 cipia
 τῶ
 tiuus.
 10 R

DECLINATIONIS.

59

ὅν & εἰς, quorum neutra in εν, & baryto-
 na in ωρ, & in ας, ανΘ, & in ων, ονοσ. vt **A**
 ὁ καὶ ἡ τέλειω, tener, tenera, τέρενΘ, ὦ τέρεν.
 ὁ καὶ ἡ ἄρσιω, masculus, mascula, ἄρσενΘ, ὦ
 ἄρσεν. ὁ χαρίσις, graciosus, χαρίενΘ, ὦ
 χαρίεν. ὁ τιμίσις, honorabilis, τιμέντΘ, ὦ
 τιμέν. ὁ δαφνήσις, laureus, δαφνέντΘ, ὦ
 δαφνέν. ὁ πλάκισις, laevis ad modum crustae,
 πλάκισενΘ, ὦ πλάκισεν, & substantivum,
 ὁ Σιμόσις, Simois nomen fluvij, σιμέντΘ, ὦ
 σιμέν. ὁ νέστωρ, νέστρεΘ, ὦ νέστωρ Nestor. ὁ ἑκτωρ, **B**
 ἑκτορΘ, ὦ ἑκτορ, ὁ παντοκράτωρ. ὁ μέ-
 λας, niger. μέλανος, ὦ μέλαν. ὁ τάλας, miser.
 τάλανΘ, ὦ τάλαν. ὁ δαίμων, daemon. δαίμονΘ,
 ὦ δαίμον, passim apud Orpheum, ὁ καὶ ἡ
 ἐλεήμων, misericors, ἐλεήμονΘ, ὦ ἐλεήμον. ὁ
 καὶ ἡ οἰκτιρῶν, misericors, οἰκτιρῶνΘ, ὦ οἰκ-
 τιρῶν.

ANNOTAT.

C

NON comprehenduntur sub hac exceptione parti-
 cipia in ες, vt ὁ τυφός, verberatus. τυφός ponens,
 τυφός, positus. Idem est enim horum Rectus & Voca-
 tivus. Illa in ες formant etiam Vocativum in ε, abla-
 to ο Recti; χαρίεις, ὦ χαρία. Quod si in praedictis dictio-
 nibus,

60 DE VOCAT. QVINTÆ

nibus aliquando Vocatiuus est similis Nominatio, id
A per Atticismum vel poëticam licentiam fieri censendum est.

Excipe tertio composita nonnulla polysyllaba in ων, quæ vocatiuum faciunt in ον, licet quædam illorum forment Genitiuum in ων⊙ retracto accentu in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, Apollo, ἀπέλλαν⊙ ὃ ἀπόλλων. ὁ ποσειδών, Neptuneus, ποσειδῶν⊙, ὃ ποσειδόν. ὁ ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνον⊙, ὃ ἀγαμέμνον. ὁ κακοδαίμων, infelix, κακοδαίμον⊙, ὃ κακὸν δαίμον, Idem comparatiuis accidit, ὁ βελτίων, ὁ ἀρείων, melior, ὃ βέλτιον, ἀρεῖον.

ANNOTAT.

COMPOSITA polysyllaba quorum genitiuus exit in ονος nihil differunt in formatione vocatiui à simplicibus in ων, ονος, de quibus in secundâ exceptione; nisi quod accentum in antepenultimam retrahunt, quod
C tamen non fit in omnibus. Dicimus enim ὁ λακεδαίμων, Lacedæmon, λακεδαίμονος, ὃ λακεδαῖμον. ὁ παλαίμων, Palæmon, παλαίμονος, ὃ παλαῖμον. ὁ καὶ ὁ δαίφρων, prudens, δαίφρωνος, ὃ δαίφρων. ὁ καὶ ὁ ἀγανόφρων, lenis, mitis, ἀγανόφρονος, ὃ ἀγανόφρων.

Excipe quarto grauitona in ης, hæc enim ερ habent, ἡ μήτηρ, mater, ὃ μήτερ. ἡ θυγάτηρ.

γάτης, *filia*, ὦ θύγατερ. ἢ δημήτης, *Ceres*; ὦ δῆ-
 μυτερ, quod in his quoque oxytonis fit, ὁ A
 πατήρ, *pater*. ὁ σωτήρ, *saluator*. ὁ δαήρ, *leuir*. ὁ
 ἀνὴρ, *vir*. ὦ πατήρ, σῶτερ, δάερ, ἀνερ, quibus eti-
 am accentus retrahitur.

ANNOTAT.

INVENITVR tamen aliquando ὦ σωτήρ. Legem
 hanc barytonorum non sequitur hoc barytonum ὦ winep.
 winepos, ὦ winep.

Excipe quintò nomina in εὖς & ous, quæ B
 σ deponunt, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ, ὁ
 βῆς, *bos*, ὦ βῆ. ὁ πωλακῆς *panis crustaceus*, pla-
 centa, ὦ πωλακῆ. præter, ὁ πῆς, *pes*, ὦ πῆς ὁ ὀ-
 δῆς, *dens*, ὦ ὀδῆς, ὁ καὶ ἢ παῖς, *puer puella*, cum
 suis compositis, ὁ καὶ ἢ ἄπαις, *sine liberis*, ὁ C
 ἢ εὐπαῖς, *felix liberis*

ANNOTAT.

NON videtur idem dicendum de compositis à πῆς, C
 vt αἰκῆς, τρίπῆς, πωλόπῆς. Nam Statius poëta latinus ali-
 quoties vitur vocatiuo, μελαινπῆς, ad imitationem certè
 Græcorum. Vide Emmanuelem in tertiâ declinatione.
 Et si πῆς suum σ in vocatiuo retinet, vt distinguatur ab
 aduerbio πῆς, causa nulla erit, cur id in vocatiuo com-
 posita retineant.

Excipe sextò grauitona in is & us, a-
 mittunt

mittunt enim σ in vocatiuo, δ ὄφις *serpens*.

$\tilde{\omega}$ ὄφι. δ Βότρυς, *botrys*, $\tilde{\omega}$ βότρυ.

A Idem accidit adiectiuis oxytonis in *us*, δ ὄξυς, *acutus*. $\tilde{\omega}$ ὄξυ. Et monosyllabis, δ μῦς, *mus*, $\tilde{\omega}$ μῦ. η δρυς, *quercus*, $\tilde{\omega}$ δρυ, & poeticè oxytonis in *is*, η ἀμαρυλλίς $\tilde{\omega}$ ἀμαρυλλί, *Amaryllis*.

ANNO TAT.

Idem fit apud Latinos in huiusmodi oxytonis. Virg. Mirabar quid mæsta Deos Amarylli vocares.

B Vide Emmanuelem proximè nominato loco.

Substantiua oxytona in *us*, vt χλαμύς, *chlamys*, & linguâ communi omnia oxytona in *us*, retinent σ in Vocatiuo, η ἱαπὶς, $\tilde{\omega}$ ἱαπίς, *spes*.

EXCIPE septimò vocabula in *us* primæ contractorum, quorum Vocatiuus in *es*, & nomina in ω & ω s quartæ, quorum vocatiuus in *oi* exit, δημοδενύς, $\tilde{\omega}$ δημόδενες. Demosthenes, ἀληθὺς *verus*, $\tilde{\omega}$ ἀληθὺς, η λητὼ, $\tilde{\omega}$

C λυτοῖ, *Latona*.

DE DATIVO PLVRALI.

FIT à datiuo singulari, posito σ ante ι , τῷ βότρυι, τοῖς βότρυσι, reiectis que literis δ , θ , ν , τ , si occurrant in singulari, τῇ λαμπάδι,

ταῖς

A uis, ὁ ἄρα, ἄρα, Arabs. ὁ βασιλεὺς, rex, βασιλεῦσι. βῶς bos, βροῖ. Ἀτὸ πῶς, pes, τοῖς ποσὶ. τὸ ὅς, ὡσὶ, auris. ὁ υἱός, filius, υἱοῖ, ὁ δρομέας, cursor. δρομέσι. Neque inuenitur υἱοῖσι, δρομέοι, vt testatur Antefignanus.

Excipe secundò nomina in ηρ, in obliquis syncopen pati solita; hæc enim datiuum pluralem in ασι faciunt, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ὁ ἀνὴρ. πατέρι, πατρὶ, πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι. ἡ θυγάτηρ, θυγατράσι, sic ὁ υἱός, filius, τοῖς υἱάσι, inserto. α pro υσι. γαστήρ tamen, venter, facit γαστήροι, vt quidam volunt.

DE DIALECTIS QVINTÆ DECLINATIONIS.

VOCATIVOS omnium nominum in ων, etiam oxytonorum, quæ per ovas declinantur, formant Æoles in ων, ablato scilicet os genitiui, ἡ ἀνδρῶν, Iuscinia, ἀνδρίδος, ὡ ἀνδρῶν, communiter ὡ ἀνδρῶν. ἡ χελιδῶν, hirundo, χελιδόνος, ὡ χελιδόν, communiter ὡ χελιδόν.

Additur quoque nonnullis nominibus quintæ declinationis syllaba φι vel φω, & in neurris quidem in ος, vertitur ο in ε. In fœmininis verò in ων formato genitiuo abiiciendum est ο, & in aliis alia mutanda sunt, vt in his exemplis vides.

τὸ πῆθος,	pectus,	ἐπιδόφρι.
τὸ ἔρος,	mons,	ἔροςφι.
τὸ ὄχος,	carrus,	ὄχοςφι.
ὁ κοτυληδών,	coxa,	κοτυληδόνες, κοτυληδόνεφι.
ὁ χελιδών,	hirundo,	χελιδόνες, χελιδόνεφι.

A

Inuenitur etiam Iliad. 9. ἐξ ἐπιδόσφιν, pro ἐξ ἐπίδος, ex Erebo, genitiuus à nomine τὸ ἐπίδος. Et Iliad. 12. παρὰ ναῦσιν, pro ἀπὸ νηῶν, à nauibus.

Accidit quoque huic declinationi apocope: δῶ pro δῶμα, domus, id quod fit in omnibus casibus singularis numeri, vt in hoc schemate cernis.

B

In Nom. τὸ	{ οὐρανός ἔρα δῶ Αἶαν	pro	{ οὐρανόςμα, tegmen. ἔρασμα, textum. δῶμα, domus. Αἶαντος
In Genit. τῶ	{ Δάων δαί Θέτι μάστι	pro	{ Δάωντος δαίσι, pugna. Θέτιδι, Thetidi. μάστιγι, scuticæ.
In Dat. τῇ	{ παράκοιτι τῷ ἰδῶ Ἀπόλλων	pro	{ παράκοιτιδι, vxori. ἰδῶτι, sudori. Ἀπόλλωνι, Apollinem.
In Accu. τὴν	{ ποσειδῶ ιδρῶ	pro	{ ποσειδῶνα, Neptunum. ιδρῶτα, sudorem.

C

F

In

66 PRIMA DECLINATIO

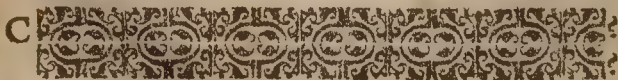
A	In Vo cat. ω	{	$\lambda\alpha\omicron\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$ $\text{A}\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\theta\acute{\omicron}\alpha\varsigma$	{	pro $\lambda\alpha\omicron\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$, Laodamas. $\pi\omicron\lambda\upsilon\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\varsigma$, Polydamas. $\text{A}\acute{\iota}\alpha\varsigma$, Ajax. $\theta\acute{\omicron}\alpha\varsigma$, Thoas.
----------	------------------------	---	--	---	---

Genitivus & dativus duales crescunt interdum additione unius syllabæ: $\omega\delta\omicron\lambda\omicron\iota\upsilon$ pro $\omega\delta\omicron\lambda\omicron\iota\upsilon$.

DATIVVM pluralem formant poëta à nominativo plurali addito iota, $\text{A}\acute{\iota}\alpha\varsigma\iota\varsigma$, $\alpha\acute{\iota}\alpha\varsigma\iota\varsigma$, $\lambda\acute{\iota}\beta\upsilon\tau\alpha\iota$, $\lambda\acute{\iota}\beta\upsilon\tau\iota\omega\iota$, & duplicato ς , $\lambda\acute{\iota}\beta\upsilon\tau\alpha\iota\varsigma$, prout ratio & carminis necessitas exigit, $\beta\eta\mu\alpha\tau\alpha$, $\beta\eta\mu\alpha\tau\iota\omega\iota$, $\sigma\acute{\omega}\mu\alpha\tau\alpha$, $\sigma\acute{\omega}\mu\alpha\tau\iota\omega\iota$, mutato

B α in ϵ , & addita syllaba $\sigma\iota$, $\iota\tau\iota\alpha$, $\iota\tau\iota\epsilon\iota\omega\iota$, seu $\iota\tau\iota\alpha\varsigma\iota$, $\tau\acute{\alpha}\chi\eta\alpha$, $\tau\acute{\alpha}\chi\eta\epsilon\iota\omega\iota$, seu $\tau\acute{\alpha}\chi\eta\alpha\varsigma\iota$.

Ceterum nominibus, participiis & verbis in α vel ϵ desinentibus, adijci solet consonans ς , sequente in alterâ dictione vocali vel diphthongo, $\tau\acute{\omicron}\nu\lambda\iota\sigma\iota\omega\iota$ $\iota\kappa\alpha\tau\epsilon\omega\iota$, verberant illum, $\lambda\acute{\iota}\beta\upsilon\tau\omega\iota$ $\iota\kappa\epsilon\iota\omega\iota$, leonibus illis, $\epsilon\tau\epsilon\upsilon\kappa\tau\epsilon\omega\iota$ $\alpha\upsilon\tau\epsilon\omega\iota$, verberabat illum, quod poëta non raro faciunt versus gratia, etiamsi consonans sequatur. Et hæc de declinationibus simplicibus.

Caput V.

DE DECLINATIONIBVS CONTRACTIS.

QUINQUE sunt harum declinationum, ortæ à quintâ, & ita appellatae,

lata, quod in nonnullis casibus contra-
hantur, duabus syllabis in vnam coale-
scentibus. Et prima quidem declinatio
continet masculina, fœminina & commu-
nia in *us*, & neutra in *es* & *os*. ὁ δημοδίνης,
Demosthenes. ἡ τριήρης. triremis. ὁ καὶ ἡ ἀληθής,
τὸ ἀληθές, verus, vera, verum. τὸ τέχος, murus.

PARADIGMA PRIMÆ DE-
CLINATIONIS.

B

Sing. ὁ δημοδίνης. τῷ δημοδίνει, δημοδί-
νης. τῷ δημοδίνει, δίνει. τὸν δημοδίνεα, δίνῃ. τὸ
δημοδίνες.

Dual. τὼ & τῷ δημοδίνεε, δίνῃ, τοῖν δημοδί-
νέαι, δίνουσιν.

Plural. οἱ & τῷ δημοδίνεες, δίνεις. αἱ δημο-
δίνεων, δίνων. τοῖς δημοδίνεσι, αὐτοῖς δημοδίνεας,
δίνεις.

SIC ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, τριήρης. ὁ καὶ ἡ
ἀληθής, τῇ καὶ τῇ ἀληθεί, ἀληθής. τὸ τέχος, τῇ
τέχει, τέχης.

Neutra in plurali contrahuntur in *u*, τὰ
τέχεα, τέχη, τὰ ἀληδέα, ἀληδέ.

DATIVVS pluralis in nullâ declinati-
one contrahitur.

F 2

ANNO-

68 PRIMA DECLINATIO

A ANNOTAT.

Accusatiuus in *α* contrahitur in *υ*; sed quorum re-
ctus desinit in *υ*s purum, contrahuntur etiam in *α*, vt
ἀσπύς, ingeniosus, τὸν ἀσπύα vel ἀσπύα, sic ὄψις, sa-
nus. Quamuis sint, qui velint solum accusatiuum in *α*
esse vsitatum.

QUAEDAM nomina primæ contractorum habent
nonnunquam terminationes primæ simplicium, τὸν Δυ-
μοδῶντι, τὸν Ἀριστοφῶντι, τὸν Σωκράτῃ, ὃ ὡ Σωκράτῃ. ὁ Ἀρι-
στοφῶντι, καὶ τὸν Ἀριστοφῶντι. De quibus plura, cum age-
mus de Heteroclitis

Ne mire ris, inquit Priscianus lib. 6. si quando apud
Latinos legeris, ὦ Socrate: Nam Attici propria nomi-
na primæ declinationis contractorum vt Σωκράτης, accu-
sandi ὃ vocandi casu instar nominum primæ declina-
tionis declinant, τὸν Σωκράτῃ, ὡ Σωκράτῃ. Cicero in Pro-
tag. apud eundem Priscianum eodem libro. Quid tu,
vnde tandem appares, ὦ Socrate? Quædam neutra
dualis numeri contrahuntur etiam in *α*, τὸ οὐκίαι, οὐκίαι,
C καὶ οὐκίαι crura. Interdum alterum per apocopen tol-
litur, ὄα pro ὄαρι, oculi. Quamuis autem casus huius
declinationis dicto modo contrahantur, vsurpant ta-
men auctores solutæ orationis subinde casus non con-
tractos, vt in duali οὐκίαι, cognati. κῆλυς, lucro-
rum. ἀνθήων, florum. ὄρεων,
montium.

DE COMPOSITIS A NO- A
MINE κλέσ.

DVPLICIA ab hoc nomine veniunt vocabula, quædam adiectiua & communia, ὁ καὶ ὁ σύνκλης, gloriosus, gloriosa, ὁ καὶ ὁ ἀνκλης, inglorius & ingloria. Quædam propria ὁ Σοφικλής, Sophocles, ὁ Ἡρακλῆς, Hercules, ὁ Ἰφικλής, Iphicles, & alia plurima.

Priora eandem habent declinationem, quam δημοδίνης; ὁ σύνκλης, ὁ σύνκλης, σύνκλης, τῷ σύνκληϊ, σύνκληϊ, posteriora quæ propria sunt, variè contrahuntur, ut vides in hoc exemplo.

PARADIGMA.

Nom. ἡρακλῆς, ἡρακλῆς.

Gen. τῷ ἡρακλέϊ, ἡρακλέος, ἡρακλῆος. Et

Ionice ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέϊ.

Dat. ἡρακλέϊ, ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ, ἡρακλεῖ, καὶ ἡρακλεῖ.

Accus. ἡρακλέα, ἡρακλέα, ἡρακλῆ, ἡρακλέν, ἡρακλῆα, καὶ ἡρακλέω, καὶ ἡρακλῶ.

Vocat. ὦ ἡρακλῆς, ἡρακλῆς, ἡρακλῆς, ἡρακλῆς, ἡρακλῆ.

Dual. τῷ καὶ ὦ ἡρακλέε, ἡρακλέε, ἡρακλέν, ἡρακλῆ.

Gen. & Dat. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλέοιν, ἡρακλῶν, ἡρακλῶν.

70 SECUNDA DECLIN.

A Plur. Nom. αἱ ἡρακλέεες, ἡρακλέες, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆες.

Gen. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλέων, ἡρακλῶν, ἡρακλῶν.

Dat. ἡρακλέεσι, ἡρακλεσι, ἡρακλῆσι.

Accus. αὐτὰς ἡρακλέεας, ἡρακλέας, ἡρακλεῖς, ἡρακλῆας, ἡρακλᾶς.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

EODEM modo declinantur θεμιστοκλῆς,

B Themistocles, σοφοκλῆς, Sophocles, ποσειδονκλῆς, Pericles, & similia.

SECUNDA DECLINATIO.

EST masculinorum & femininorum & communium in *is*, & neutrorum in *i*, ὄφις, *serpens*, ἡ πόλις, *ciuitas*, ὁ καὶ ἡ γῆσις, *ieiunius*, *ieiunia*, τὸ σῖνυπι, *sinapi*.

C PARADIGMA SECUNDÆ DECLINATIONIS.

Singul. ὁ ὄφις. ὁ ὄφις. ὁ ὄφις. ὁ ὄφις. ὁ ὄφις.

Dual. τὼ & ὁ ὄφις. τοῖν ὄφισιν.

Plural. οἱ ὄφεις, ὄφεις. τῶν ὀφίων, τοῖς ὀφισι. αὐτοὺς ὀφιας, ὄφια, αὐτοὺς ὀφιας, ὄφια.

Sic

CONTRACTA.

71

Sic ἡ πόλις, πόλιν, τέρψις, τέρψιν, dele- A
Etatio, & similia.

Neutrum τὸ σίνγωι. Plural. τὰ καὶ ᾧ σινγή-
πια, σινγήπι.

CRASIS huius declinationis tantum
fit in i longum, in iis videlicet casibus,
quos tibi paradigma exhibet.

DIALECTI HVIVS DECLI- NATIONIS.

B

ὁ ὄφις, Genit. ὄφιος Ionicè. ὄφις Atticè, sic ὠλεῖς, ὠ-
λεος, ὠλέως & ὠλέως, apud Poëtas, & ὠλέως seu ὠλέως,
qui est genitiuus contractus Doricus ab illo Ionico τῶς
ὠλέως. Dat. τῷ ὄφει, ὄφει. Nam in his Ionicis casibus ea-
dem est contractio, quàm in primâ declinatione. Sic in
duali, τῷ ὄφει, ὄφει, δι' & ὁ ὄφις, ὄφεις. τὰς ὄφιας, ὄφεις. Re-
liqui casus non contrahuntur.

Sunt autem casus ita contracti vsitatiores quàm
communes aut Ionici, ὠλεῖς enim, exempli causa apud C
Atticos, & ὠλέως apud Demosthenem, & eius similes re-
peritur: non ὠλεῖν vel ὠλεῖν, nec ὠλέας, ὠλέως, ὠλέας, ὠ-
λέας, nisi apud Herodotum, Hippocratem & alios, qui
Ionicè loquuntur.

GENITIVVS & dativus dualis Atticus, ὄφειν,
Plur. ὄφιν, accentu in antepenultimâ.

CÆTERVM ab illo genitiuo ὠλέως, vrbis, fit Dat.

F 4

Sic

A $\omega\lambda\eta\iota$, $\omega\lambda\eta\alpha$. Et in duali $\omega\lambda\eta\iota$. In plurali $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$, $\tau\omega\lambda\eta\iota\omega\nu$, $\omega\lambda\eta\iota\sigma\iota$, $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$. Quos omnes casus confirmat LASCARIS poëtarum testimoniis.

NEVTRA quoq; per eos flectuntur; $\sigma\iota\nu\eta\tau\iota$, $\sigma\iota\nu\eta\tau\epsilon\varsigma$, & in plurali $\sigma\iota\nu\eta\tau\iota\alpha$, $\sigma\iota\nu\eta\tau\iota\gamma$. Et hæc ex communi Grammaticorum sententiâ.

ANNO T A T.

B ALII putant terminationes illas $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$, $\delta\phi\iota\varsigma$, $\delta\phi\iota$, quas pro communibus attulimus non esse communes, sed Ionicas, cum iis utatur Herodotus Ionicus scriptor, apud quem $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$, & contractus dativus $\omega\lambda\eta\iota$, & Nom. Plur. $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$, & accusativus $\omega\lambda\eta\iota\varsigma$ legitur. Neq; credibile est, inquit, eum qui ex instituto Ionicam Dialectum sectabatur, communem hic linguam usurpare voluisse. Ut ut sit, non videtur à communi Grammaticorum opinione recedendum esse.

C VOCABVLVM δ & η $\delta\iota\varsigma$, $\omicron\upsilon\varsigma$, peculiariter contractionis modum habet. In omnibus enim casibus contrahitur, $\delta\iota\varsigma$, $\delta\iota\iota\varsigma$, $\delta\iota\upsilon$, $\delta\iota\upsilon$, $\delta\iota\varsigma$, $\delta\iota\iota\varsigma$, $\delta\iota\upsilon$, $\delta\iota\upsilon$. Et in plurali $\alpha\iota$ & ω $\delta\iota\epsilon\varsigma$, $\eta\gamma\epsilon$ $\tau\alpha\varsigma$ $\delta\iota\alpha\varsigma$, crasi $\delta\iota\varsigma$, & factâ contractione $\delta\iota\varsigma$. Dicitur etiam $\delta\iota\varsigma$. $\delta\iota\iota\delta$, $\delta\iota\iota\delta\alpha$.

TERTIA DECLINATIO
CONTRACTORVM.

CONTINET masculina in $\epsilon\omega\varsigma$. Gen. $\epsilon\omega\varsigma$ communis. Atticè $\epsilon\omega\varsigma$. Ionicè $\gamma\omega\varsigma$. contrahi-

trahitur in iis casibus, quos in hoc para- A
digmate cernis,

Sing. ὁ βασιλεὺς, rex, ἡ βασιλῆς, τῷ βασι-
λεῖ, λεῖ, τὸν βασιλέα, ὦ βασιλεῦ.

Dual. τῶ καὶ ὦ βασιλέε, λεῖ, τοῖν βασιλέοιν.

Plur. οἱ καὶ ὦ βασιλεῖς, λεῖς, τῶν βασιλέων,
τοῖς βασιλεῦσι, εὖ βασιλέας, λεῖς.

Genitivus Ionicus, ἡ βασιλῆς, τῇ βα-
σιλῆϊ, τὸν βασιλῆα. Et ita deinceps per om-
nes casus ubi commune est, ibi Ionicè B
est.

ANNOTAT.

SVNT qui velint genitivum in εως, non esse commu-
nem, sed in εως, qui simul sit communis & Atticus; il-
lum autem in εως volunt esse genitivum Ionicum.

GENITIVVS in εως non contrahi-
tur.

Excipiuntur nomina illa, quæ ante εως,
vocalem aut diphthongum habent, ὁ πε- C
ραεὺς, Piræus, ἡ περαεὺς, περαεῖς. ὁ σφει-
εὺς, σφειεῖς, σφειῖς, Stiræus. ὁ χοεὺς, χοεῖς, χο-
εῖς, χοῖς. Eadem accusativum con-

trahunt in α, τὸν περαεῖ, τὸν σφ-
ειᾶ, τὸν χοεῖ, χοᾶ.

* * *

F S DE

Virgilium lib. 1. *Aneid.* Immittis Achillem vel A-
chilli.

VOCATIVI Graeci Perseu, Tyden, Theseu, vsti-
tatissimi sunt. Nec inusitatus est accusativus Gra-
cus Orphea, Thesea. Vide Emmanuelem in secundâ
declinatione.

QVARTA DECLINATIO.

EST foemininorum in ω & ωs, prioris
generis multa sunt, & omnia fermè
propria mulierum, ἡ λητώ, Latona, μαντώ,
γοργώ, σαπφώ; & appellatiua φειδώ, parsimo-
nia. πωιδώ, Suada. ἡχώ, Echo, & similia.
Posterioris generis duo: ἡώς, aurora, & αἰ-
δώς, pudor, verecundia, quorum hoc est pa-
radigma.

Sing. ἡ λητώ. τῆς λητόσ, λητῶς. τῇ λητοί,
λητοί. τὴν λητόα, λητώ. ᾧ λητοί.

Dualis & pluralis vt in tertiâ simplici-
um, τὰ λητώ, αἱ λητοί, nec sit vlla in duali &
plurali contractio.

ANNOTAT.

ALIOVI accusativum circumflectunt τὴν λητόα,
λητῶ, sed alij rectius acuunt: vt & illum à nominibus in
ω, τὴν αἰδία, αἰδῶ. Ionice desinit accusativus in ὄν, σαπ-
φόν,

76 QUINTA DECLI. CONTRA

A φῶν. & Æolicè in ᾠν, sicut genitivus Æolicè & Iacōnicè in ᾠς.

Q V I N T A D E C L I N A T I O .

C O M P L E C T I T V R tantum neutra in ας, Genitivus communis ατος, Ionicus αος, ex quo fit crasis Attica ως; ut vides in hoc exemplo.

B Sing. τὸ κρέας, caro. ἢ κρέατο, κρέατο κρέως. τῷ κρέατι, κρέατι, κρέα, τὸ καὶ ᾧ κρέας.

Dual. τῷ κρέατι, κρέατι, κρέα, τοῖν κρέατον, κρέατον, κρέων.

Plur. τὰ κρέατα, κρέατα, κρέα. τῶν κρέατων, κρέατων, κρέων. τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, ut in nominatiuo.

A N N O T A T .

Videtur κρέας etiam contrahi in nominatiuo Doricè, in κρῆς apud Theocritum Idyll. 1.

C S V B S T I T V V N T quoq; Iones interdum in locum α. Hinc apud Herodotum γῆρα pro γῆραα, à γῆρας, munus.

Datius pluralis poetice γράττοι, & aliquando γράττοι, à γῆραα, quasi esset γῆρας.

Caput

Caput VI.

DE NOMINIBVS SIMPLICIVM DECLINATIO-
NVM CONTRAHI SOLITIS.

IN OMNIBVS declinatio-
nibus simplicibus, præter quar-
tam, inueniuntur nomina, quæ
vel in omnibus, vel certis qui-
buldam casibus contrahi solent, vt in
primâ, ὁ ἐρμῆας vel ἐρμῆας, ἐρμῆς. Mercuri-
us, ἐρμῆς, ἐρμῶ. ἐρμῆα, ἐρμῆν. τὸν ἐρμῆαν, ἐρμῶν.
Et ita deinceps per omnes numeros & ca-
sus. ἐρμῆα, ἐρμᾶ, in duali; ἐρμῆαι, ἐρμᾶι, in
plurali.

Sic ὁ ἀπelleς, Apelles, ἀπελλῆς, ἔ ἀπελ-
λῆς, ἀπελλῶ, ἀπελλῆν. Nam circumflexa in ης,
vt multis placet, formant genitiuum ab-
lato σ.

CONTRACTIO secundæ simplicium
fit in ᾱ & ῥ. In ᾱ dupliciter, primò ex ᾱα, vt
μῦαα, mīna, μῦᾶ. Ἀθηνᾶα, Mīnerua, Ἀθηνᾶ. Ναυ-
σικάα, Nauficæ, Ναυσικᾶ. Secundò ex εα, si
ante

A ante & præcedat vocalis aliqua, aut liquida
 ρ: vt ἐρία, lanea, ἐρία. ἀργυρία, argentea, ἀργυ-
 ρά. πορφύρεα, purpurea, πορφυρά.

CONTRACTIO in ᾱ itidem fit dupli-
 citer. Primò ex ἐα, si ante & præcedat alia
 consonans quàm ρ: vt γέα, γῆ, terra. χρυσία,
 aurea, χρυσή. λεοντία, leonina, nempe pellis, λε-
 οντή. Secundò ex όα, vt ἁπλόα, simplex vel
 simpla, ἁπλῆ. διπλόα, duplex vel dupla, διπλῆ. &
B alia huiusmodi. Contrahuntur autem in
 omnibus numeris & casibus.

NOMINA in eos tertix declinationis per
 omnes casus & numeros contrahuntur:
 ὁ νόσ, νῆς, mens. ᾤ νόσ, νῆ. τῷ νόσ, νῆ. τόν νόσ,
 νῆν. ὦ νόσ, νῆ.

Dual. τῷ καὶ ὦ νόσ, νῶ, acuto accentu. τοῖν
 νόσιν, νοῖν.

Plur. οἱ καὶ ὦ νόσ, νοῖ. τῶ νόσ, νῶν, τοῖς νόσ,
C νοῖς. αὖ νόσ, νῆς.

Sic composita ἄνοσ, ἄνσ, amens. ἔνοσ,
 ἔνσ, beneuolus. ἀνός, ἀνῶ.

EADEM est ratio huius vocis ῥόσ, flu-
 xus, πλόσ, nauigatio, χνόσ, lanugo, χρόσ,
 cutis, seu corpus amictum cute, cum compo-
 sitis, κατὰ ῥόσ, κατὰ ῥος, defluxus, καλὶ ῥόσ
 pulchra

pulchra fluente habens. ἐκπλοῦς, enavigatio, A
 ἐπίπλοῦς, navigatio aduersus aliquem, ἄχνοῦς,
 ἄχνης, expers lanuginis, ῥόδωχοῦς, ῥόδωχός, ro-
 seo colore infectus. Quibus adde ἀπλόῦς,
simplex, ἀπλῶς. ἀπλόη, ἀπλῆ. ἀπλόον, ἀπλόη. τὰ
 ἀπλόα, ἀπλᾶ. sic διπλόῦς, *duplex*, διπλόη, δι-
 πλόον, διπλόη, τριπλόῦς, *triplex*, τετραπλόῦς, *quadru-*
plex. Et composita ex Ionico μινᾶ, pro μινᾶ,
 mina, δῖμνος, τρίμνος, τετράμνος, *duarum, trium,*
quatuor minarum.

B
 Spectant etiam huc χρύσειος, ἀργύρεος,
 χαλκεός, *aureus, argenteus, aereus.* χρυσός, ἀργυ-
 ρός, χαλκός. σιδῆρεος, σιδῆρής, *ferreus.* φοινί-
 κος, φοινικῶς, *purpureus, uiridis,*
 ἄλῃα multa in eos.

Ecce. χρυσῆ, χρυσῆ. χρύσειον, χρυσῶν. ἀργυρεῖα,
 ἀργυρεῖα, ἀργύρεον, ἀργυρεῖον.

C
 Excipe ὄγδοῦς, ὄγδοη, ὄγδοον, *octauus.* Nus-
 quam enim contrahitur.

Σάος, *saluus, integer,* contrahitur con-
 tractione Atticâ in nominatiuo singulari,
 σάος, σῶς, ἄ in accusatiuo plurali σάας, σῶς.
 ἄ in neutro τὸ σάον, σῶν, *saluum.* In plurali πᾶ
 σάα, σά apud Suidâ. Dicitur etiam pro σάος,
 σῶς, καὶ τὸ σῶον. In plurali σῶσι per contra-
 ctionem

A ctionem σῶι, teste Suidā. In accusatiuo plurali generis fœminini σῶς pro σῶας, teste Thomā in Eclogis Atticis. At verò σόϑ, non contrahitur; nisi quis neutrum illud τὰ σῶ, & τὰς σῶς, hinc deducere velit, pro σόα, & σόας.

CONTRAHUNTUR præterea in teritiā declinatione neutra in εον, idq; ad hunc modum.

B Sing. τὸ καὶ ὦ ἐσέον, ἐσέν, ος οςίω, ἔσέα, ἐσέν, τῷ ἐσέω, ἐσῶ.

Dual. τὸ καὶ ὦ ἐσέω, ἐσῶ. accentu acuto: τοῖν ἐσέοιν, ἐσοῖν.

Plur. τὰ καὶ ὦ ἐσέα, ἐσῶ. τῶν ἐσέων, ἐσῶν. τοῖς ἐσέοις, ἐσοῖς.

IN QUINTA declinatione contrahuntur in nominatiuo & reliquis casibus, ὁ πλακῶς, πλακῶς, πλακῶνϑ, placenta. ὁ σιμόεις, Σιμοῖς, σιμῶς, σιμῶντϑ. sic ἡ ὠδῶς, Opus, ἡ ἀμυδῶς, Anathus. Item ὁ πμῆς, τιμῶντϑ, ἀτιμῶς, honoratus, & similia.

Item participia præsentis temporis à verbis circumflexis, ποιῶν, ποιῶν, ποιῶν, ποιῶν, faciens. His adde circumflexa in ηρ, τὸ ἔαρ, ver, ἡρ, τὸ σῆαρ, σῆρ, adeps, τὸ κῆαρ, κῆρ, cor, animus
Genitiō

CONTRAHI SOLITIS. 81

Genitiuus ἑαρος, ἥρος, σῆρος, σῆρος, κῆρος, κῆ-
ρος; accentu circumflexo in penultimā, A
Contrahitur etiam ὁ λάας, lapis, λάας, ἡ λάα, ἡ
λάα, τῶ λάα, λάα, λάα.

ANNOTAT.

LEGIMVS tamen κῆρος, σῆρος, acuto in ultimā,
et sunt genitiui ab illis Rectis, κῆρ, σῆρ, horum enim
regularis genitiuus est κῆρος, sicut huius θῆρ, fera, θῆ-
ρος, at ἡ κῆρ, τῆς κῆρος, sortem et fatum et mor-
tem significans, non est contractum. sic λάα contractum
declinatur etiam more non contractorum, τῶ λάα, λάα, B
λάα.

SYNCOPEN patiuntur nonnulla oxy-
tona & barytona quintæ in plerisque obli-
quis: ὁ πατήρ, pater, πατήρ, πατήρ, πατήρ,
πατέρα tantum, non πάτρα ad differentiam
Dorici nominis, πάτρα pro πάτρῃ, quod pa-
triam significat. Sic ἡ μήτηρ, μήτηρ, μήτηρ,
μήτέρα. & ἡ γαστήρ, venter, γαστήρ, γαστήρ, γασ-
τέρα tantum, vt distinguatur à nomine ἡ C
μήτρα, μήτρας, matrix, & ἡ γάστρα (quod &
γάστρῃ) vas amplum & capax.

EODEM modo syncopen subeunt, ὁ ἀ-
νὴρ, vir, ἀνὴρ, ἀνδρὺς, ἀνέρες, ἀνδρες, ἀνέρω, ἀν-
δρω. ὁ vel ἡ κύων, canis, κύων, κύων, κύων, κύων.
G ἡ θυ-

ἡ θυγάτηρ, filia, θυγατέρ@, θυγατρός, θυγατέρι,
 θυγατρί. θυγατέρα, δύγατρα. ᾧ δύγατερ. Et sic
 in aliis numeris.

ANNOTAT.

πατήρ, γαστήρ, μήτηρ, tantum habent syncopen in
genitiuo & datiuo singulari; vt plerique recte volunt
licet, vt inquit Renatus Guillonius, sint qui dissentiant,
asserentes, posse dici in duali, τὸ & ὁ πατέρι, γαστέρι,
μητέρι, & in plurali, πατέρες, γαστέρες. In
genitiuo & accusatiuo πατί, ὡν & πατίρας tantum, ad
differentiam genitiuorum & accusatiuorum nominis
πάτρις, patria. Eademq; ratio est nominum μήτηρ &
γαστήρ.

NEUTRA in *v* per eos, contrahuntur in
datiuo singulari; *ἀσν, υρbs, ἀσε, ἀσε, ἀσε,*
& in accusatio plurali; *ἀσσε, ἀσν,* apud I-
socratem in Paneg. & apud Euripidem in
suppl.

ACUTA in vs, eos, contrahuntur in da-
 C tivo singulari, nominatiuo, accusatiuo, &
 vocatiuo plurali masculini generis, o ñd'vs,
 ñd'te, ñd'ti, ñd'ti, ñd'tes nge ñd'tes, ñd'tis, sua-
 us, sic c'g'vs, acutus, o d'p'm'vs, acerbus, & simi-
 lia. Neutra horum non contrahuntur in
 plurali.

NOMINA in *vs*, *vos*, contrahuntur in
nomi-

nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plu-
rali: ὁ βότρυς, racemus, βότρυς, οἱ & ὧ βότρυες, A
βότρυας, βότρυς. crasi factâ in υ, sic σάχυσ, spica,
νεκρὺς, mortuus. In iisdem casibus contrahi-
tur βῆς, οἱ καὶ ὧ βῆες, βῆας, βῆς, & Doricè
βῶς. Item νεῆς, ναῦς, αἱ καὶ ὧ νῆες, ναῦς, ναῦς, A
sic γῆρας, anus, vetula.

COMPARATIVA in ων contrahun-
tur in accusatiuo singulari masculini & fe-
minini generis, & in nominatiuo, accusa-
tiuo & vocatiuo plurali, & in genere neu-
tro plurali, ὁ καὶ ἡ μείζων, maior. τὸν καὶ τὴν B
μείζονα, μείζονα, μείζονα. οἱ αἱ & ὧ μείζονες μείζονες, μεί-
ζονες, αὐτὸν καὶ τὰς μείζονας, μείζονας, μείζονες, καὶ τὰ
μείζονα, μείζονα, μείζονα. Aliquando truncantur
per syncopen; ὁ χεερίων, deterior. Dat. χεερί-
ω, χεερί, & mutato ε in υ. χεερί. Iliad. I. ἀνδρὶ
χεερί. viro deteriori, inferiori. Sic χεερίω, pro
χεερίονα.

CÆTERVM nomina, quæ in omnibus C
casibus contrahuntur, appellant Gram-
matici ὀλοπαδῆ, quæ verò tantum
in quibusdam, ὀλι-
γοπαδῆ.

A

Caput septimum.

DE HETEROCLITIS.

QUÆDAM Heteroclita variant genere, quædam declinatione, quædam terminatione, quædam aliis modis.

GENERE variant hæc: δεσμός, *vinculum*, ἔρεμος *remus*, ὐγος, *jugum*, κύκλος, *circulus*, λύχνος, *lucerna*, μοχλός, *vectis*, νῶτος, *dorsum*, σταθμός, *statio*, τραχύλος, *collum*. In singulari enim masculina sunt; neutra in plurali, τὰ δεσμά, ἔρεμά.

ANNOTAT.

CUSVRPANTVR tamen in masculino quoque genere, ὡς δεσμοί, ἔρεμοί, κύκλοι, λύχνοι, μοχλοί, τραχύλοι. Leguntur etiam apud Poëtas μῆρα pro μηροί humeri, ἄρπα pro ἄρποι, cænæ. Masculinis prædictis addendum est ὁ ἄσπρος, *currus*, biga, quamvis multi velint esse sæmininum.

FOEMININVM, κελύδης *via*, & commune ὁ ἑὶ τέρταρος, neutra sunt in plurali κελύδα, τέρταρα. Inuenias etiam κελύδες.

ἢ γυνή

ἡ γυνή, ὁδός, πόλις, χεῖρ, mulier, via, ciuitas, manus; masculina sunt in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, τῶ γυναικε, ὁδῶ, πόλει, χεῖρε.

ANNOTAT.

IDEM in aliis quoque accidit; legimus enim τὸ φύσιν, τὸ ἡμέρα, τὸ τέχνα, imò Euripides in singulari τὸ δέ-
ξυς, & Synestius, τὰ συμφορὰς, & Sophocles τὰ σάπτιγος
dixit. Quidam putant hæc & similia vocabula verè
esse & manere generis fœminini; & tantum in articulo
esse mutationem generis. Atticos enim usurpare arti-
culum masculinum τὸ pro fœminino τὰ.

HETEROCLITA quæ declinatione va-
riant, vel vnus sunt in nominatiuo termi-
nationis vel diuersæ.

Vnius ter-
minationis.

ὁ δάρεϛ, δάρεϛ, δάρεϛτοϛ, Dares.
ὁ λάχεϛ, λάχεϛ, λάχεϛτοϛ, La-
ches. ὁ θαλῆϛ, θαλῆϛ, vel θα-
λεϛ, θαλεϛτοϛ, Thales. sic ὁ χρε-
μεϛ, Chremes, ὁ μύκεϛ, fun-
gius, ὁ ἀρεϛ, ἀρεϛ Ionicè ἀρεω,
Mars. ἀρεϛ, ἀρεϛτοϛ. ἀρεϛ, ἀ-
ρετοϛ, ἀρετοϛ, ἀρετοϛ, ἀρετοϛ. ὁ
νοῦϛ, mens, τὸ νῶ, καὶ τὸ νοῦϛ,
νοῖ. ὁ δίπτεϛ, δίπτεϛ, δίπτετοϛ, bi-
pes.

A

pes. τρίπες, τρίπες, τρίποδος,
tripes. sic cætera à πους cō-
posita, vt οἰδίπους, Oedipus.
οἰδίπας, οἰδίποδ' ⊕, dicitur e-
tiam ὁ οἰδίπιδης, ὁ μίνως, Mi-
nos. τὸ μίνω, μίνως. ὁ γέλως,
risus. γέλω, γέλωτ' ⊕. ὁ πάρις,
Paris, πάριδ' ⊕ & πάρις ⊕. τὸ
γάλα, lac, γάλακ' ⊕, ab inu-
sitato γάλαξ.

B

Vnius ter-
minationis.

ἡ γυνή, γυναικός, γυναική, γυναι-
κά, ὡ γυνάε. Dat. Plu. γυναιξί.
ab inusitato γυνάεξ. Mulier.
μέγας & πολὺς, magnus & mul-
tus, accipiūt suos obliquos
per omnia genera, omnes-
q; numeros ab inusitatis.
μεγάλ' ⊕ & πολλός, præter
accusatiuū singulare ma-
sculinum; nominatiuūq;
& accusatiuum neutrum,
ὁ μέγας, τὸ μέγαλ' ⊕, τῷ μεγα-
λῷ, τῇ μεγαλῇ.

C

Ecce. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης
τῇ μεγάλῃ, τῷ μεγάλῳ.

Neut.

DE HETEROCLITIS. 87

Neut. ὁ μέγας, ἡ μεγάλη.

ὁ πολὺς, ἡ πολλή, τὸ πολλόν, ὁ πολὺς, ἡ πολλή, τὸ πολλόν.

Fœm. ἡ πολλή, τῆς πολλῆς.

Neut. ὁ πολὺς, ἡ πολλή. Vfur-

pant tamen poëtæ rectos,

πολλὸς & πολλόν. iidem regu-

lariter declinant ὁ πολὺς, ἡ

πολλή. Hinc accusatiuus

ὁ πολὺς, multos,

ἡ χεὶρ, manus, χεῖρ, poëtice χε-

ρὸς. Vnde datiuus pluralis

χερσὶ, & genitiuus dualis

τῶν χερῶν.

ὁ θεὸς, διὸς, δι, διὰ, ὡ θεῶ, Iupiter,

ὁ ὕδωρ, ὕδατ, aqua,

ὁ ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνει, ὁ

ἀριστοφάνει, οἱ ἀριστοφάνει, αἱ

ἀριστοφάνεις. Nam quædam

ppria nomina primæ con-

tractorum, habent inter-

dum casus parisyllabicos

primæ simplicium, vt dixi-

mus cap. 5. quod etiam ac-

cidit compositis ab ἐτ, annis,

G 4

Vnius ter-
minationis.

A

Vnius terminationis.

annus, ἑπταετής, septennis. οἱ
 ἑπταεταί, οὗ ἑπταεταῖος, διετής,
 biennis. τριετής, triennis. ἑξε-
 τής, sexennis, vel διετής, τριε-
 τής. Vtroque enim modo
 à doctis scribitur.

ANNOTAT.

PROPTER hanc diuersitatem Heteroclitorum sub
 vnâ terminatione, nascitur etiam apud Latinos quæ-
 dam diuersitas, dum Dares, Daris, Daretis, Darem,
 Daretem, seu Dareta, & ὁ Dares, vel Dare usurpant.
 Sic Chremes, Chremæ, vel Chremis Chremetis. Et idem
 iudicium esto de aliis his similibus.

SIC composita nonnulla à πῶς, dupliciter declinant,
 Oedipus, Oedipi, vel Oedipodis. polypus, polypi, poly-
 podis.

HETEROCLITA diuersæ terminationis
 hæc sunt.

C

Μωσῆς, ᾤ μωσῶ, Moyses.
 οὐ { μωυσῆς, ᾤ μωυσῶ.
 μωσείας, ᾤ μωσείας.
 μωυσειῶς, ᾤ μωυσειῶς.

πῶ { γόνυ, γόνυος, genu, & metathesi, γένος.
 γόνυας, γόνυατος.

Δόρυ, ἡσῥα, δόρυος, metathesi, δόρυς.

δύραος,

τὸ { δ'όρας, δ'όρατο.
 δ'όρας, δ'όρατο.
 δ'όρο, δ'όρε, δ'όρος.
 { λάας, lapis, λάα, & crasi λᾶ.
 ὁ { λᾶ, λᾶς, τὸν λᾶον.
 λάας, λᾶα, τῷ λᾶα, per primam sim-
 plicium.

A

τὸ λᾶ, τοῦ λᾶι, ὁ λᾶς, λᾶι. ὁ λᾶς, τοῦ
 λᾶος.

{ υῖος, τὸ υῖο, filius.
 ὁ { υῖις, τὸ υῖι, υῖο.
 { υῖος, τὸ υῖος.

B

ὁ { μαρτυρ, μαρτυρο, Martyr, testis.
 μαρτυρο, μαρτύρο.
 ψιδυρ, ψιδυρο, susurro.

ὁ ψιδυρο, ψιδύρο, sæpe enim à genitiuo
 imparisyllabo, formatur nominatiuus,
 qui declinetur parisyllabicè: genere non-
 nunquam diuersus; ἢ κάλυξ, κάλυκ, ἢ κα-
 λύνη, καλύνης, calyx, flos rose non expansus,
 folliculus. ὁ χιτῶν, χιτῶν, ἢ χιτῶνη, tuni-
 ca. τὸ δάκρυ, lachryma, τὸ δάκρυ, τὸ δά-
 κρυον.

Tribus calibus flectitur, ἀγγέλων, ἀγγέ-
 λους, ἀγγέλως. Fœm. ἀγγέλων, ἀγγέλως, ἀγγέ-
 λως.

G 5

90 DE HETEROCLITIS.

λας. Neut. ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλα. Exponitur per aduerbia, *inuicem inuicem*, per nomina, *alter alterum, alij alios*.

Plurima alia apud Græcos sunt, quæ cum idem significant, duplicem tamen terminationem, & sæpe duplex genus habent, ὁ θρῶς, θρῶς, luctus. τὸ θρῶς, θρῶς. τὸ δῶμα, δῶματος, ὁ δῶμας, δῶμα, domus. ἡ νείκη, νείκη, τὸ νείκη, νείκη, rixa. ὁ ἀσπασμός, καὶ τὸ ἀσπασμα, saluatio. Et alia huius notæ.

B

ANNOTAT.

Ζεὺς, & Διὸς, sunt qui decem huius nominis nominatiuos adferant, Ζεὺς, Ζῆς, & Ζῆως, Ζεὺς, & Ζεῦς, Ζῆς, Ζεὺς, Διὸς, Διὸς, à quo propriè Διὸς, Διὸς, Δεῦ.

DE LICENTIIS POETICIS CIRCA
MUTATIONES DECLINATIONVM.

POETÆ datiuum singularem secundæ declinationis simplicium, & datiuum singularem & pluralem teritiæ, & accusatiuum singularem eiusdem per metaplasium sæpe immutant, vt in subiectis exemplis cernere licet.

τῷ	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ μῦθος} \\ \text{ἀλυσίς} \\ \text{κλάδος} \end{array} \right\}$	} pro	ὁ μῦθος,	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὁ μῦθος, bellū, pug-} \\ \text{gnā-} \\ \text{ἀλυσίς, robur.} \\ \text{ὁ κλάδος, ramus.} \end{array} \right\}$
τῷ			ἀλυσίς,	
τῷ			κλάδος,	

πῶλον

DE HETEROCLITIS. 91

τῶ	πολυπλά- ταγι	pro	πολυπλά- τάγιω,	A	πολυπλάταγος, mul- tistrepus.
	μυλινρατι		μυλινράτω,		μυλινρατον, mul- sum.
	τῆ παρδίνι		παρδίνω		παρδίνος, uirgo.
	λιτῆ		λιτῶς		λιτῶν, pannus li- neus.
τοῖς	τὸν ἰκτίνῃ	pro	ικτίνον,	B	ικτίνος, miluus re- peritur tamen δ' ἰκτίν.
	ἀστροφῇ		ἀστροφῇ,		ἀστρον, sidus.
	ἐγνατοῖ		ἐγνατοῖς,		ἐγνατόν, intesti- num.
	πρόβατοι		πρόβατοῖς,		πρόβατον, ouis.
τοῖς	πίταλοι	pro	πίταλοῖς,	C	πίταλον, folium.
	ἀνδραπό- δοις		ἀνδραπό- δοις,		ἀνδραπόδον, man- cipium.
	προσώποις		προσώποις		πρόσωπον, perso- na.
	λίανδροι		λίανδρου,		λίανδρον, arbor.
	κλάδοις	pro	κλάδοις,		ὁ κλάδος, ramus.

Reperitur quoque τὰ κρίνια, lilia, ἀκρίναι, τὰ προσώ-
ματα,

πατα, τῶν προσωπᾶτων, personæ, facies, ἀ προσω-
 A πων, τῶν μηλᾶτων, pro μέλων ἀ μῆλον, ouis seu ma-
 lum.

Ætoli pro dativis quintæ, vsurpant dativos tertię,
 τοῖς γερόντοις pro γέρονσι, senibus, τοῖς διλημμάτοις,
 παδημάτοις, pro διλήμμασι, παδημασι. Quos Latini vi-
 dentur imitari dum dicunt, Dilemmatis, Epigram-
 matis.

Quædam nomina nullam declinationem sequuntur,
 vt diminutiua circumflexa in ὄς, ὁ καμὺς, τῷ καμῷ,
 τῷ καμῷ, τὸν καμῶν. Camylus. ὁ Διονῦς, Bacchulus, ὁ
 SACROSANCTVM NOMEN, ὁ Ἰγσῶς, τῷ Ἰγσῷ, τὸν Ἰγ-
 B σῶν, τὸν Ἰγσῶν, ὃ Ἰγσῶ. Et hæc de heteroclitis.

Caput octauum.

DE FORMATIONIBVS ADIECTIVORVM.

C MASCVLINA in os faciunt fœmini-
 num in y. neutrum in ου, ὁ καλὸς, ἡ κα-
 λή, τὸ καλόν, pulcher, pulchra, pulchrum.

Excipe finita in os purum, aut ρος, hæc
 enim habent fœmininum in α, ὁ ἄγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθρῶς, ἡ ἀνθρῶς,
 florus, ἡ ἄγρια, τὸ ἄγιον. ὁ ἀνθρῶς, florus, ἡ ἀνθρῶς,

τὸ ἀνδρῶν. *præter* δ' ὄγδοϑ, *octavius*, ἢ ὄγδον, τὸ ὄγδον, ὁ ἁπλόϑ, *simplex*, ἢ ἁπλόϑ, τὸ ἁπλόον, A
 & reliqua ἀπλόϑ composita.

EXCIPE secundo, ἄλλϑ, ἄλλϑ, ἄλλο, *alius*,
 & alia nonnulla, quorum neutrum in
 exit, de quibus supra cap. 4.

ANNOTAT.

ALIOVI excipiunt etiam ὁ χρύσιος, *aureus*, ὁ χρυ-
 σίος, τὸ χρύσιον. ὁ χαλκίος, *æreus*, ὁ χαλκίος, τὸ χαλκίον.
 Verum alij rectè volunt, non esse communes termina- E
 tiones, sed Ionicas, χρυσία enim & χαλκία sunt commu-
 nia scæminina; Illa verò χρυσῶν, *aurea*, ὕαλῶν, *vitrea*, χαλ-
 κῶν, *ærea*, & similia, regularia sunt à contractis, χρυσῆς,
 χαλκῆς, ὕαλῆς.

APVD Atticos nomina in os, habentur
 communia, maximè si sint composita, &
 deriuata, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφϑ, *Philosophus*, πᾶμ-
 φιλϑ, *omnibus charus*, ἐν πορϑ, *parabilis*, δῖος,
 ὁ καὶ ἡ κόσμϑ, ἀ κόσμϑ, *modestus*, μῦνδος,
 ὁ καὶ ἡ φρόνιμϑ, *prudens*, χεῖσιμϑ, *utilis*, ἐν- C
 δόξϑ, *gloriosus*.

ANNOTAT.

POETÆ plus sibi permittunt; prædictis enim non
 contenti pleraque etiam simplicia vsurpant tanquam
 communia sub eadem terminatione, ὁ καὶ ὁ κατὰ, *illu-*
 stris,

94 DE ADIECTIVORVM

stris, inclytus & inclyta. φαῦλος, piger, nau-
 ci, κοινός, communis. δυσνότατος, miserrim-
 mus & miserrima, apud Euripidem in suppl.

QVARTÆ declinationis commune ως, neutrum habet ων, ὁ καὶ ἡ ἔνγως, τὸ ἔνγων, fertilis fertile.

NOMINA quintæ in ας, fœmininum habent in αινά, neutrum in αιν, ὁ μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger. τάλας, τάλαινα, τάλαν, miser.

Excipe cum compolitis πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis. Et participia in ας, τύψας, τύψασα, τύ-
 B ψαν, ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσάν, μέγας, tertiæ simplicium. fœmininum habet, μεγάλη, neutrum, μέγα.

NOMINA in ην, fœmininum εἰνα, neu-
 trum εν, ὁ τέρην, ἡ τέρινα, τὸ τέρεν, tener. Quam-
 uis sub eadem terminatione, ὁ ἰγ ἡ ἄροτον seu
 ἄροτον vsurpetur, neutrum, τὸ ἄρρον, sicut etiam
 ὁ, ἡ τέρην.

PARTICIPIA passiva & actiua in ες, fœmininum φσα, neutrum εν, τυφθεῖς, τυφθεῖ-
 C σα, τυφθέν. τυπεῖς, τυπεῖσα, τυπέν, verberatus, ἡ-
 θεῖς, τιθεῖσα, ἡθέν. θεῖς, θεῖσα, दें, ponens.

COMMUNE in ης, neutrum ες, ὁ καὶ ἡ ἀ-
 ληθής, τὸ ἀλθές, verus.

MASCVLINA ες, fœmininum εσσα, neu-

neutrum εν; χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus. ἡμέεις, ἡμέεσσα, ἡμῆεν, honoratus preciosus.* A
 Et per contractionem ἡμῆς. ἡμῆσσα, ἡμῶ.
 μελιτῶς. μελιτῶσσα, μελιτῶν, *melleus*, pro μελι-
 τῶας, μελιτόεσσα, μελιτόεν. Excipe εἰς, μία, ἐν, ν-
 nus, una unum.

COMMUNE is, neutrum i, ὁ καὶ ἡ φιλό-
 πατρις τὸ φιλόπατρι; *amans patria.* ὁ καὶ ἡ τίς,
 τί, quis, quæ, quod,

PARTICIPIA præteriti temporis acti-
 ua vel media in ως, fœmininum in γα, neu- B
 trum in ος, τετυφῶς, *qui verberavit*, τετυφῆα,
 τετυφός. τετυπῶς, τετυπῆα, τετυπός.

MASCULINA in υς fœmininum εια, ne-
 utrum υ, ὁ γλυκῆς, γλυκῆα, γλυκύ, *dulcis* C
 dulce.. ὀξύς, ὀξῆα, ὀξύ, *acutus*. ἡμισυς, ἡμισῆα, ἡμι-
 συ, *dimidius*.

COMMUNE υς, neutrum υ, ὁ καὶ ἡ ἄδα-
 κρυς, *sine lachrymis*. τὸ ἄδακρυ.

COMMUNE ων, neutrum ον, ὁ καὶ ἡ εὐδαί- C
 μων, *felix*. τὸ εὐδαίμων.

Sic comparatiua ὁ C ἡ μείζων, τὸ μείζον, *ma-*
ior, maior. ὁ καὶ ἡ κάλλιον, καὶ τὸ κάλλιον *pulchri-*
or. ἄκων tamen facit ἄκωσα, τὸ ἄκον, *immitis, a,*
um; sic ἐκὼν, *lubens*, ἐκῶσα, ἐκόν.

COM-

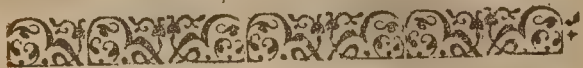
96 DE FORMATIONE.

COMMUNE ες, neutrum εν, ὁ καὶ ἡ πο-
A λύτες, τὸ πολύπεν, *multipes*. sic ὁ καὶ ἡ ἔωες,
 τὸ ἔωεν, *benevolus*.

COMMUNE ωρ, neutrum ορ, ὁ καὶ ἡ ἀπά-
 τωρ, *sine patre*, τὸ ἀπάτορ, sed hoc neutrum
 rarum est, ὁ καὶ ἡ φιλέπαις, *amans liberorum*, &
 similia, carent neutro.

OMNIS generis sub vnâ terminatione
 dicitur esse, ὁ, ἡ, τὸ μάκαρ, *beatus*.

Alij putant nulla huius generis reperiri.
B Apud Orpheum legitur fœmininum μά-
 καιρα.

Caput nonum.

DE FORMATIONE SUBSTANTIVORVM.

C

A SUBSTANTIVIS quibusdam mascu-
 linis formantur quædam substantiua
 fœminina, idque in pluribus declinatio-
 nibus.

A NOMINIBVS primæ simplicium
 hæc & similia in ια, ὁ ψαλτης, *cantor*, ψάλ-
 τρια.

τρια, παναιριχ, ὁ ποιήτης, ἡ ποιήτρια ποείρια vel
ἡ ποιητής, ποιητής Θ. ποείρις, ποείριδος, ὁ τυμπανι- **A**
σος, qui tympana pulsat, ἡ τυμπανίστρια, αὐλητής,
tibicen, ἡ αὐλήτρια, vel αὐλητρίς, tibicena.

VEL in ἴς. ὁ προφήτης. Propheta, ἡ προφῆ-
τις, ἰς Θ. Prophetissa, Prophetis, ὁ παράκοιτης,
maritus, ἡ παράκοιτις, υἱος. ὁ δεσπότης, domi-
nus, ἡ δεσποτις, domina. ὁ μέντης, vates, ἡ μέντις,
vates mulier. ὁ σκυδός, ἡ σκυδίς, mulier ex Scy-
thia.

VEL in εἰα, ὁ προφήτης, ἡ προφητις, pro- **H**
pheta λατρὴς cultor, servus, λατρεία, servitius,
cultus. δεσπότης, dominus, δεσποτία, domi-
natio.

VEL in αἰνα & οἰνα: ἰχθυοπώλης, piscium
venditor. ἰχθυοπώλαινα, piscium venditrix. δε-
σπότης, δεσποίνα, herus, hera.

A NOMINIBVS tertix simplicium fi-
unt hæc & similia in αἰνα, ἰμάγειρ Θ, cocus,
μεγέθεινα, coqua. ὁ σκορπίος, ἡ σκορπίαινα, **O**
scorpius. θεός, Deus, θεάινα, dea. λύκος, λύκαι-
να, lupus, lupa, vel in α & η, θεός, Deus, θεά, dea,
δούλ Θ, servus, δούλη, serva. vel in ις, ἀγνός, a-
gnus, ἀγνίς, agna, κωλύγος, venator, κωλύγίς, ve-
natricis.

H

VEL

VEL in εια. ὁ δόλος, δολεία, *seruus seruitus*
 A ὁ μίχθ, μοιχία, *adulter, adulterium.*

A NOMINIBVS quintæ declinationis
 hæc & alia huiusmodi, in αινα. ὁ τέκτων, τέ-
 κταινα, *fabricator, fabricatrix.* ὁ λέων, λέαινα, *leo-*
na, ὁ δεράπων, *famulus, δεράπεινα, famula, vel δε-*
ραπαινίς. ὁ λάκων, ἡ λάκαινα, *Lacæna.*

VEL in σα, ὁ ἀναξ, *rex. ἀνασσα, regina, πένυς,*
pauper, ἡ πένησσα, pauper. Et gentilia, ὁ θράξ, ἡ
 θράσσα, *Thrassa vel Thressa. κρῆς, κρήσσα, Cre-*
 B *tensis, Cressa. λίβυς, λίβυσσα, Libys, Libyssa. φοί-*
νιξ, φοίνισσα, Phoenix, Phœmissa.

Vel in εσα, ὁ δοτήρ, *dator, ἡ δότησα, datrix.*
 quamuis etiam formari possit à δότης.

A NOMINIBVS tertię contractionum
 varia quoque formantur substantiua: ὁ βα-
 σιλεὺς, *rex, βασιλισσα, βασίλισσα, βασίλεια, regi-*
na, & βασιλεία, regnum. ἱερεὺς, sacerdos vir. ἱερία,
sacerdos femina.

C AB ADIECTIVIS primæ declinationis
 contractæ fiunt vsitatissima substantiua in
 εια proparoxytona: ὁ καὶ ἡ ἀλήθεια, ἀληθία, *ve-*
ritas. ὁ καὶ ἡ ἀσελγής, ἀσελγία, impurnas. ἀσε-
βής, ἀσεβεία, impietas ἀμαθής, indoctus, ἀμαθήα,
inscira & ἀμαθία; sicut ab ἀτυχής, καὶ ἐντυ-
χής.

χῆς, infœlix, fœlix. ἀτυχία, infœlicitas, εὐτυχία, fœlicitas.

AB ADIECTIVIS in 2^a tertix, fiunt substantiua proparoxytona in οια, εὐως, εὐνοια, beneuolentia. ἀνως, ἀνοια, amentia. διάνως, διάνοια, mens. διάρρως, διάρροια, profluuium.

DE FORMATIONE POSSESSIVORVM ET SIMILIVM

nominum.

FORMANTVR præterea adiectiua à substantiuis, quorum alia possessionem significant, alia materiam & similitudinem seu affectionem quandam, alia copiam; & hæc exeunt partim in κος acutum, ἀνθρώπος, ἀνθρωπινός, humanus. ὁ πλατῶν, πλατωνικός, Platonicius. Ἀχαιῖς, Achaicus. ῥητορικῆς, Rhetoricus. partim in εις, ἀνθρώπειος, Ἀχιλλεῖος, Achilles. ἠσιόδειος, Hesiodæus. partim in εος, ἠλκίνοειος, Hectoreus. χρύσειος, ἀργύρεος, aureus, argenteus. Partim in ινος, ὁ λίθος, lapis. λίθινος, lapideus. ὁ ξύλον, lignum. ξύλινος, ligneus. θάλασσα, mare. θαλάσσιος, marinus. Partim in ὠδης, λιθῶδης, lapideus. Item in ὠος & μος, πατρῶος, paternus. νόμιμος, æquus, iustus.

SPECTANT huc etiam quæ denomi-
A natiua à Grammaticis appellantur, ὁ φίλος,
amicus, à quo, ὁ φίλων, *Philo*, φιλία, φιλέτης,
amicitia, σωφρων, *temperans*, à quo σωφροσύνη,
temperantia.

AB ADIECTIVIS fiunt quoque alia
 adiectiua ἀπείροτος, *immensus*, ἀπείροσιτος, vel
 ἀπερείσιτος.

A SUBSTANTIVIS verò substantiua,
 ὁ οἶκος, οἰκέτης, *seruus*, domesticus, δῆμος, πό-
B pulus, tribus, δημότης, *popularis*, τριβυλίς.

Nomina quæ gentem, nationem, patri-
 amue significant, formantur partim sub-
 stantiua à substantiuis; σπάρτη, *Sparta*, σπάρ-
 τιάτης, *Spartiatà*, ἠπείρος, *Epirus*, ἠπειρώτης, *Epi-*
rota. Σαμαρεία, *Samaria*, Σαμαρείτης, *Samarita-*
anus, partim verò adiectiua à substantiuis
 ῥώμη, *Roma*, ῥωμαῖος, *Romanus*, Ἀθῆναι, *Athe-*
nae, Ἀθῆναιος, *Athemensis*.

C

DE DIMINUTIVIS.

FORMANTUR ab appellatiuis, variat-
 que habent terminationes, ων, αξ, ας,
 σκος, λος, υς, βᾶκχων, *bacchulus*, μωρίων, *stulus*,
 lus,

lus. ῥῥοδαξ, Rhodiulus, ὁ λῖδαξ, lapillus, ῥωᾶς, ἅ
 ζην:δωρ, Zenodorus. νεανίσκος, adolescens **A**
 uulus, ναυτίλος, nautula, διονῦς, Dionysulus.

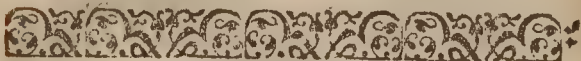
FOEMININA desinunt in ων, ις, σκη, vel
 generalius, ἡ, ὦν: ab ὑψιπέδῳ, Hypsipylula, ἡ
 κελῶις, fonticulus, παιδίσκη, puellula, πολίχνη, ci-
 uitatella.

FORMATIO in ιον neutrorum est, &
 vsitatissima ὁ κόριον, κορίδιον, κορίσκιον, & κο-
 ρέπειον, puellula, ἀνδρώπειον, ἀνδρωπάριον, homun-
 cio, homulus. γυναικίδιον, sententiola. πολίχνιον, **B**
 paruula ciuitas. χιτωνίδιον, χιτωνάριον, χιτωνισκά-
 ριον, umicella. Et sic de cæteris: à multis e-
 nim non vnum duntaxat oritur diminu-
 tium, sed plura, tria scilicet, aut etiam
 quatuor: ὁ ἀνδρωπ, homo, ἀνδρώπειον, ἀν-
 δρωπάριον, ἀνδρωπίσκ, homulus, homuncio,
 homunculus, sic à κόρη, præter quatuor pau-
 λό ante dicta, fit etiam κορίσκη, & à χιτών, χι-
 τανίσκος. **C**

ANNOTAT.

CIRCA has nominum formationes observa nō quod
 uis à quouis deduci, sed videndum esse quid vsus ferat;
 dari tamen subinde noua quoque fingendi licentiam sed
 pudenter sumptam. Diligenter porro addiscendæ sunt

iste nominum derivationes, vt vno vocabulo in plura diducto, copiam Græcanicarum vocum nobis paremus. Et quamuis alij nonnulli multò plures diminutorum species adferant; istæ tamen inuenturi sufficient. De verbalibus agemus suo loco, & de patronymicis lib. 3.

Caput X.

DE GRADIBVS COMPARATIONIS.

COMPARATIO duplex est, regularis & irregularis. REGULARIS habet has in positiuo terminationes, *as, us, us, es, os, os, on.*

Comparatiuus masculinus in *τερος*, superlatiuus in *τατος*; Fœmininus in *τέρα* & *τάτη*; Neuter in *τερον* & *τατον* exit, vt in sequentibus exemplis apparet.

μέλας, μελάντερος, μελάντατος, niger.

μέλαινα, μελαντέρα, μελαντάτη, nigra.

μέλαν, μελάνταρον, μελάντατον, nigrum.

Eodem modo comparatur *ὀτάλας, miser.*

ἀληθής, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος, verus.

εὐρύς, ευρύτερος; ευρύτατος, latus.

Χαρίεις,

χαρίεις, χαρίεσθ, χαρίεσθ, gratiofus,

σοφός, σοφώτεθ, σοφώτατος, sapiens.

ἁπλῆς, ἁπλῆσεθ, ἁπλῆσεθ, simplex.

Εὐδαίμων, εὐδαίμονεθ, εὐδαίμονεσθ, felix.

PLURES adiectiuorum quæ regulariter comparantur, non sunt terminationes. Nam μακαρτάτη ἂ μάκαρ, rarum & extraordinarium est.

ANNOTAT.

Ex os cum vocalis longa naturâ vel positione, aut diphthongus præcedit, fit οτιρος, οτατός, περ ο μινρον. ἡδοφος, ἡδοφώτερος, ἡδοφώτατος, gloriosus. ἡρότος, ἡροτότερος, ἡροτότατος, mitis.

At si vocalis brevis præcedat, fit, ωτιρος & ωτατος, περ ω μινγα, σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος, sapiens.

Excipe, κινός, κινώτερος, κινώτατος, vacuus. στενός, στενότερος, στενότερος, angustus. Reperitur tamen στενώτερον, & κινώτερον.

Sunt & alia nonnulla quæ vtroq; modo scribuntur, cum scilicet vocalis, quæ præcedit os, anceps est, id est, modò brevis, modò longa in eadem dictione: ἴσος, ἰσώτερος, vel ἰσώτερος, æqualis. sic ἀνίσος, ἀνίσωτος, inæqualis. ἰσώνος, ἰσώνος, sufficiens, ἰσωνότερος, & ἰσωνότερος, quia horum vocalis, modò brevis est, modò longa, quod tamen non fit in omnibus.

IRREGVLARIS comparatio illa dici-
A tur, quæ non tantum in nominibus adiecti-
 uis, sed etiam in aliis fit modo non con-
 sueto, & certâ lege; cuiusque comparati-
 uis cum superlatiuo sæpè aliter quàm in
 τερο & τωτατο exit. Exempla nominum
 adiectiuorum hæc sunt.

Αγαθος, bonus. Comparat. ἀμείνων, ἀρετών,
 βελτίων, κρείττων, λαϊών, melior.

Superlat. ἀριστος, βέλτερος, κράτιστος, λαῶσος, &

B quandoque ἀγαθότατος, optimus.

Κακός, malus. Comparat. κακίων, χείρων, χε-
 ρείων, peior. Superlat. κάκιστος, χείριστος, pessimus.
 Inuenitur etiam κακώτερος, κακῶτατος, κακί-
 κίς. Neut. κακόν, κάκιον, κάκιστον.

Μικρός, parvus. ἐλάττω, ἥττω, μείων, minor,
 & quandoque μικρότερος, μικρότατος, ἐλαχι-
 σος, minimus.

C Καλός, pulcher. καλλίων, κάλλιστος, pulcherri-
 mus, aliquando etiam καλλιώτερον.

Αἰχρὸς, αἰχρίων, αἰχρίσος, turpis.

Ἐχθρὸς, ἐχθρίων, ἐχθρίσος, inimicus. Nonnun-
 quam ἐχθρότερος, ἐχθρότατος,

φίλος, φίλτερος, φίλτατος, amicus. Poë-
 tice, φίλσος, pro φιλωτέρω, φιλωτάτω. At-
 tice

τις φιλαίτερος, φιλαίτατος. quæ termina-
tio in aliis quoque vñtata est, vt ἰδιος, ἰδιαί-
τερος, ἰδιαίετατος, proprius. ἡσυχος, ἡσυχαι-
τερος, ἡσυχαιέτατος, quietus, Sic ἴσος, æqualis,
μέσος, medius. πλησίος, propinquus, ὄψιος,
serus.

μέγας, μέγιστος, magnus.

πολύς, πλείων, πλείστος, multus.

ῥᾶπιος, ῥᾶων, ῥᾶς, facilis, Ionicè ῥῆιδιος.

λαλῶ, λαλίστερος, λαλίστατος, loquax.

ANNOTAT.

ATTICI multa alia per ὑπερος ἢ ὑπέρτατος comparant:
λίγνος, λιγνίστερος, λιγνίστατος, libidinosus, ὀλίγος, ὀλιγίστερος,
ὀλιγίστατος, ἢ ὀλίγιστος, paucus, ἀλαψών, ἀλαψονίστερος, ἀλαψονί-
στατος, superbus.

NONNULLA etiam in ὑπερος ἢ ὑπέρτατος exeunt a-
pud Atticos, pro τιος ἢ ταιος, ἀφθονός, ἀφθονίστερος, ἀφθονί-
στατος, abundans. ἀπράγος, ἀπραγίστερος, ἀπραγίστατος, purus.
σπουδαῖος, σπουδαίστερος, σπουδαίστατος, studiosus.

QUÆDAM in vs oxytona, vt βαθύς, pro-
fundus, βραδύς, tardus, γλυκύς, ἡδύς, dulcis
suavis, παχύς, crassus, ὠκύς, celer, comparan-
tur per ὑτερος ἢ ὑπέρτατος, ἢ περιων ἢ ἰσος: βα-
θύς, profundus, βαδύτερος, βαδύτατος, vel βα-
θύς, H ῥ δίων,

θίαν, βάθισος. Fœm. βάθεια, βαθύτερα, βαθύτα-
A τη, vel βάθειαν. βαθίση. Neut. βαθύ, βαθύτερον,
 βαθύτατον, vel βάθειον, βάθισον.

FIUNT quoque à comparatiuis & su-
 perlatiuis alia comparatiua & superlatiua :
 χαρίσος. *perissimus*, χαριστότερον. κνδίσος, *maxi-*
mus, illustriissimus, κνδίσαιτος. ἔχαττον, *ultimus*,
 ἔχαττώτατος. ἐλάχισος, *minimus*, ἐλαχιστότερον.
 λωίων, λωϊότερον, *melior*.

πρότερον, *prior*, προτεράτερον.
B ῥάων, *facilior*, ῥαότερον, Ionicè ῥηίτερον.

NEQUE tantum adiectiua, sed & sub-
 stantiua comparantur, κέρδτον, κέρδειων, κέρδι-
 σος, *lucrum*, lucrosior, lucrosissimus.

ὁ κλεπίης, *fur*, κλεπίσαιτος, *furacissimus*. ὁ βα-
 σιλεύς, *rex*, βασιλεύτερον, *regatior*, βασιλεύ-
 ταιτος, *regatissimus*.

SECUNDO, verba. βάλλω. *mitto*, βέλτε-
 ρον vel βελτίων, βέλτιστον, βέλτατον, *melior*.

C *optimus*.

φέρω. *fero*, φέρτερον, *præstantior*, φέρτατον,
 φέρισος, φερτισος, *præstantissimus*.

TERTIO, pronomina : αὐτός. αὐτότατον,
ipssissimus.

QUARTO, participia : ἐρρωμένον, *robustus*,

stus, ἰσχυρότατος, ἰσχυρότατος, robustissimus.

Deducuntur etiam ab aduerbiis nomina comparatiua & superlatiua: ἄνω, *supra*; ἄνωτερος, *superior*, ἄνωτάτος, *supremus*.

Κάτω, *infra*, κατώτερος, *inferior*, κατώτατος, *infimus*.

ἔγγυς, *prope*, ἐγγύτερος, *propior*, ἐγγύτατος, *vel* ἐγγύων, ἔγγιστος, *proximus*.

Et à præpositionibus, ὑπὲρ *supra*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *supremus*.

Πρὸ, *ante*, πρότερος, *prior*, πρότατος, πρῶτος, *primus*.

Caput XI.

DE NUMERALIBVS.

NUMERALIUM quædam sunt cardinalia, quædam Ordinalia.

PRIORI genere censentur εἷς, *vnus*, δύο, *vel* δύο, *duo*, τρεῖς, *tres*, τέσσαρες, *quatuor*, quæ sic inflectuntur.

Mascul. εἷς, ἑνός, ἐνὶ, ἑνα, *vnus*.

Fœm. μία, μίας, μιᾷ, μίαν. *vna*.

Neut.

Neut. ἓν, ἑνός, ἐνί, ἓν, *unum*.

Eodem modo declinantur composita

A ἄς ἑῖς, ὅδε ἑῖς, Ὁ μὴδεῖς, *nemo, nullus*, μὴδεμία, ὁ-
δεμία, ὁδ' ἑν, μὴδ' ἑν.

ΔΥΟ.

Δύο, *duo*, dualis numeri, Atticè δύο, geni-
tīuo & datīuo δύοῖν & δύοῖν, inuenitur etiam
in plurali δύοῖν & δύοῖ, poetæ δισὶ & δισοῖ
vsurpant.

B

Τρεῖς

Plur. Gen. com. τρεῖς, τριῶν, τρισί, τρεῖς, *tres*

Neut. τρία, τριῶν, τρισί, τρία, *tria*.

τέσσαρες.

Plur. αἱ, αἱ, τέσσαρες, *quatuor*. Neut. τὰ τέσσα-
ρα, τῶν τεσσάρων, τοῖς τεσσαράσι, τοῖς τεσσαράσι. Io-
nicè τέσσαρες. Doricè τέτορες. Poëticè τέσσαρες.

A QUATVOR vsque ad centum non de-
C clinantur numeralia, nisi consent parti-
culis declinabilibus, πέντε, ἕξ, ἐπὶ, ὀκτώ.
ἐννέα, δέκα, *decem*. ἐνδέκα, δώδεκα, δεκατρία,
δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, εἴκοσι, *viginti*, εἴκοσιν,
εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, *triginta*. τεσσαράκοντα,
quadraginta. πενήκοντα, *quinquaginta*. ἑξήκον-
τα, *sexaginta*. ἑβδομήκοντα, *septuaginta*. οὐδ' ὀγ-
κοντα,

κοντα, octoginta, εννεήκοντα, nonaginta. εκατόν, centum.

QVÆ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt, οἱ δυνάκοντες, αἱ διακόσιαι τὰ δυνάκοντα, ducenti. τριακόσιαι, τεσσαράκοντες, πεντακόσιαι, ἑξακόσιαι, ἑπτακόσιαι, ἑκτακόσιαι, ἑννεακόσιαι, χίλιοι, mille. διχίλιοι, bis mille. τριχίλιοι, τετρακίλιοι, πεντακίλιοι, ἑξακίλιοι, ἑπτακίλιοι, ὀκτακίλιοι, ἑννεακίλιοι, μύριοι, decies mille, δισμύριοι, τρισμύριοι, & sic deinceps.

ORDINALIA illa sunt, quæ non absolute numerum, sed numerum cum ordine significant, & ad interrogationem πόσος, quotus, aptè respondentur, πρῶτος, primus, δεύτερος, secundus, τρίτος, tertius, τέταρτος, quartus, πέμπτος, quintus, ἕκτος, sextus, ἑβδομος, septimus, ὀγδοός, octavius, ἑννατός, nonus, δέκατος, decimus, ἑνδέκατος, undecimus, δωδεκάτος, duodecimus, , τρισκαίδεκατος, decimustertius, τεσσαρεσκαίδεκατος, &c. εἰκοστός, vigesimus, εἰκοστός πρῶτος, εἰκοστός δεύτερος, &c. τριακστός, τεσσαρακστός, πεντηκστός, ἑξήκστός, ἑβδομηκστός, ὀγδοήκστός, ἑννēήκστός, ἑκατοκστός, centesimus, δωακοσιοςός, τριακοσιοςός, &c. χίλιοςός, millesimus. διχίλιοςός, μυριοσός, decies millesimus, δισμυ-

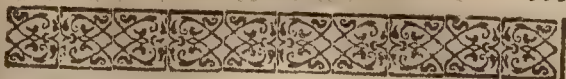
110 DE NUMERALIBVS.

A διαμυρισὸς, *vicies millesimus*, & sic deinceps. Ab his non multum discrepant illa numeralia, quæ à nonnullis temporalia vel dialia appellantur, τριταῖον, τεταρταῖον, πεμπτῶν, ἐκταῖον, ἑβδομάον, quæ interdum idem significāt quod τρίτος, τέταρτος, interdum triduanum, quartanum: τριταῖον ἀφίκετο, tertianus, id est; tertio die venit, τριταῖον πυρετός, tertiana febris. Et hæc aptè redduntur ad interrogationem ποσῶν. quoto die.

B Deriuantur ex numeralibus alia quoque nomina in ὡλῶς, πλάσιος, ας, διωλῶς, τριωλῶς, τετραωλῶς, duplex, triplex, quadruplex, quæ respondent interrogationi ποσῶλῶς, quotuplex. διωλάσιον, duplus, τριωλάσιος, triplus, τετραωλάσιον, quadruplus, & similia quibus responderetur interrogationi ποσῶλῶσιον, quotuplus.

C Quæ in ας exeunt substantiua sunt abstracta, μονάς, μονάδον, δυνάς, δυνάδον; τριάς, τριάδος, Trinitas, τετράς, ἑβδομάς, ἐννεάς, δεκάς, & similia, χιλιάς, μυριάς. De notis Arithmetici Græcorum dicemus in Prosodiā.

Caput

A

Caput XII.

DE PRONOMINE.

TRIA sunt Pronomina primitiua, ἐγώ, ego. σὺ, tu, ἔ, sui.

PRIMÆ PERSONÆ

PARADIGMA

B

Sing. ἐγώ, ego, ἐμῶ, mei, ἐμοί, mihi, ἐμέ, me.
per aphæresin, μῶ, μοί, μέ.

Dual. ὑῶ, nos duo. νῶν, nostrūm duorum vel nobis duobus.

Plural. ἡμεῖς, nos. ἡμῶν, nostrūm vel nostri, ἡμῖν, nobis. ἡμᾶς, nos.

DIALECTI HVIVS

PRONOMINIS.

C

ATTICE ἐγώ, quod sit in omnibus casibus singularis numeri, retracto accentu in antepenultimam, ἐμῶ, ἐμοί, ἐμέ. Doricē, ἐγῶν, ἐγῶν, ἐγῶδω, ἐγῶνγα. Bæoticē ὄγα & ἰῶνγα. Æolicē, ἐγῶν. apud Poëtas inuenitur etiam γῶ per aphæresin & . Genitiuo Ionicē ἐμῶ & poëtice ἐμῶ, & aphæresi ἐμῶ, ἐμῶ, ἐμῶδω, ἐμῶν, & sublato ἐμῶν. Doricē, ἐμῶ, vel ἐμῶ, Datiuo Doricē ἐμῖν & ἐμῖν, & pleonasmo syllaba ῶ, ἐμῶν, vt ἐγῶν.

Dual.

Dual. Nom. & Accus. *vāi*, nos duo, vel nos duos.

A *Æol.* & *Dor.* *āmu* quod *poētæ* sæpē accipiunt pro accus. plurali *īuās*. Gen. & Dat. *vāiv*. Nostrem ducrum, vel nobis duobus. *Poētæ* metri gratia v interdum abii-
ciunt, ut *vāi* sit gen. & dat. dualis. Plur. Nom. Ion. *īuēis*
u. nos. *Poēt.* *īuēis*, *Dor.* *āmus* vel *āmu*. *Æol.* *āmu*. Gen.
īuēiv, *īuēiv*, & *īuiv*, *āmuiv*, *āmuiv*, *āmuiv* vel *āmuiv*. Dat.
īuiv, acutā ultimā, Ion. & Att. *īmu*, *āmuiv*, & *āmuiv*, *āmuiv*,
seu *āmu*. Accus. *īuēis* *īuēis* & *īuas*, retracto accentu,
āuās, *āmuas*.

B PARADIGMA II. PERSONÆ.

Sing. *sv*, tu. *σὺ*, tui. *σὺ*, tibi. *σὺ*, te.

Dual. *σφῶ*, vos duo. *σφῶv*, vestrum duorum,
vel duobus vestrum.

Plur. *īuēs*, vos. *īmuōv* vestrum vel vestri. *īmuiv*, vobis, *īuās*, vos.

DIALECTI HVIVS PRO- NOMINIS.

C **D**ORES in omnibus casibus singularis numeri mu-
tant o in *τ*. *τὸ*, *τὸ*, *τοί*, *τέ*. Item pro *οὐ*, *τόv*, & *τόv*.
Gen. *οἷο*, *σῶο*, *οἷδ*, *οἷδ*. *Dor.* *οἷ*, *τὸ* vel *τοῖο*. Dat. *Dori-*
cē, *τοί* *τῖν*, *τῖν*. Accus. *ἢ* & *τό*. Dual. *σφῶi*, vel *īmu*, quod
sæpe accipitur pro accusativo plurali *īuās*, *σφῶiv*. Plur.
īuēs, Ionice, *Poëtice*, *īuēis*. *Doricē*, *īuēis*, *Æolicē* *īmu*
mus. & sic in cæteris casibus, *īmuiv*. *īmuiv*, *īmuiv*. Dat.
īmuiv, *Poëtice*. *Æolicē*, *īmuiv*, *īmuiv*. Accus. *īuēs*, *īuēs*,
īuēs, *īuēs*.

Additur

Additur quoque omnibus casibus singularis numeri
syllaba γ , $\sigma\gamma$, $\sigma\delta\gamma$, $\sigma\epsilon\gamma$.

A

PARADIGMA TERTIÆ PERSONÆ.

Sing. ϵ sui, $\sigma\iota$, sibi, ϵ , se.

Dual. $\sigma\phi\epsilon$ $\sigma\phi\iota\upsilon$ sui duorum, vel sibi duobus.

Plur. $\sigma\phi\epsilon\varsigma$ $\sigma\phi\alpha\upsilon$ sui. $\sigma\phi\iota\sigma\iota$, sibi, $\sigma\phi\alpha\varsigma$, se.

ANNOTAT.

CVM sui apud Latinos careat nominatio, non
possunt $\sigma\phi\epsilon$ & $\sigma\phi\alpha\varsigma$ propriè Latinè reddi. Vsurpantur
tamen à Græcis sæpè loco pronominis pluralis numeri
ipsi; nam & reliqui casus huius pronominis adhiberi so-
lent loco casuum pronominis $\alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma$ ipse. Utimur autem
primitivis pronominitus in duali propriè cum de duo-
bus sermo est, $\nu\upsilon$ $\tau\omega\tau\lambda\epsilon\upsilon\delta\omicron\upsilon$, nos duo verberamur, $\sigma\phi\iota$
 $\tau\omega\tau\lambda\epsilon\upsilon\delta\omicron\upsilon$, vos duo verberamini, $\nu\upsilon\upsilon$ η $\sigma\phi\epsilon\upsilon$ $\delta\iota\delta\omicron\varsigma\iota$ $\alpha\pi\omicron$
 $\tau\omicron\upsilon$, nobis vel vobis duobus dabit panem, $\sigma\phi\iota\upsilon$
 $\beta\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\alpha\delta\omicron\upsilon$ $\delta\iota\delta\omicron\delta\alpha\upsilon$ $\epsilon\delta\omicron\upsilon\tau\alpha$, sibi duobus volunt dari ve-
stem. Et sic in cæteris, nam hæc exempli causâ suffi-
cit attulisse.

B

C

DIALECTI HVIVS PERSONÆ.

HOC Pronomen caret nominatio sicut apud Lati-
nos sui, licet nonnulli pro recto adferant $\epsilon\varsigma$. Geni-
tivus easlem dialectos admittit, quas alia Pronomina
 $\iota\omicron$, $\alpha\upsilon$, $\iota\delta\iota\upsilon$, $\iota\delta\iota\upsilon$, $\iota\upsilon$.

I

Dativo

Additur

A Dat. poëticè $\epsilon\iota$ seu $\iota\omega$. Accus. $\epsilon\upsilon$ poëticè $\epsilon\delta\upsilon$. Doricè $\epsilon\upsilon$ seu $\upsilon\upsilon$, ab inusitato nominatiuo ι , præposito υ .
 Dual. poëticè $\sigma\phi\epsilon$, item $\sigma\phi\omega\epsilon$ seu $\sigma\phi\omega\iota$, ϵ $\sigma\phi\omega$ $\sigma\phi\omega\iota\upsilon$,
 pro $\sigma\phi$ υ .

Plur. $\sigma\phi\epsilon\iota\varsigma$ Ionicè. Doricè $\sigma\phi\epsilon$, $\sigma\phi\epsilon\omega\upsilon$, $\sigma\phi\epsilon\omega\upsilon\upsilon$, $\sigma\phi\epsilon\alpha\varsigma$, ϵ
 per apocopen $\sigma\phi\epsilon$ ϵ ψ pro $\sigma\phi\epsilon\omega$ Doricè. Dativus $\sigma\phi\epsilon\iota\upsilon$, $\sigma\phi\epsilon$
 ϵ $\phi\iota$ pro $\sigma\phi\epsilon\iota\varsigma$.

Est autem $\mu\epsilon\iota$, ϵ $\upsilon\upsilon$, omnis numeri ϵ generis, ϵ
 non tantum significat se, sed etiam, ipsum, ipsam, ip-
 sum, ipsos, ipsas, ipsa.

B DE POSSESSIVIS PRONOMINIBVS.

OCTO sunt possessiua, $\epsilon\mu\delta\varsigma$, $\epsilon\mu\eta$, $\epsilon\mu\delta\upsilon$, me-
 us, mea, meum; $\sigma\delta\varsigma$, $\sigma\eta$, $\sigma\delta\upsilon$, tuus, tua, tuum; $\delta\varsigma$, η , $\delta\upsilon$,
 suus; $\nu\omega\iota\tau\epsilon\rho$ ϵ , $\nu\omega\iota\tau\epsilon\rho\alpha$, $\nu\omega\iota\tau\epsilon\rho\upsilon$; $\nu\iota\sigma\tau\epsilon\rho$, nostra,
 nostrum, de duobus, $\sigma\phi\omega\iota\tau\epsilon\rho\varsigma$, $\sigma\phi\omega\iota\tau\epsilon\rho\alpha$ $\sigma\phi\omega\iota$ -
 $\tau\epsilon\rho\upsilon$, vester, vestra, vestrum, de duobus, $\eta\mu\epsilon\tau\epsilon$ -
 ρ ϵ , $\nu\iota\sigma\tau\epsilon\rho$, de pluribus, $\epsilon\mu\epsilon\tau\epsilon\rho$ ϵ , vester, de
 pluribus. $\sigma\phi\epsilon\tau\epsilon\rho$ ϵ , suus. Masculina declinan-
C tur vt $\lambda\omicron\gamma$ ϵ , fœminina, vt $\lambda\mu\eta$ vel $\eta\mu\epsilon\rho\alpha$, ne-
 utra vt $\xi\upsilon\lambda\omicron\gamma$.

DERIVANTVR possessiua $\epsilon\mu\delta\varsigma$, $\sigma\delta\varsigma$, $\delta\varsigma$,
 à tribus primitiuorum genitiuis, $\epsilon\mu\delta$, $\sigma\delta$, δ :
 $\nu\omega\iota\tau\epsilon\rho$ ϵ verò α $\sigma\phi\omega\iota\tau\epsilon\rho$ ϵ à genitiuis dua-
 libus $\nu\omega\iota\upsilon$ α $\sigma\phi\omega\iota\upsilon$. Reliqua tria $\eta\mu\epsilon\tau\epsilon\rho$ ϵ ,
 $\epsilon\mu\epsilon\tau\epsilon$

ὑμεῖς τε, σφεῖς τε, à genitiuo plurali, ἡμῶν, ὑμῶν. σφῶν. Usurpantur autem sæpissimè A primitiua pro possessiuis in omnibus numeris & generibus.

DIALECTI HORVM

PRONOMINVM.

EASDEM Dialectos recipiunt, quas declinationes, quibus declinantur. Præterea Doris & poeta in possessiua, σοι, mutant σ in τ, interposito ι, τίς, τίς, τῶν, τῶ, τῶς, τῶν sic proδς dicunt iidem ἰός, ἐνέον, ἰόιο.

ÆOLES articulum cum pronomine ita coniungunt, **B** vt ex utroque vnum fiat vocabulum ὁ δὲς, ὁ σοι. ἡ σὴ, ἡ σοι, τὸ δὲν, τὸ σοι.

FORMANT iidem Doris alia possessiua à pluralibus primitiuorum casibus Doricis ἀμῶς seu ἀμὸς, meus, ἀμῶ, ἀμὸν. ὑμῶς, ὑμῶ, seu ὑμῶ. ὑμὸν, vester, σφῶν, σφῶ, seu σφῶ, σφὸν, seu σφῶς, σφῶ, σφῶν, suus, pro ὑμέτερος, ὑμῆτερος, σφετέρως.

DE PRONOMINIBVS DEMONSTRATIVIS.

DEMONSTRATIVA duo sunt ἐγώ, hic ἐνέον, ille, & hoc modo inflectuntur.

Mascul. Sing. ἐγώ, τέτε, τὸτῶ, τὸτον, ὦ ἔτος, heus tu.

Dual. τὸτῶ, τὸτῶν.

I 2

Plur.

Plural. ἔσται, τῶτων, τῶτοις, τῶτες, ὦ ἔσται,

heus vos.

A Fœm. Singul. αὐτῇ, ταύτης, ταύτῃ, ταίτῃ,
ὦ αὐτῇ.

Dual. ταῖτα, ταύτων.

Plu. αὐται, τῶτων, ταύτους, ταῦτας, ὦ αὐται

Neut. Sing. τὸτο, τὸτε, τὸτα, τὸτι, ὦ τὸτο.

Dual. τῶτω, τῶτῳ.

Plur. ταῦτα, τῶτων, τῶτοις, ταῦτα, ὦ ταῖτα.

Masc. ἐκεῖ, & ille. Fœm. ἐκεῖνῃ. Neutrum.

B ἐκεῖνο, vt ὁ λόγος, ἢ ἡμῇ, τὸ ξύλον.

DIALECTI.

RECIPIUNT imprimis hæc pronomina easdem
Dialectos, quas tertia & secunda declinatio sim-
plicium. Præterea Attici demonstratiuis adiiciunt ἰο-
τα, ὅτοσι, τῶτι, τῶτω, τῶτῳ. In neutro τῶτῳ, & sæpius τῶτι.
In plurali pro ταῦτα, ταῦτι. sic ἰκανοί, ἰκανῶι. In fœminino
αὐταῖ, ταῦτησί,

C ID quod etiam in nonnullis fit nominibus, τοῖστοι,
talis, τοῖστοι, τῶλκστοι, tantus, quæ tria ex τοῖς, τόοις,
τῶλκτοις, & ἔστος, componuntur, vnde etiam eodem modo,
quo ἔστος, declinantur.

IONES ante vocales longas ultimæ syllabæ horum
pronominum interponunt, ἔστος, τῶτις, τῶτω. Duali τα-
τῶ, τατῶν. Genitivo plurali τῶτων, τῶτῶσι, τῶτις. sit αὐ-
τίς, ταῦτίς. sic αὐτίς, αὐτίς, αὐτίς.

PRO

Pro ἡνῶσι dicunt poëtae Ὁ Ἄϊολος ἡνῶσι, ἡνῶ, &
Dores τῆνος, τῆνυ, τῆνο, vel τῆδος sine iota.

RELATIVUM pronomen vnum est,
αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, ipse.

AB hoc tria nascuntur composita, ἐμω-
τῶ, meipsius, σεαυτῶ, tuipsius, ἐαυτῶ, sui-
psius, Carent nominatiuo & ita declinantur.

Masc. Sing. ἐμωτῶ, meipsius, ἐμωτῶ, mihi-
ipsi, ἐμῶν, meipsum.

Fœm. ἐμωτῆς, ἐμωτῆ, ἐμωτῶ.

Neut. ἐμωτῶ, ἐμωτῶ, ἐμωτό.

SECUNDÆ personæ σεαυτῶ, σεαυτῶ, mi-
ipsius, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτόν, σεαυτόν.

Fœm. σεαυτῆς, σεαυτῆς, σεαυτῆ, σεαυτῆ, σεαυτῶ
σεαυτῶ.

Neut. σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτῶ, σεαυτό,
σεαυτό.

TERTIÆ personæ ἐαυτῶ, αὐτῶ, ἐαυτῶ, αὐ-
τῶ, ἐαυτόν, αὐτόν.

Fœm. ἐαυτῆς, αὐτῆ, ἐαυτῆ, αὐτῆ, ἐαυτῶ, αὐτῶ

Neutrum vt masculinum.

Plur. ἐαυτῶν & σπῶν, αὐτῶν, ἐαυτοῖς, & σφίσι
αὐτοῖς, ἐαυτῶς, & σφῶς αὐτῶς.

Fœm. ἐαυτῶν, ἐαυτῶν, ἐαυτῶς.

Neut. ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτῶς.

DVO priora carent plurali, hoc nequaquam, imo plurale ipsius in omnes personas conuenit, *ἐαυτῶν, nostrum, vestrum, suorum, ἐαυτῶς, nos, vos, seipso*, sic interdum singulariter *ἐαυτῶ, inipso, ἐαυτὸν, seipsum*.

DIALECTI HORVM PRONOMINVM.

EÆDEM Dialecti accidunt his, quæ pronomini *αὐτός*, Ionicè *ἐαυτός, ἐμαυτός*, & verso *αὐ in ω*, quod Ionibus familiare est: *ἐμαυτός, ἐμαυτῶς, αὐατός, αὐατός, αὐωτός*, sicut ipsum simplex, *αὐτός, αὐτός, τὸ αὐτὸ*, & per crasin, *ταυτός*. Ionicè *ταυτός*, Accusatiuo *τὸ αὐτὸ*, Crasi *ταυτὸ* & *ταυτὸν*, idem.

INFINITVM pronomen est, *ὁ δῆνα*, quidam, cuius hæc est inflexio.

Masc. *ὁ δῆνα, τὸ δῆν, τῷ δῆνι, τὸν δῆνα*.

Fœm. *ἡ δῆνα, τῆς δῆν, τῇ δῆνι, τῷ δῆνα*.

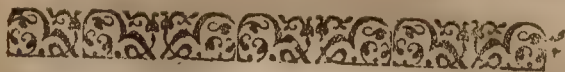
Neut: *τὸ δῆνα, τὸ δῆν, τῷ δῆνι, τὸ δῆνα*.

CItem hoc modo, *ὁ δῆνα. τὸ δῆνατ, τῷ δῆνατι*, *ὁ δῆνα, τὸ δῆνα*. Et *ὁ δῆς*,

τῷ δῆν, τῷ δῆνι, τὸν δῆνα,

apud poëtas.

A

Caput XIII.

DE CONIVGATIONI- BVS VERBORVM BA- RYTONORVM.

VERBA Barytona illa dicuntur, quæ grauem habent accentum in ultimâ syllabâ, præsentis temporis indicatini modi, ῥέγω, verbero, λέγω, dico, B
ῥάω, ludo.

NAM in omni syllabâ quæ non notatur accentu, intelligitur gravis, qui ob id accentus syllabicus vocari solet.

Sunt autem in vniuersum sex coniugationes verborum Barytonorum, distinctæ literis characteristicis, seu figuratiuis tanquam notis quibusdam: Vnde etiam quæ cuiusvis coniugationis characteristicæ sint, diligenter est attendendum, & hoc in præsentî, futuro, & præterito; ab his enim tribus temporibus reliqua fere omnia pendent, ac proinde ab illis non magno labore formari & deduci poterunt; non tantum in actiuo, sed etiam in passiuo & medio. Quod planum apertumq; fiet, cum infra singulorum temporum formationes explicabimus, Nunc quæ cuiusvis coniugationis characteristicæ sit, sequens tabula tibi subiicit.

C

CHARACTERISTICÆ PRIMÆ CONIVGATIONIS.

A

Præf.

Fut.

Præf.

ω	τέρπω	τέρψω	τέρεσσα, de- lecto.
β	λείβω	λείψω	λείψα, li- bo.
φ	γράφω	γράψω	γράφα, scribo.
πῆ	τίπῶ	τίψω	τέτρεσσα, ver- bero.

B

CHARACTERISTICÆ SECUNDÆ CONIVGATIONIS.

γ	λέγω	λέξω	λέλαχα, dico
κ	ωλέκω	ωλέξω	πέωλεχα, ple- cto.
χ	τρέχω	τρέψω	τέτρεχα, curro
κῆ	τίκῶ	τέξω	τέτεχα, pario

CHARACTERISTICÆ TERTIÆ CONIVGATIONIS.

C

δ	ἄδω	ἄσω	ἤκα, cano.
τ	ἀνύτω	ἀνύσω	ἤνυκα, perficio
σ	ωλίθω	ωλίσω	πέπλυκα, im- pleo.

CHARACTERISTICÆ QUARTÆ CONIVGATIONIS.

? παίω

?	{ παίζω }	ξω	{ παίζω }	χα	{ πῖπαιχε, lu- do. }	A
σσ	{ ὀρύσσω }		{ ἰρύξω }		{ ὠρύχα, fodio. }	
?	{ φράζω }		{ φράσσω }		{ πεφρακα, di- co. }	
σσ	{ πλάσσω }	σώ	{ πλάσσω }	κα	{ πῖπαιχε, lu- do. }	
					{ πῖπαιχε, lu- do. }	

QVÆDAM huius coniugationis habent
duplex futurum in eadem significatione:
vt ἀρπάζω, rapio, βασάζω, porto, παίζω, ludo.

Futurum ἀρπάσσω & ἀρπάξω.

Attici pro gemino σσ vsurpant gemi-
num ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio.

CHARACTERISTICÆ QVINTÆ CONIUGATIONIS.

λ	{ ψάλλω }	{ ψάλλω }	{ ψάλλω, cano psallo. }	
μ	{ νέμω }	{ νέμω }	{ νενέμωκα, di- stribuo. }	C
ν	{ φαίνω }	{ φαίνω }	{ πέφηνκα, o- stendo. }	
ρ	{ σπέρω }	{ σπέρω }	{ ἐσπάρκα, sero tētemuka, scindo. }	
μν	{ τέμνω }	{ τέμνω }		

I 5

CHA.

CHARACTERISTICÆ SEXTÆ
CONIVGATIONIS.

A	α	γελάω	γελάσω	γεγελακα, rideo.
	ι	τελέω	τελέσω	τετελεκα, finio.
	ι	τίω	τίσω	τέτικα, ho noro.
	ο	ὀμῶ	ὀμέσω	ὀμοκα, in- ro.
B	υ	δύω	δύσω	δέδωκα, in- gredior.
	ω	ῥῶω	ῥώσω	ῥῥωκα, ro- boro.
	αι	παίω	παίσω	πέπαικα, ferio.
	αι	ψάω	ψάσω	ῥῥαυκα, tango
	ει	σάω	σάσω	σέσεικα, quatio.
	ει	ἵππιδύω	ἵππιδύσω	ἡπιδύκα, equito.
C	οι	ῥῶω	ῥώσω	ῥῥα, fero.
	ϝ	κρῶω	κρῶσω	κέρκωκα, pulsio.

γ ὀπῶ

$\rho \left\{ \begin{array}{l} \sigma\pi\psi\omega \\ \sigma\omega \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \sigma\pi\psi\omega \\ \kappa\alpha \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \omega\pi\psi\kappa\alpha, \nu- \\ \chi\omicron\omicron\epsilon\mu\eta\eta\alpha\text{ ha } A \\ \text{beo.} \end{array} \right.$

SVNT igitur primæ coniugationis characteristicae, β, ω, φ.

Secundæ, γ, κ, χ.

Tertiæ, δ, τ, θ.

Quartæ, ζ, duplex σσ aut ττ.

Quintæ, λ, μ, ν, ρ.

SEXTÆ omnes vocales, præter η, nisi in verbo δῆω, inuenio, quod tamen ferè futuri significationem habet, & omnes diphthongi propriæ, & vna impropria υι. +

VERBA in ωφ; poëtica tantummodo sunt, facia à verbis in εω, αω, οω, ωλεώ, à πλεώ, nauigo, ζέω à ζαώ, νυω, ηβέω ab ηβαώ, pubesco. δάω à δαώ, do. ὑπνώω ab ὑπνόω, dormio.

IN terminationibus πῃ, κῃ, μν, prior consonans censetur characteristica.

CHARACTERISTICÆ futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ, Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur immutabiles, quòd in futuro quintæ coniugationis æquè maneant, vt in præsentì.

Cir-

A CIRCUMFLECTITVR autem vltima quinta & penultima corripitur: quod fit si aut abiciatur altera immutabilis, vt $\psi\alpha\lambda\lambda\omega$, cano, $\psi\alpha\lambda\omega$; aut altera vocalis subiunctiua, $\sigma\sigma\epsilon\gamma\omega$, sero, $\sigma\sigma\epsilon\gamma\omega$. $\phi\alpha\iota\nu\omega$, appareo, $\phi\alpha\nu\omega$; aut si anceps præsentis breuietur in futuro, $\kappa\epsilon\iota\nu\omega$, $\kappa\epsilon\iota\nu\omega$, iudico.

ANNOTAT.

B QVOD si quis querat, quomodo penultima corripitur, si in præsenti sit α vel ω , dicendum est id nunquā accidere. Neque etiam alia est diphthongus in præsenti nisi $\alpha\epsilon$ & $\omega\epsilon$, neque alia consonantes quæ positionem efficiant præter λ & μ .

Illa autem $\beta\alpha\iota\nu\omega$, agito, pello, $\beta\epsilon\lambda\omega\mu\alpha$, volo, & similia, vltiā imperfectum non coniugantur, sed alim-de futurum & reliqua tempora mutuantur.

PARADIGMA VERBI ACTI-
VI PRIMÆ CONIUGA-
TIONIS.

C

Indicativi præsens.

Sing. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\iota$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\iota$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\iota$, verbero, as, as.

Dual. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\epsilon\tau\omicron\nu$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\epsilon\tau\omicron\nu$.

Plur. $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\omicron\mu\epsilon\nu$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\epsilon\tau\epsilon$, $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\sigma\epsilon\sigma\iota$.

NUME.

NUMERI tres sunt vt in nominibus.

TRES itidem personæ *ἐγώ*, ego verbero, *σύ*, tu uerberas, *αὐτός*, ille uerberat. A

QUANDO prima pluralis desinit in *μεν*, tunc dualis caret primâ personâ. Secunda & tertia persona dualis sunt similes terminatione, quando tertia pluralis exit in *ι*, & in passiuâ voce in *αι*, alioqui sunt dissimiles.

ALII his verbis hanc regulam tradunt B
In voce actiuâ, in Aoristis passiuus, & præterito medio, desideratur prima dualis. In præsentî, perfecto, futuris, cuiuscunque uocis, ac toto subiunctiuo, secunda & tertia dualis sunt similes, in cæteris dissimiles. Hæc tamen regula falsa est, vt intelliget, qui eam examinare voluerit.

ANNOTAT.

C
QUAMVIS sex dicantur esse Barytonorum coniugationes, differunt tamen solis characteristicis literis, & in terminationibus conueniunt; quod secus fit apud Latinos. Vnde qui verbum *ἐράω*, nouit inflectere, facile quoduis aliud Barytonorum inflectet. Quæ causa est, cur unicum duntaxat paradigma præscribi soleat.
Imper-

Imperfectum.

- A S. ἐτυπῶν, ὑτυπῆς. ἐτυπῆ, verberabam, as, at,
 D. ἐτύπεται, ἐτυπῆται, verberatis, bant duo.
 P. ἐτύπωμαι, ἐτύπετε, ἐτυπῶν.

DE AVGMENTO
VERBORVM.

AVGMENTVM duplex est, syllabicum
 & temporale, syllabicum conuenit ver-
 bis à consonante cœptis: hæc enim initio
 B præteriti imperfecti assumunt: ἐτύπω, ver-
 bero, ἐτυπῶν. λέγω, εἰλεγομ, dico, ὠλῖδω, impleo.
 ὠλῖδον, & quia necessariò numerus syllaba-
 rum augetur additione literæ s, ideo au-
 gmentum syllabicum appellatur.

TEMPORALE augmentum conuenit il-
 lis verbis, quæ incipiunt à vocali aut diph-
 thongo mutabili. Nam vocalium & diph-
 thongorum aliæ sunt mutabiles, quod mu-
 tentur in præteritis. & aliis temporibus
 C augmentum recipere solitis; aliæ sunt im-
 mutabiles, quod non mutantur.

CÆTERVM quæ mutantur, & in quas:
 & quæ non mutantur, hæc tabula o-
 stendit.

Voca-

Vocales	Mutabiles	α	in	η, ἀνίσω, λύνω, perficio, bam.	A
				η, ἐλσύνω, ἡλσύνω, δον, venio, bam.	
				ω, ὀπάζω, ὠπάζον, præbeo, bam.	
Vocales	Immutabiles.	ι	in	η, ἡχέω, ἡχέον, sono, sonabam.	E
				ι, ἰξύνω, ἰξύνον, visco, aves capio.	
				υ, ὑβρίζω, ὑβρίζον, iniuriā afficio.	
Diphthongi	Mutabiles	αι	in	ω, ὠδω, ὠδον, impello.	C
				η, αἶρω, αἶρον, tollo, bam.	
				η, αὐξάνω, αὐξάνον, augeo, bam.	
Diphthongi	Mutabiles	οι	in	ω, οἰκίζω, ὠκίζον, ædifico, bam.	C
				η, ἄδω, ἄδον, cano, bam.	

Diph-

A	Diphthongi	Immutabiles	ει, ἐκᾶλω, ἐκᾶλον, assimilo, bam.
			ευ, ἐδᾶλω, ἐδᾶλον. dirigo, bam.
			υ, ἐτᾶλω, ἐτᾶλον, vulnero, bam.

ANNOTAT.

AUGMENTVM temporale fit tantummodo ex vocali breui aut anticipi, quæ tamen in præsentis sit brevis. Ne m si α longum sit in præsentis, quomodo fiet ex eius mutatione augmentum, cum in præsentis duo tempora habuerit, ut ex prosodiâ constat, quæ docet omnem syllabam longam constare duobus temporibus. Nullum ergo ex eius mutatione existit augmentum, nisi quis syllabæ longæ tria tempora dare velit. Idemque de diphthongis dicendum est. Cum enim ο aut α æquæ sit diphthongus atque ω aut ου, sequitur æquæ esse duo tempora in præsentis, οἰσῶ & αὐδισῶ, atq; in imperfecto, ὠνισσῶ, αὐνισσῶ. Potius igitur mutatio quam augmentum temporale fuerit.

EXCEPTIONES A COMMUNI
REGULA DE AUGMENTO
temporali.

QUATVOR verba seruant in imperfecto, & reliquis temporibus α præsentis,

sentis, ἄω, ἄων, *spiro*, αἶω, αἶων *audio*, ἀγέσσω, ἀγέ-
 θεστον *insuetus sum*, ἀγέζομαι, ἀνέζομαι *tædio* A
afficior.

IN quibusdam & pro augmento as-
 sumit iota ἔχω, ἔχον, *habeo*, ἔπω, ἔπων, *dico*, ἔλω,
 ἔλω, *capio*. Sic ἔλκω, ἐλκύνω siue ἐλκύνω, *traho*,
 ἔρπω, ἐρπύνω, *serpo*, ἐσέχω, *sto*: ἔπομαι, *sequor*,
 ἔρεω, *dico*: ἐσιώω, *conuiuio excipio*: ἔζω, *sedeo*, vel
sedere facio. ἑώω *sinō*: ἑώ, *induo*: ἐρύω, *traho*: ἔθω,
assuesco: ἐδίω, *assuefacio*: ἐργάζομαι, *operor*. B
 & eadem est ratio compositorum ab his
 verbis, si quæ composita habent. At ἐορ-
 τάζω, *ferior*. ἐώρταζον, *augetur in secundâ syllo-*
labâ, & in primâ per u, ἐώρταζον.

ANNOTAT.

ἔπω, ἔπων, augmentum hoc suum extrâ indicatiuum
 seruat. Hinc in imperatiuo ἐπὶ dic. Optatiuo, ἔποιμι,
 Subiunctiuo, ἑὼ ἤπω. Infinitiuo, ἐπῶν. Participio, ἐπῶν.
 ἑὼ pro ἑῶα præterito medio facit ἑῶδα, interposito C
 ω. Sic in plusquamperfecto ἑῶδεν. Iones alia quoq; ver-
 ba augent per ε, vt ἐρωτάω, ἐρώταον, pro ἑρώταον, interro-
 go. Dorez autem prædicta verba augent mutatione
 literæ in ω: ἔχω, ἔχον.

EX DIPHTHONGIS mutabilibus
 non mutatur semper α in ω, vt videre est in
 K his

A his verbis, οἶδομαι, οἶωδω, solus ago: οἶμέω, vel οἶμέω, οἶμεο, concitor: οἶνώω, in vinum verto, inebrio: οἶνίζω, vinum oleo: οἶνοποτάζω, vinum potoro: οἶνίζομαι, vinum emo: οἶσθω seu οἶσθῶ, fuero, aestro concitor: οἶωνίζομαι, οἶωνοσκοπέω, οἶωνοπολέω, auguror, augurium ex aubus capto: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακονοροφῶ, guberno seu clauum moderor: οἰδαίνω, tumeo: οἰονγῶ, domum custodio: οἶνοχοῖω, vinum infundo: οἶμωζω, ploro: οἶμωζοι, & ὤμωζον, vnde ὤμωξα, ploravi.

ANNOTAT.

EX his satis apparet verba quæ non mutant in ω, esse ferme vel deriuata vel composita ab his vocabulis οἶος, solus, οἶνος, vinum, οἶωνος, ausis, augurium, οἶκος, domus, οἶαξ, temo, clauus nauis.

Diphthongi εν & αι communi quidem vſu immutabiles sunt, Atticè tamen mutantur illa quidem in ην, εὐχομαι, ἠνχόμην oro, orabam. Hæc vero in η. εἰπάω, ἀσμίλο, ἠκάζον; εἰκω, cedo, ἠκοῦ, εἶδω, scio. Plusquam perfectum, εἶδῃην, per syncopen, εἶδειν, & Atticè ἠδῃην, sciueram.

ε mutatur nonnunquam in ω, ὤτρεζω, vulnereo, ὤτρεζον, vulnerabam.

SYL

Syllabicum augmentum vertitur apud A
Atticos in temporale, μέλλω, *futurus sum*,
ἐμελλον, ἡμελλον, *futurus eram*. βελομαι, *volo*,
ἐβελόμην, ἠβελόμην, *volebam*, δύναμαι, *valeo*,
ποῖμι, ἐδύνάμην, ἠδύνάμην.

Litera ε duplicatur propter syllabicum
augmentum, ἐπιπῶ, *pronicio*, ἐρεπιπῶν, ἐρεπιπῶσα,
ἐρεριφα, *proieci*.

ANNOTAT.

HOC tamen Poëta versui seruientes non semper B
observant. Hinc πίπῶ, ἐπιπῶ, ῥίπῶ, *ago, facio*, ῥίφα, ῥε-
φα, & cum κατὰ, κατεριφα.

IIDEM Poëta modò adhibent, modò omittunt au-
gmentum temporale & syllabicum, prout carminis ra-
tio exigere, & voluntas, videtur ferre, imò longam vo-
calem aut diphthongum augmenti in duas vocales re-
soluunt, ἄγω, *duco*, ἔγω, ἔαγον.

DE AVGMENTO VER- C
BORVM COMPOSI-
TORVM.

VERBA composita aut componun-
tur ex præpositione & verbo; aut ex
nomine & verbo; aut ex pronomine &
verbo; aut ex aduerbio & verbo.

PRÆPOSITIONES in compositis præfixæ vocalibus abiciunt propriam vocalem ultimam, tam in præsentī, quàm in imperfecto, perfecto, aliisq; temporibus, quæ augmentum recipiunt; παρακλώ, *perperam audio*, obaudio παράκλουν παράκλῳ, παράκλῳ; μεταφέρω, *transfero*, μετέφερον, *transferebam* μετένευκα *transluli*.

EXCIPE περί & πρὲ, quæ suam vocalem retinent, περιέχω, περιέχον, *contineo*, B. *complector*; προάγω, προάγυν, *produco*, *procedo*; quod interdum etiam fit in præpositione ἀμφί, ἀμφιέννυμι, *induo*, ἀμφιελίσσω *circumvolio*.

PRÆPOSITIO πρὲ sæpè contrahitur, πρὸδῶκας: pro προέδωκας, *prodidisti*, ἀ προδίδωμι, *prodo*; προέχω, προέχω, *præcedo*, *emineo*.

QUOD si in compositione præpositio-
C num cum verbo, verbum incipiat ab aspiratâ literâ, tunc præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam, κατάπνομαι, ἀ κατή

& ἀπνομαι *attingo*, ἀφαιρῶμαι, ab ἀπὸ & αἶρῶμαι, *capio*,
vel *eligo*.

ANNO.

A N N O T A T.

A

Hoc tamen non est perpetuum. Nam apud Poëtas legimus, ἐπιπομαί pro ἐπεπομαί, sequor, ex ἐπὶ ἐπ' ἵπομαί. Quod ipsum etiam Ionica dialectus in usu habet.

Poëta quoque, non raro ex præpositionibus κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, auferunt literam α, quamvis consonans sequatur παρὰ, maneo, pro παρὰμείνω, ἀνὰ pro ἀναγὰς, resurgens, κατὰδίο, pro κατὰδίο, seu κατὰδ', ἀ κατὰτίδημι, depono.

NON solum autem intrā & extrā compositionem abiicitur nonnunquam vocalis præpositionis, sed & consonans immutatur, & v quidem præpositionis ἀνὰ mutatur ante κ, & χ in γ, ante λ in λ, ante β, μ, π, φ, in ν, ut hæc exempla ostendunt.

B

ἀγναλίω

ἀγκλίνας

ἀρχαλίω

ἀλλύω

ἀλλεγον

ἀναβαίνειν

ἀναμίσσον

ἀναμίξας

ἀναπαύομαι

ἀναφέρω

pro

ἀναηλίω, reuoco.

ἀναγκίνας, reclinans.

ἀναρχαλίω, relaxo.

ἀναλύω, dissoluo.

ἀναλέγον, collegi.

ἀναβαίνειν, ascendere.

ἀναμίσσον, per medium.

ἀναμίξας, miscens.

ἀναπαύομαι, quiesco,

ἀναφέρω, sursum fero.

C

IAM verò τ præpositionis κατὰ, plurimis modis variari solet. Nam ante aspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues π, κ. Ante δ & γ, seruatur ipsum τ. Ante alias

K 3

conso-

NNO.

A consonantes, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ. mutatur in consonantem sequenti similem, quæ omnia in his exemplis vides.

καββαλε

καταδύσαι

καταδύνειν

κακνέοντες

κατάχαρτος

B καλλίπαιον

καμιγίαις

κακνύσας

κατωπυρίσασα

κάπτειν

κατέφαγε

κατέρριψεν

κατέσχεδε

κατέθανε

κατέτυπιδαι

C P in præpositione παρα, nunquam mutatur, παράφασις, παράφασις deceptio, admonitio, παρτίρομαι, παρτίρομαι, transuersus agor.

LITERA ν præpositionis σὺν ante β, μ, π, φ, ψ, mutatur in μ; sed ante γ, κ, χ, in γ, ante ζ, & σ abiicitur, ante λ & ρ mutatur in λ & ρ, ut hæc exempla docent.

συμβάνω,

συμμάδανω,

contingo, commeo.

condisco.

κατάβαλε, seu κατέβαλε, deiecit.

καταδύσαι, demersisse, à καταδύω.

κατὰ δύναμιν, pro viribus.

κατακνέοντες, dormituri.

κατάχαρτος, latabundus.

καταλείπων, relinquere.

pro } καταμιγίαις, miscens.

κατακνύσας, annuens.

κατωπυρίσασα, incendens.

κατέπιον, cecidit.

κατέφαγε, comedit.

κατέρριψεν, peragere.

κατέσχεδε, continete,

κατέθανε, mortuus est.

κατέτυπιδαι, vapulare.

συμπάω

A

συμπαίω,	colludo.
σύμφυμι,	consentio, approbo.
συμφέω,	contingo, attingo.
συγχαίρω,	gratulator.
συγγράφω,	conscribo.
συνάμυνω,	collaboro.
συσάω,	ἀσύνδρωσάω, conuiuo.
συσέλλω,	contraho.
συνάλλω,	colligo.
συνέρω,	confluo.

ACCIDIT interdum similis mutatio in præpositio- B
ne πρὸς, ὑπεβάλλειν, pro υποβάλλειν, subiicere.

Verba in quibus compositio non mu-
tat significatū simplicis, augentur in prin-
cipio: καθίζω sedeo, ἐκάδιζον. γνέπω, dico, λή-
πομ. καθεύδω, ἐκάθευδον. Nam hæc composita
idem significant quod simplicia, ἵζω, ἔπω,
ἐνδω, dormio.

Si verò significatio mutetur, augmen-
tum erit in medio: παραμένω, maneo, παρῆ- C
μιλον, παρακῶω, obaudio, παρήκτορ.

ANNOTAT.

LEGITVR tamen apud Platonem in Sympos. κα-
θεύδον, αὐτῆα vel potius mutata media syllaba. Augentur
quoque in medio διεγνώσκειν, διεγνώσκω, licet idem si-
gnificet quod simplex ὑπνῶσκειν, despondeo. Augent
itidem

A itidem Poëta nonnulla in principio, licet aliquid ad simplicis significationem addant, βάλλω, mitto, iacio, ἀμφιβάλλω, dubito vel conicio, ὁμφιβάλλω.

Composita cum nominibus & pronomi-
nibus augentur initio, sicut & compo-
sita ex particulâ priuatiuâ α, ὁμῶς, vel ἐμῶ.
φιλοσοφῶ, ἐφιλοσοφῶν, philosophor. βιβλιοπώλῶ,
ἐβιβλιοπώλεον, libros vendo. αὐτομάτῳ, ἑντομό-
λεον, sponte venio. sic ναυμαχέω, pugnam naualem
B committo. λιθοβολέω, lapides iacio. χειραγωγέω,
manu duco. ἀφρονέω, ἀφρονέον, ἀφρόνεν, insipiens
sum. ὁμολογέω, fateor, confiteor. ὁμοφρονέω, con-
sentio. ἀτυχέω, infelix sum. ἡτύχοω. ἀγνόςω,
ἡγνόεον, ἡγνόεν, ignoro.

Quædam composita ex præpositio-
nibus, quorum simplicia aut in nullo, aut
in raro vsu sunt, augentur initio : ἀμφισ-
βῶ, dubito, hæreo, ἡμφισβήτην : ἀντιβολῶ,
C supplico, ἡντιβόλεον : ἐμμελῶ, ἡμμέλεον, curo, ἀντι-
δικέω, contra aduersarium ago : ἡντιδικέον, ἡντι-
δικέν.

Quædam augentur in medio : ἀπο-
λάω, fruor ἀπέλαυον, & ἀπήλαυον : ἐπιχειρῶ,
conor, ἐπιχειρέον : ἐγχερῶ, in manus trado, ἐνέχε-
ρον, προσκυνέω, adoro. προσεκύνεν, ἐγκωμιάζω,
ἐνέκω-
ἐνέκω.

ἐνεκωμίαζον, laudo, celebro: προφητεύω, vaticinor, προεφήτεον.

Nonnulla augentur vtrunque γνόχλω, turbo, ἠνώχλων, ἀνώρθω ἠνώρθον, corrigo.

Composita cum particulis δὺς & εὖ sequente vocali mutabili, augentur in medio: δυσχερής, displiceo, morosus sum. δυσήρης, εὐεργετώ, benefacio, εὐεργέτην: δυσπίσις, diffido, δυσσηπίζον: εὐαγγελίζομαι, fausta nuncio, εὐηγγελίζομαι.

At si post δὺς vel εὖ non sequatur vocalis aut diphthongus mutabilis, augmentum fiet initio, δυσύχων, ἐδυσύχων, infelix sum: εὐτυχέω, εὐτύχων, vel Atticè ἠτύχων, foelix sum: δυσχεραίνω, ἄγρῃ fero, ἐδυσχεραίνω, ἄγρῃ ferebam.

DIALECTI IMPERFECTI.

IONES formant tertiam singularem à personâ secundâ additâ syllabâ *μ*, ablatoque augmento: ἐτυπες, verberabas, τύπῃς, verberabat. Quod etiam sit in Aoristo primo & secundo vocis actiuae ἐτύπης, verberastī, τύπασκε, verberauit, ἐτύπῃς, τύπῃς. Porro in circumflexis & in verbis in *μ*, aliquā mutatione opus est. Nam ex diphthongo circumflexorum tollere oportet vocalem subiunctiuam, & in verbis in

A *ui*, mutanda est vocalis longa in suam breuem, *ἔποιε*, faciebas, *ποίηκε*, faciebat, *ἔτιδεν*, ponebas, *τίδεικε*, ponebat. Quæ omnia in subiectis exemplis videre licet.

B	Personæ secundæ communes	}	Tertiæ personæ Ionica	}	

C POETÆ verò à secundâ personâ prædictorum temporum totum singularem in *ον* formant: *ἔποιε*, *τόποιον*, *ποίηκε*, *τίδεικε*, & in tertiâ plurali *τίδεικον*, verberabant. In passivo *τιπτόμενον*, *τιπτόμενος*, *τιπτόμεντο*. Sic in Aoristo primo *τίπταον*, verberavi, *τίπτασκε*, *τίπτακε*. In Aoristo secundo, *τίπτων*, *τίπτασκε*, *τίπτακε*.

Præteritum perfectum.

Sing. *τίτυφα*, *τίτυφας*, *τίτυφε*, verberavi.

Dual.

ἰποιας,
τιδισι,
videre

Dual. τετύφατον, τετύφατον, verberastis duo.

Plur. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

A

DE AVGMENTO PRÆTERITI.

SI verbum inchoetur à vocali, aut diphthongo, idem est initium perfecti & imperfecti, imò & plusquamperfecti, omniumque Aoristorum cuiusque vocis, indicatiui modi, & denique paulò post futuri. ἀνύω, perficio, λύνω, λύω, λύνεα, λύνεον: ἄδω, B
cano, ᾄκα, ᾄκειν.

Idem fit in verbis inchoatis à duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida; vel à duplici, nimirum, ζ, ξ, ψ, ἀφω, sero, ἑσπάζω, ἑσπάρκα. ζέω, serueo, bullio, ἑζέον, ἑζεκα.

m tem-
r, τόπι-
ἰπτόν,
τυπ-
τι, τυ-
τύπεις,

Nam si verbum inchoetur ab vnâ consonante simplici, aut à mutâ & liquidâ, tum in præterito iteratur prima consonans præsentis. τύπτω, verbero, ἐτύπτον, τέτυφα. γράφω, scribo, ἔγραφον, γέγραφα. C

Dual.

Exceptis quibusdam, quæ cum inchoentur à mutâ & liquidâ, modò tamen repetunt consonantem præsentis, modò non repetunt. βλακδύομαι, torpeo, βεβλάκευμαι & ἐβλάκευμαι, βλάπτω, nocco, βέβλαψεαι &

A & ἐβλαμμαι, damno affectus sum, διαγλύφω, insculpro, διαγέγλυπται & διέγλυπται: θλάω, frango, τέθλασμαι & ἐθλασμαι.

VERBA inchoata à γν aut γη, non repetunt in præterito primam præsentis, licet inchoentur à mutâ & liquidâ: γνῶω, γνῶσω, ἐγνώκη, nosco, γνωρίζω, notum facio, ἐγνωρίζου, ἐγνώρηκε, γρηγορέω, vigilo, ἐγρηγόρηκε. Videtur hoc fieri cacophonix vitandæ gratiâ; durum enim esset γέγνωνκε.

B VERBA quæ inchoantur à κλ, πλ, μν, repetunt primam præsentis secundum communem regulam syllabici augmenti ante mutam & liquidam. Nam licet κλ & aliæ non sint mutæ & liquidæ, faciunt tamen apud Poëtas syllabam communem: κλάομαι, παβίδεο, κέκλημαι; πλώω pro quo vrimur, πίπτω, cado, πέπτωκε, μνάομαι, reminiscor, μνήμαι.

C

ANNOTAT.

IN-VE-NIT-VR tamen à κτίσμαι, condo, creor, κτίσμαι, & à κλίσμαι, κτείνω, occido, facit ἐκτείνω. Cæterum verba quædam habent in præterito augmentum temporale & syllabicum, παρούω, debacchor,

chor, *παραρρήνται: Διαιτέω*, arbiter sum, *ἀδοληγμένους.*

VERBA quæ ab aspiratâ inchoantur, repetunt in præterito perfecto tenuem eius: *θύω, sacrifico, ἔθυον, ἔειδον: χρίω, ungo, κέ- χρικα, unxi.*

DE AVGMENTO

ATTICO.

ATTICI pro incrementis λε & με v. B
surpant diphthongum ει: λέγω, dico, λέξω, λέλεχα, ἔλεχα: λαμβάνω, λήψω, λήληφα, ἔληφα, accipio: μέρομαι, sortior, partior, μέμαρμαι, Attice, ἔμαρμαι. Hinc εἰμαρμένη, sors, fatum.

VERBIS quibusdam in præterito ω vel ω habentibus præponunt Attici ε, manente spiritu præsentis: *ὁράω, video, ὥρακα, ἑώρακα, ὠδομαι, pellor, ὠσμαι, ἑωσμαι. ὠντομαι, emo, ὠννμαι, ἔνννμαι. ὀίγω, aperio, ὦγα, ἑωγα. Idem fit in imperfecto, ἑώρων, videbam, ἑωνέμεν, emebam. & in Aoristo primo, ὤξα, ἔνέωξα, ἀπέρυι. ὠσέμεν, ἑωσέμεν. impuli.*

ACCIDIT hoc in aliis quoq; verbis, *εἶκω, assimilo, præter. medio, ὀικα, ἑοικα, ἔπω, dico,*

A dico, Aoristo primo, εἶπα, εἶπα. ἦκα, ἦκα, ἦκα, *mihi*,
 ἦκα, ἦκα, ἦκα, *mihi*.

COMMUNI præterito verborum in-
 choatorum ab α breui, vel ε & ο, præpo-
 nunt Attici duas priores literas præsentis,
 εἶρω, *contendo*, ἦρικα, ἐρήρικα, ἐρήρισμα. ἀγείρω,
 ἦγερκα, ἀγύγερκα, *congrego*, ἔλω, ὦλα, ὦλωλα,
perij, præteritum medium.

QUOD si præteritum excefferit nume-
 rum trium syllabarum, tunc corripitur ter-
 tia syllaba hoc modo :

υ } vertitur in ε

ω } ο

ει } abiciunt ε

ευ } ε

οι } abiciunt subiunctiuam.

οι } abiciunt subiunctiuam.

Breues & ancipites, itemq; longæ posi-
 tione retinentur sine ullâ mutatione, quæ
 omnia in his exemplis apparent:

ἀλγῶ, ἦλκα, ἀλῆλεκα, *molo*.

ἐρωτάω, ἦρώτηκα, ἐηρώτηκα, *interrogo*.

αλείφω, ἦλειφα, ἀλύλιφα, *ungo*.

ἐλθῶ, ἦλευδα, ἐλλυδα, *venio*.

ἐτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτητόμακα, *præparo*.

ἀνδῶ

ἀκῶ, ἤκουα, ἀκήκουα, audio.

ἀγείρω, ἤγειρα, ἀγέγειρα, congreγο.

Excipitur ἐξείδω, firmo, ἤρσεικα, ἐρήρσεικα, ἐρήσειδα, ἐρήρσειμαι, vt differat ab ἐρσεικα, præterito verbi εἶδω, contendo.

Irregulare quoque est ἔδω, edo, & ἄγω, ago, duco, quorum illud ἤκα, ἔδῃκα, & interposito δο, ἔδῃδονα, facit. Alterum ἤχα, ἄγῃχα, & interiecto ο, ἀγῆνοχα habet.

DE PENULTIMA SYLLABA

PRÆTERITI PERFECTI.

PENULTIMA perfecti, & futuri eadem est, τίψω, τίτυφα.

EXCIPE primo dissyllaba quintæ conjugationis, quæ e futuri mutant in α, σέλω, mitto, σέλω, ἔσαλκα. σπείρω, sero, σπείρω, ἔσπαρκα.

EXCIPE secundo dissyllaba vocali aut diphthongo mutabili constantia: ἄγω, ago, ἄξω, ἤκα, ἄδω, cano, ἄσω, ἤκα.

VOCALEM ε in penultimâ primæ & secundæ conjugationis mutant Attici in ο: πέμπω, mitto, πέπεμφα, πέπωμφα. βρέχω, βρέξω, βέβερχα, rigo.

λ & ε

λ & ρ characteristicae quintae coniuga-
 tionis manent in praeterito vt in futuro.
 ἔαλλα, ἔαλῶ, ἔταλκα, cano, ᾠέρω, ἔρο ᾠερώ,
 ἔπαρκα.

μ seruatur quidem, sed adsciscit sibi et
 euphoniae gratia δέμω, ἀδίσκο, δέμῶ, δέδεμῃκα;
 νέμω, νέμῶ, νέμῃκα distribuo. Sic βρέμω, τέμνω,
 fremo, seco, τετέμῃκα, & syncope τέτμῃκα.
 Sic δέδεμῃκα pro δέδεμῃκα, κέμνω, laboro, κέ-
 μῶ, κέκαμῃκα, & κέκμῃκα.

B ADDITUR quoque in nonnullis ad
 literam ν vocalis η. μέλω, μέλῶ maneo, μεμλή-
 κα. Interdum conuertitur ν in γ: φαίνω, ο-
 σπendo, appareo, φανῶ, πέφαγκα. μολύνω, maculo,
 μολυνῶ, μεμόλυγκα.

INTERDVM omnino abiicitur, idque
 in verbis dissyllabis in -εινω, -ινω & -υνω: κτε-
 νω, occido, κτενῶ, ἐκτεκα: κείνω, iudico, κεινῶ, κέ-
 κεικα. θύνω, θυνῶ, τέδυκα, ruo.

C TERTIA persona pluralis numeri praeteriti perfecti Doricè desinit in αἰτι: τετύ-
 φαντι pro τετύφασι.

Praeteritum plusquamperfectum.

Sing. ἔτετύφειν, ἔτετύφας, ἔτετύφες, verberaue-
 ram.

Dual.

Dual. ἐτετύφετον, ἐτετυφέτλω.

Plur. ἐτετύφεμεν, ἐτετύφετε, ἐτετύφισαν.

A

FORMATVR à perfectio, mutando α, in εν. Si perfectum incipiat à consonante, tunc præponitur ε: τέτυφα ἐτετύφην, aliàs idem est vtriusque principium. ὠύκα, *perfecti*, ὠύκειν. Et hoc intelligendum est de verbis simplicibus. Nam si sit compositum: tunc interiicitur ε inter præpositionem & verbum: σωπάττω, *constituo*, σωπάταχα, *σωετέταχεν*. συμβάλλω, *confero*. *conicio*, συμβέβληκα, *σωεβέβληκεν*.

B

INTERDVM idem habet augmentum ac præteritum, τεθεμελίωτο à θεμελιόομαι, *fundor*, ἐεδύκει, pro ἐεδύκει, à δύω, *ingredior*, *subeo*; & hoc non tantum apud Atticos, sed etiam apud Ionas & Poëtas; ἐ'εδεκτο pro ἐ'εδεκτο à δέχομαι, *cipio*, *sumscipio*.

C

PRIMA vocalis præteritorum Atticè reduplicatorum, accipit augmentum in plusquamperfecto: ἀκήκοα, *ἠκηκόειν*, præteritum medium ab ἀκῶ, *audio*, ὀρύσσειν, *ὀρύσσειν*, ab ὀρύττω, *fodio*.

L

EXCI-

Dual.

EXCIPE ἐηλύκειν, & ἐηλύθη, vñeram
 A ab ἐηλύκα, & ἐηλύδα.

ILLA verò, ἐόλπαι, ἐόργαι, ἐοίκα, augentur
 in secunda syllaba, ἐέλπην, σπεραueram, ἐώρ-
 γην, feceram, ἐώκειν, similis fueram, ἀσμίλα-
 ueram.

ANNO T A T.

DERIVANTVR hæc verba, primum quidem ab
 B ἐλπῶ, quod est, spero, seu in spem induco, cuius
 præteritum medium est Atticè, vel Ionicè ἐόλπαι, pro
 ἐέλπαι. Secundum à verbo ἐέλω, facio, patro, præteri-
 tum medium est ἐέργαι, ablatoque vno e, & facta me-
 tathesi ἐόργαι pro ἐέργαι. Alij tamen simplicius ab ἐέρω
 seu ἐέρω deducunt. Tertium fit ab ἐοίκα, similis sum,
 ἀσμίλο, cuius præteritum medium Atticum est
 ἐοίκα.

DIALECTI PLUSQVAM-
PERFECTI.

C

P Rima & tertia persona singularis Atticè exit in
 y sine v; ἐπετύθη ἐγώ, verberaueram ego, ἐπετύθη
 ἐκεῖνος, verberauerat ille. Hinc ἐπέχην, Plusquam-
 perfectum medium à χείνω, hio: & ἔδην pro ἔδειν, sci-
 ueram, ab ἔδω, fitque hoc imitatione Ionum, qui pri-
 mam personam plusquamperfecti actiui, & medijs per-
 sonis, & tertiam personam per se efferunt; ἔδειά, sciueram, ἔδειας,

nèram

entur

η, ξωρ-

Simila-

idem ab

co, cuius

αὐτὰ, πρὸ

præteri-

acta me-

us ab ἐργω

nilis sum,

ticum est

M-

ice exit it

γο, ἐπετύφ

Plusquam

0 äder, sci

1, qui pri

medij pe

m, ²ndas

31

B

C

L 2

poza

Apora vocari Aorista seu indefinita, quod habeant significationem, interdum quidem præteritam, aliquando futuram, nonnunquam præsentem. Præteritam, ut in exemplis allatis: præsentem præcipue in infinitiuo, ut apud Isocratem eodem loco, & millies alias: *ἵπαιδι δὲ οἱ ἀγροὶ τοιαῦτα ἔχουσιν τὴν φύσιν, ὥστ' οἷον εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλὰ καὶ ἐξηγήσασθαι καὶ τὰς μὲν ἀνὰ τὰ πρῶτα ποιῆσαι, καὶ τὸν μὲν ποῖς μὲν πρὸς δὲ αὐτοὺς*. Hic certè omnes Aoristi idem significant quod *ἐξηγήσασθαι, ποιῆσαι, πρὸς δὲ αὐτοὺς*.

BEANDEM notionem habet interdum Aoristus in indicativo: Isocrates ad Demonic. *κέραιος δὲ γὰρ ἡ χερσὶ ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάχοντο*. Pulchritudinem quidem vel tempus absumit, vel morbus corrumpit, pro *ἀνάλωσεν* & *ἐμάχοντο*. Nisi quis dicat esse enallagen. In Imperativo & Subiunctiuo sæpè subit Aoristus vicem futuri, *τόψον*, verberato tu, vel verberabis, *συψάτω*, verberato ille, vel verberabit. *ἰὰν τόψω*, si verberauero, quamvis frequenter eiusdem prorsus sit significationis cum præsentī *τόψω*, verbera, *ἰὰν τόψω*, si verberem. Eadem quoque vis & notio vsitatissima est Aoristis, quæ temporum modi potentialis, permissiui seu concessiui, ut infra docebimus, maximè cum particulis *άν*. Itaque non semper eodem modo latine reddendum est Aoristus, sed videre oportet, quid tota periodi structura & sententiæ ratio requirat.

Idem augmentum habet uterq; Aoristus quod imperfectum: *ἐτυγνον, ἐτυψα, ἐτυπον, ἀνύω, λύνω, λύνσα*.

CHARACTERISTICA Aoristī primī eadem est quæ futuri, à quò etiam formatur, conuerso ω in α, & præposito augmento; τυψα, ἔτυψα.

EXCIPE primò ἔπω, εἶπα, dico; ἐνέγκω, fero, ἠνέγκα; ἴδῃμι, pono, ἔδῃκα; δίδωμι, do, ἔδωκα; ἵκῃμι, mitto, ἤκα.

EXCIPE secundò hæc verba: ἔω, fundo, ἔχα, vel ἔχῃα, κείω pro, vel κέω, ἔκκα. σόβω, moueo, ἔσθῃα; ἀλόβω, vito, ἤλῃα, quæ in α purum exeunt, sublatâ futuri consonante, ἡλόβω, καύσω, quamuis reperiatur quoque Aoristus, ἔχῃσα & ἔκαυσα.

PENULTIMA Aoristī primī eadem est quæ futuri, semperque naturâ aut positione longa. παίω, offendo, ἔπαισα; λέγω, ἔλεξα, dico.

IN TERTIA tamen coniugatione, itemque in quartâ & sextâ, modò brevis, modò longa est penultima: φράζω, dico, loquor, φράσω, ἔφρασα; κυλίω, voluo, voluto, κυλίσω, ἐκύλισα; τελίω, τέλεισω ἐτέλεισα, finio, γέλλω, γέλλασω, ἐγέλασα, rideo, ἀνύτω, perficio, ἀνύσω, ἤνυσα.

POETÆ carmini seruiientes, sæpè gemi-
A nant σ, ἐτέλεσαν, ἐγέλασαν.

IN QUINTA coniugatione, quæ penultimam futuri breuem habet sic producenda est eadem penultima in Aoristo.

A futuri mutatur in η, si in præsentia simplex fuerit: ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλα.

SI in præsentia fuserit αε, tunc α futuri Atticè mutatur in η, communiter verò retinetur: μαίνω, maculo, μαινώ, ἐμίλωα, Atticè communiter ἐμίαναι; φαίνω, appareo, ὀφendo, φανῶ, ἐφίλωα, ἔφανα. Est autem hîc α longum, quod in futuro fuerat breue.

Ex ε futuri facienda est diphthongus addito iota, σέρω, σερῶ, ἔσπερα, sero; σέλω, mitto, σελῶ. ἔσφα, ε & υ in futuro breues, hîc ferè habentur longæ, κρίνω, iudico, κρινῶ, ἐκριναι; ὀτρυνῶ, ὀτρυνῶ, ὤτρυναι, impello.

C Aoristus secundus,

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.

D. ἐτύπετο, ἐτυπέτω.

P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

FIT hîc Aoristus ab imperfecto, cuius etiam augmentum habet.

TER-

TERTIA pluralis est æqualis primæ singulari.

PENULTIMA brevis est, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ.

α & ω præsentis & imperfecti mutantur in α: λέγω, inusitatum, ἔλεγον, Aoristo secundo, ἔλαβον, accepi; τρώγω comedo, ἔτρωγον, ἔτρεγον, comedi.

Αι, αυ & σ abiiciunt subiunctiuam: καίω, υρο, ἔκαον. πᾶν, sedo, ἔπαον. ἀκῶ, audio, ἤκουσεν. ε, ευ, abiiciunt præpositiuam ε, λείπω, relinquo, ἔλειπον. φεύγω, fugio, ἔφυγον.

DISSYLLABA quintæ coniugationis mutant ε & ι in α, σπείρω, ἔσπαρον, sero, δέρω, excorio, ἔδαρον, σέλλω, ἔσαλον, mitto, τέμνω, σκινδο, ἔταμον & ἔτεμον. Idem quoque in aliarum coniugationum verbis dissyllabis contingit, præcipuè si habent liquidam ante ε, τρέπω, verto, ἔτραπον; τρέφω, ἔτρεφον, nutrio, κλέπτω, ἔκλεπον, furor.

HÆC tamen tria λέγω, dico; φλέγω, υρο; βλέπω, video; non mutant ε in α.

TRISYLLABA quintæ abiiciunt iota ex ε, ὀφείλω, debeo, ὀφείλου, ἐγείρω, excito, ἔγειρον. Si penultima præsentis & imperfecti

Si longa sit positione, abiicitur litera illa, **A** quæ non est characteristica: κάρνω, laboro, ἔκαμον. τίκτω, pario, ἔτεκον, quasi à τέκω. ἀγγέλλω, nuncio, ἤγγελον.

PENULTIMAM in hoc Aoristo longam habent multa dissyllaba, eò quòd in eandem syllabam cadat augmentum temporale, vel litera longa loco augmenti: ἄδω, cano, ἴδον: ἔλκω, traho, ἔειπον, ἔλω, capio, ἔειλον, ἔπω, dico, εἶπον; ἔχω, habeo, εἶχον; ἤκω, venio, ἤκον; ἄγω, ago, duco, ἤγον, & Atticè ἤγαγον; εἶδω, video, εἶδον. Nam ἴδον poëticum est, licet aliis quoque scriptoribus vñtatum; ἐλάττω, ἤλθον, venio. per syncopen, pro ἤλυθον.

INVENITVR etiam trissyllabi Aoristi penultima longa; ἐνέγκω, ἠνεγκον, fero, πέσθω, deuasfo, ἐπαρθον; δέσσω, ἐδάσκειν, video. & metathesi, ἐπαρσθον, ἐδάσκειν.

C LONGAM quoque habent penultimam multa circumflexa primæ & secundæ coniugationis, siue duarum, siue plurium syllabarum: χέω, ἔχον, habui, εὐρέω, εὐρον, inuenio; βλαστέω, ἔβλαστον, germino; δουπέω, sono, ἔδουπον; ὀλισθέω, cado, ὀλίσθον, ἄσπασα, ἔασπον.

ἔαρον, vello, traho. Nihil enim in his mutatur
propter Aoristum.

A

DE CHARACTERISTICA
AORISTI SECUNDI.

CHARACTERISTICA eadem est
huius Aoristi, praesentis, & imperfecti, lo-
quendo de characteristica, quae sit conso-
nans τυπῶ, ἐτυπῶν, ἐτυπον.

EXCIPIUNTUR primò, βλάπῶ, noceo,
ἔβλαβον, κρύπῶ, abscondo, ἐκρύβον, καλύπῶ, regeo, B
ἐκάλυβον, per β & βάπῶ, imgo, ἔβαον, δαπῶ,
sepelio, ἔταρον, σκαπῶ, fodio, ἔσκαρον, ῥάπῶ, suo,
ἔῤαρον.

EXCIPIUNTUR secundò verba, quar-
tae coniugationis, quorum futurum habet
characteristicam ξ, habent enim characte-
risticam γ: quorum verò futurum habet
σ, characteristicam habent δ, ὀρύτῶ, fodio,
ὀρύξω, ὠρυγον: φράζῶ, loquor, φράσω, ἔφρα- C
δον.

ANNOTAT.

DESINENTIA in *ου* vel *ω* ferè carent Aoristo
secundo. Non enim dicimus α *ωαυδον*, *ιναιδον*, insti-
L 5 tuo.

tuo. Nec à βασιλέω, regno, ἱερατεύω, nec à κρέω, pul-
A so, ἵκω. A verbo tamen ἀνέω usurpatur ἥνω, sed magis
 apud Poëtas, quàm Oratores, qui Aoristum primum ἥ-
 νω frequentant. Et quamvis in quartâ coniugatione à
 quolibet verbo formari possint Aoristi secundi non o-
 mnes tamen vsitati sunt. Quis enim audiuit vnquam
 ἠπείριδον, à ἡπείρισω, curo, aut ἠβάδον, à βαδίσω, va-
 do, aut ἠψύαρον, à ψυάσσω, custodio, caueo: Idem
 autem significat Aoristus secundus, quod primus, neque
 necessitatis, sed copię causa inuentus & usurpatus est
 à Græcis.

B

DIALECTI AORISTI

SECUNDI.

TERTIAM personam pluralem faciunt Bæoti in
 imperfecto, & in vtroq; Aoristo parem syllabis,
 primæ pluralis numeri: ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν,
 ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν. Hinc illa: ἔδοσαν, sciuerunt,
 ἔδοσαν, venerunt: ἐμάδοσαν, didicerunt: pro ἔειπον,
 ἔειπον, ἔμαδον.

SOLENT etiam Iones & Poëta secundo Aoristo
C & hic & in aliis modis, sæpe præponere augmentum
 præteriti: κέκασον, pro ἔκασον, à verbo κάσσω, contineo,
 mutatione τῷ χ in κ, hinc Aoristus secundus participij κέ-
 κασών, pro κασών, & medius κέκασθην, pro κασέσθην: κέ-
 κέμεν pro κέμεν, Aoristus secundus subiunctiui, à κέμεν.
 πταγών pro πταγών, à themate τρέω, quod est λαμβάνω,
 accipio, apprehendo, vt annotat Eustathius in illud
 Iliad. 1.

πίψ

πίπε ποδός τεταγών ἀπό βηλῆ δευτερίου.

Deiecit me de coelo pede apprehensum.

Similia multa exempla passim occurrunt apud Poëtas.

Futurum primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει, verberabo.

D. τύψετον, τύψετον.

P. τύψομεν, τύψετε, τύψοσι.

FIT à præsenti mutata caracteristica præsentis, in caracteristicam futuri λέγω, λέξω, dico, ἄδω, ἄσω, cano.

PENULTIMA futuri eadem est quæ præsentis, λέγω, λέξω.

EXCIPE verba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, abiiciendo vel posteriorem consonantem, vel vocalem subiunctivam ex diphthongo; σέλω, mitto, σέλῳ; σπείρω, σπείρῳ, semino.

EXCIPE secundò verba contracta, φιλέω, amo, φιλήσω. τιμάω, τιμήσω, honoro. δηλώω, manifesto, δηλώσω. Quamvis quædam conveniant cum præsenti, πονέω, laboro, πονέσω; μελέω, μελέσω, video, ὁμῶω, iuro, ὁμόςω.

EXCIPE tertio Barytona nonnulla, quæ futurum à circumflexis mutantur,

δέλω.

θέλω, volo, θελήσω: ἐφείλω, debeo. ἐφθλήσω: αὖ-
A ξω, augeo, αὐξήσω: ἔψω, ἐφύσω, coquo, concoquo:
 ἀλέξω, arceo, ἀλεξήσω. Sic βέλομαι, volo, ἐδλή-
 σμαι: οἶομαι, ruio, οἶσσομαι, quasiâ θελίω, ἐφθλέω,
 αὐξέω.

EXCIPE quartò πλώω, ναύιγο: ῥέω, fluo,
 πνέω, spiro, νέω, annuo, χέω, fundo: quorum fu-
 turum exit in εσω: πλώσω, ῥέσω, πνέσω,
 νέσω & νήσω, χέσω. Sic κλάω, fleo, κλάσω:
 κάω, vro, vel κάω, καύσω.

B **TRIA** quoque futura non retinent li-
 teram aut spiritum praesentis, τρέφω, nutrio,
 θρέψω, τρέχω, curro, θρέξω: ἔχω, ἔξω, habeo, ad
 differentiam aduerbii ἔξω, extra.

DE DIALECTIS FUTURI.

A **TTICI** futurum polysyllabum quartæ coniuga-
 tionis in εω circumflectunt, sublato σ νομίζω, pu-
 to, νομίσσω, νομῶ: βαδίζομαι, vado, βαδίσσομαι, βαδίσμα.
C Hinc primum futurum medium horum verborum sem-
 per circumflectitur, νομιῶμαι.

DORICE verba quartæ coniugationis in σω exe-
 unt in σσσω: πορεύσσω pro πορεύσω, lasciuio, ευρίσσω pro
 ευρίσω, sibilo, fistulâ cano.

Futurum in σω non tantum horum verborum, sed
 alio-

aliorum itidem mutant Dores in ξω, βαδίσω, βαδίσω, βαδίσω. κλέω, claudio, κλέσω, κλέσω, & κλέσω, A
Circumflectunt enim futurum primam Dores in omnibus personis & numeris, τυψῶ, τυψᾶς, τυψᾷ, τυψάτων.

ÆOLES futurum quintæ coniugationis verborum in ω efferunt per σω, ἔρω, concito, futurum ἔρω, Æolicè, ἔρω, σπέρω, sero, σπέρω, σπέρω, retracto accentu.

IN futuro sextæ coniugationis sæpè abiciunt poetæ σ, ἄγω, δῆς, inueniam. ἄγωμεν, inueniemus, pro ἄγω, ἄγεις, δῆσομεν, à δέω. sic ἔδωκα pro ἔδωκα inueni. Reperitur etiam κλέω, laudabo, pro κλέσω, & κέω seu νέω, cubabo, pro κέω, à κέω, & κέω, pro κέω cubaturus. E

Futurum secundum,

Sing. τυπῶ, τυπᾶς, τυπᾷ.

Dual. τυπᾶτον, τυπᾶτον.

Plur. τυπᾶμεν, τυπᾶτε, τυπᾶσι.

I D E M significat quod futurum primum, fitque ab Aoristo secundo, mutato ω in ᾠ circumflexum, augmentoque abiecto. C

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τύψε, τυψέτω, verbera, verberet.

D. τύ-

D. τύπτετον, τυπτήτων.

A P. τύπτετε, τυπτήτωσαν.

ANNOTAT.

ET huius & reliquorum omnium modorum tempora formantur à temporibus indicatini, exiguâ mutatione factâ, ut quivis per se deprehendere poterit. τύπτετ' à τύπτε, τέτυπτε à τέτυπα: τύπτον à τύπτε.

TERTIAS plurales Imperatiui faciunt Attici similes genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis, τυπόντων pro τυπόντων: τυπόντων pro τυπόντων: B τυπόντων pro τυπόντων. Hinc historiola illa apud Laërtium in Socrate: Nam in iudicio Socratis aiunt, τὸν πλάτωνα ἀναβλῦσαι ἐν τῷ βήμα, καὶ εἶπεν, Νέωτατος ὢν, ἢ ἀνδρὸς Ἀδλωαίου, τῶν ἐν τῷ βήμα ἀναβάντων, τοὺς ἀμαρτὰς ἐμβόσσαι, καταβάντων, τῶν ἐν, καταβάντων: Descende.

SVNT qui putent subaudiri verbum ἔχουσιν, hoc sensu, ἔχουσιν τῶν τυπόντων vel τυπόντων, sint ex verberantibus, id est, τυπόντων, verberent.

Præteritum perfectum & plusquam perfectum,

S. τέτυπτε, τέτυπτε, verberaueris.

D. τέτυπτετον, τέτυπτετων.

P. τέτυπτετε, τέτυπτετωσαν.

Aoristus primus.

S. τύπτε, τυπτήτω, verberato tu vel verberabis.

D. τύ-

D. τύφατον, τυφάτων.

P. τύφατε, τυφάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπε. τυπέτω, verberato tu, vel verberabis.

D. τύπετον, τυπέτων.

P. τύπετε, τυπέτωσαν.

PRÆTERITVM perfectum ubiq̃ seruat suum augmentum, siue syllabicum siue temporale. Aoristi illud amittunt extrā indicatiuum, excepto verbo έπον, de quo supra dictum est.

AORISTVS secundus ultimam habet grauem, τύπε, sed acuuntur έλθέ, veni; ένρε, inueni; έπέ, dic. sic Atticè, λάβε, cape; ιδέ, vide. Communiter, λάβε, ιδέ.

IMPERATIVVS caret utroque futuro, vt & subiunctiuus. Vtriusq̃ vicem subeunt Aoristi, qui tamen præsentis quoque significationem & hic & in subiunctiuo admittunt.

ANNOTAT.

Imperatiuum apud Latinos carere præterito doctè ostendit ex Varrone Emmanuel lib. 1. suæ Grammat. ubi de prima verborum Coniugatione agit. Quærat autem meritò quis, cum Latini naturam & rationem imitati

imitati, präteritum ab Imperatiuo excluserunt; (Nemo enim präteritum vel agendum vel cauendum imperat) cur Græci präteritum imperatiuo tribuerint, non tantum in actiua, verum etiam in passiua voce. Respondet huius rei eandem reddi posse causam, quam reddimus cum quaeritur, cur Græci duplices Aoristos & duplex futurum habeant: Dicimus enim non diuersitatem significationis, sed copiam idem pluribus quoque modis efferendi causam esse. Ita planè hic τίτῃς & quodcunque aliud präteritum actiui imperatiui, idem omnino significat, quod vel præsens vel futurum.

B τίτῃς, verbera vel verberato tu. Neque präteritam significationem feceris, licet τίτῃς per verbum verberaueris, interpretere. Nam & hoc futurum est, non präteritum, quamuis cum respectu ad präteritum, sensus enim est, verberaueris, id est, fac, ut futuro tempore verum sit dicere, te verberasse. De significatione präteriti perfecti passiui imperatiui modi dicemus suo loco.

OPTATIVVS.

C

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε τίῃσιμι τίῃσις, τίῃσι, utinam verberarem.

D. τίῃσιτον, τίῃσιτῃς, utinam verberaretis vos duo.

P. τίῃσιμι, τίῃσιτε, τίῃσιεν.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἶδε τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *utinam verberauerim, vel verberauissem.* **A**

D. τετύφοιτον, τετύφοίτῳ.

P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

ANNO TAT.

PRÆTERITVM perfectum & plusquamperfectum optatiui plerique coniungunt apud latinos Græcorum imitatione: Noster autem Emmanucl lib. 1. Grammat. quâ parte de primâ coniugatione agit, rectè distungit **B** hæc duo tempora, vt perfectum sit, utinam amauerim, plusquamperfectum, utinam amauissem. Hinc cum eadem vox Græca τετύφοιμι, vtrumq; tempus significet, per vtrumq; latine reddenda est.

Aoristus primus.

S. εἶδε τύψαμι, τύψας, τύψας, *utinam verberauerim.*

D. τύψατον, τύψάτῳ.

P. τύψαμεν, τύψατε, τύψαεν.

Aoristus secundus. **C**

S. εἶδε τύποιμι, τύποις, τύποι, *utinam verberauerim.*

D. τύποιτον, τύποίτῳ.

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

M

Futu-

Per-

Futurum primum.

- A** S. εἴθε τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *vinam uerberem.*
 D. τύψοιτόν, τυψοίτω.
 P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Futurum secundum.

- S. εἴθε τυποίμι, τυποίς, τυποί.
 D. τυποίτον, τυποίτω.
 P. τυποίμεν, τυποίτε, τυποίεν.

SICUT Latini suo optatiuo aduerbium optandi *vinam*, præponunt; sic & Græci suo aduerbium, εἴθε.

- B** IN primo Aoristo penultima est *α*. In reliquis temporibus est *οι*. Futurum secundum circumflectitur, ut à secundo Aoristo differat.

Aoristus secundus.

- S. εἴθε τύψαι, τύψας, τύψέ, *vinam uerberauerim.*

D. τυψάτον, τυψάτω.

- C** P. τυψάμεν, τυψάτε, τυψάεν.

Usitatissimus est hic Aoristus apud omnes scriptores tam Poëtas, quam Oratores; maximè in secundâ & tertiâ singulari, & in tertiâ plurali.

CON-

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

A

S. ἐὰν τύπῃω, τύπῃς, τύπῃ, *si verberem.*

D. τύπῃτον, τύπῃτον.

P. τύπῃωμεν, τύπῃτε, τύπῃσι,

Inflectioni subiunctiuorum adhibent
coniunctionem ἐὰν.OMNIA tempora pluralis numeri pro
ωσι faciunt Doricè ωντι, τύπῃωντι, τεύφωντι, &
in præsentī Indicatiui τύπῃοντι, pro τύπῃσι.*Perfectum & plusquamperfectum.*

B

S. ἐὰν τεύφω, τεύφῃς, τεύφῃ, *si verberauerim,*
vel verberauissem.

D. τεύφῃτον, τεύφῃτον.

P. τεύφωμεν, τεύφῃτε, τεύφωσι.

*Aoristus primus.*S. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberaui.*

D. τύψῃτον, τύψῃτον.

P. τύψωμεν, τύψῃτε, τύψωσι.

Aoristus secundus.

C

S. ἐὰν τύπῃω, τύπῃς, τύπῃ.

D. τύπῃον, τύπῃον.

P. τύπῃωμεν, τύπῃτε, τύπῃσι.

IN secundâ & tertiâ singulari omnium
temporum est μ diphthongus impropria.

M 1 In

In duali & plurali est tantum vocalis η . In
A primâ & tertiâ pluralis est ω .

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, $\tauύπτεν$, verberare.

Perfectum & plusquamperfectum, $\tauετυφέναι$,
 verberasse.

Aoristus primus, $\tauύψαι$, verberasse.

Aoristus secundus, $\tauυπέν$, idem.

Futurum primum, $\tauύψεν$, verberaturum esse.

Futurum secundum, $\tauυπέν$, idem.

B

ANNOTAT.

GERVNDIIS & supinis carent Græci. Eorum loco
 videntur verbis infinitivi modi, interdum cum præposi-
 tione & articulo, interdum sine his: $\omega\rho\omicron\delta\omicron\mu\alpha\iota \delta\epsilon\iota\omega\nu\acute{\epsilon}\nu$,
 $\omega\nu\acute{\epsilon}\nu$, vado cænare, laborare, seu cænatum, labora-
 tum; $\omega\rho\omicron\delta\omicron\mu\alpha\iota \pi\rho\omicron\varsigma \tau\omicron \delta\epsilon\iota\omega\nu\acute{\epsilon}\nu$, eo cænatum. $\epsilon\nu \tau\omicron \delta\epsilon\iota\omega\nu\acute{\epsilon}\nu$,
 in cænando vel inter cænandum. $\chi\rho\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma \tau\epsilon \delta\epsilon\iota\omega\nu\acute{\epsilon}\nu$,
 tempus cænandi. Cum ergo tot modis Latinorum ge-
C rundia & supina exprimere possint Græci, non diffi-
 culter carent gerundiis & supinis.

DIALECTI INFINITIVI

INFINITIVI Doricè, $\tauύπτειν$, $\tauύψεν$, $\tauυπέν$. Doricè &
 Æolicè $\tauύπτω$, $\tauύψω$, vel $\pi\epsilon\rho\eta$. Nam apud Theocri-
 tum legitur, $\nu\omicron\omicron\mu\acute{\eta}\nu$, $\kappa\alpha\delta\iota\delta\omicron\lambda\eta\nu$.

Æoles

ÆOLES quoque verba in *av* vel *sv*, per *as* & *ois*, es-
ferunt, *τελαῖς*, ridere, pro *τελᾶν*; *παιναῖς*, esurire, pro *παιναῖν*, **A**
ὀφῖς, eleuare, pro *ὀψῆν*; *ὀρδοῖς*, corrigere, pro *ὀρδῆν*. **Io-**
nes. Aoristo & futuro secundo in *av* interferunt, *τυ-*
πειν pro *τυπᾶν*, *βαλῖεν* pro *βαλῆν*.

EX INFINITIVIS in *av*, *sv*, *vai* desinentibus, for-
mant Attici & Dores sequentes terminationes.

Communiter	Atticè, Doricè,	Ionicè.
τύπῃεν,	τυπῆμεναι,	τυπῆμεν.
τύφῃεν,	τυφῆμεναι,	τυφῆμεν.
τιτυφῖναι,	τιτυφῆμεναι,	τιτυφῆμεν.
τιτυπῖναι,	τιτυπῆμεναι,	τιτυπῆμεν.
τυπᾶν,	τυπῶμεναι,	τυπῶμεν.
τυφδῶναι,	τυφδῆμεναι,	τυφδῆμεν.
τυπῶναι,	τυπῆμεναι,	τυπῆμεν.
δυσλῆν,	δυσλόμεναι,	δυσλόμεν.
τιδῖναι,	τιδῆμεναι,	τιδῆμεν.
διάναι,	διάναι,	διάναι.
ισῶναι,	ισῶμεναι,	ισῶμεν.
θῶναι,	θῶμεναι,	θῶμεν.
διδόναι,	διδόμεναι,	διδόμεν.
δοῦναι,	δοῦναι,	δοῦναι.
ῖναι,	ῖμεναι & ῖμιναι,	ῖμεν.

PARTICIPIVM

Præsens & imperfectum

δύπῃον, & τύπῃοντο, verberans.

M 3

ἡτύ

166 DE PARTICIPIO.

ἡ τύπῃσα, τῆς τυπῆσσης.

A τὸ τυπῆν, τὸ τυπόντθ.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. ὁ τυπῶς, τὸ τυπώσθ, qui verberavit, vel verberauerat.

ἡ τυπῶσα, τὴ τυπῶσσης.

τὸ τυπῶς, τὸ τυπώσθ,

Aoristus primus.

ὁ τύψας, τὸ τύψαντθ, qui verberavit.

ἡ τύψασα, τὴ τυψῶσσης.

B τὸ τυψῆν, τὸ τυψόντθ.

Aoristus secundus.

ὁ τυπῶν, τὸ τυπώνης, idem.

ἡ τυπῶσα, τὴ τυπῶσσης.

τὸ τυπῶν, τὸ τυπόντθ.

Futurum primum.

ὁ τύψων, τὸ τύψούθ, verberaturus.

ἡ τύψουσα, τὴ τυψῶσσης.

τὸ τύψον, τὸ τύψούθ.

Futurum secundum.

C ὁ τυπῶν, τὸ τυπῶνθ, idem.

ἡ τυπῶσα, τὴ τυπῶσσης.

τὸ τυπῶν, τὸ τυπῶνθ.

AORISTVS secundus acuitur, τυπῶν, secundum futurum circumflectitur, τυπῶν.

Parti-

Participia masculina & neutra pertinent
ad quintam, fœminina ad secundam decli-
clinationem simplicium. A

QVOMODO PARTICIPIA

ACTIVA LATINE SINT

reddenda.

OMNE tempus apud Græcos suum habet participi-
um, non item apud Latinos. Hinc multa non nisi peri-
phrasi adhibitâ latinè exprimere possumus. Licet enim
præsens & imperfectum, ὁ τρώων, rectè interpretemur
per præsens latinum, verberans, quod itidem imperfe-
cti significationem habet: & similiter futurum primum
& secundum, per futurum latinum, tamen præteritum
& Aoristos necessariò circumloqui debemus: ὁ τρώας, ὁ
τρώας, ὁ τρώων, qui verberavi, vel qui verberasti, vel
qui verberavit, per omnes casus & personas, prout lo-
cus & sententia ratio exigit.

INTERDVM substituitur nomen ὁ τρώας, percus-
sor, verberator. Interdum & quidem frequenter et ele-
gantèr, per participium passivum vim Aoristi & præ-
teriti exprimimus, τρώας λίθου ἔυρον τὸ πῦρ, percusso
lapide inveni ignem, vel cùm lapidem percussi,
vel cùm percussissem lapidem, vel alio simil-
modo.

QVORVNDAM significationem ad verbum reddi-
mus per participia præterita verborum deponentiũ vel

communium, ὁ κλέψας, ὁ κειλοφῶς, furatus: λαλῶσας, λαλῶ-
 λυκῶς, locutus.

A

INTERPRETANTVR nonnulli präteritum & Aoristos per præsens latinum; hoc licet nonnunquam fieri possit, haud tamen semper est licitum, cum ut sunt à præsenti distincta tempora; ita aliquando quoq; distinctas significationes habeant. Est autem participiorum creber usus apud Græcos, & quod nos non nisi longis verborum ambagibus significamus, illud ipsi breuiter & eleganter per participium efferunt.

B

DIALECTOS porrò easdem admittunt participia quas declinationes quibus declinantur. Et præterea Diores & Æoles pro τύψας, τύψας dicunt.

INDICATIVI VERBI

PASSIVI PRÆSENS.

S. τύπτομαι, τύπῃ, τύπεται, verberor.

D. τυπόμεθον, τυπέδιον, τυπέδιον

P. τυπόμεθα, τυπέδιε, τυπόνται.

C

SECUNDA persona passivi præsentis & futuri definit in ε, τύπῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ.

EXCIPE primò, βόλομαι, βόλει, volo: οἶομαι, οἶει, puto: ὄψομαι, ὄψει, videbo, ab ὀπτομαι, quæ secundam personam in ε habent more Attico.

EXCI-

EXCIPE secundò verba nonnulla Barytona seu potius circumflexa, quæ in præ-
senti vel futuro habent terminationem
præteriti perfecti in σαι, καυχόμαι, καυχώ-
μαι, glorior, καυχάσθαι, καυχάσαι, pro καυχᾶν,
καυχᾶν, ὀδυνάομαι, ὀδυνάσαι, ὀδυνᾶσαι, cruciari,
apud Æschylum, & in futuro φάγομαι, φά-
γεσθαι, comedes, pro φάγῃ.

DE DIALECTIS

SECUNDA persona singularis Ionicè exit in αι, τή-
σται, τυφθήσται, τυπήσται, τήσεται, formant enim Iones
secundam personam à tertiâ, ablato τ, τήσεται, τήσεται
τυφθήσεται, τυφθήσεται.

PRIMA pluralis Ionicè finitur in μιδα, τυτμήμιδα,
idque non tantum in præsentì, sed in omnibus tempori-
bus in μιδα: Æolicè in μιδα vel μιδεν, τυτμήμιδα, vel τυ-
τμήμιδεν.

Imperfectum.

S. ἐτυτμήμιλιν, ἐτύτμην, ἐτύτμετο, verberabar.

D. ἐτυτμήμεθον, ἐτύτμεθον, ἐτυτμέσθην.

P. ἐτυτμήμεθα, ἐτύτμεθε, ἐτύτμεντο.

DIALECTI.

SECUNDA persona Ionicè in ι desinit, à tertiâ
τήσεται, ablato τ, ἑλπίσεται.

M 5 Pre-

Præteritum perfectum.

A S. τίτυμαι, τίτυλαι, τίτυπαι, verberatus sum
vel fui.

D. τίτυμεθα, τίτυσθε, τίτυσθον.

P. τίτυμεθα, τίτυσθε, τίτυμένοι. εἰσί.

FIT ab actiuo extremâ syllabâ aut literâ in μαι conuersâ.

SECUNDA persona exit in σαι, actu scilicet aut potestate. Actû, vt κέκριμαι, iudicatus sum, κέκρισαι, iudicatus es.

B POTESTATE & valore, vt τίτυλαι, λήλεσαι. Nam ϗ & ξ valent etiam σ.

Excipitur præteritum μέμνημαι, meminî, quod in secunda persona habet terminationem præsentis μέμνη. Licet etiam legatur μέμνησαι. Tertia persona exit in του.

DE FORMATIONE PRÆTERITI
PRIMÆ CONIUGATIONIS.

C IN primâ coniugatione mutatur φα α-ctiuî in μαι, τίτυφα, τίτυμαι: γέγραφα γέγραμμαι.

IN secunda & tertiâ singulari est ω tenuis actu vel potestate. Actû, τίτυπαι, potestate, τίτυλαι. Nam ϗ valet ωσ.

SECUN-

S
plur
ryto
in al
dov.

T
mur
subst
ris n
μένοι
fit te
terpe
του,
sunt.

E
ta
nuem

τίτυ
λίλυ
τίτυ

IN
charab
du, w
φεδλα
ti sun

SECUNDA & tertia dualis & secunda pluralis, fiunt in omni coniugatione Ba-
rytonâ, à tertiâ singulari mutatis tenuibus
in aspiratas, & αἱ in ου vel ε, τέτυπῆται, τέτυφ-
δοι, τέτυφθε.

TERTIAM pluralem circumloqui-
mur per participium præteriti, & verbum
substantivum εἰμι, quoties tertia singula-
ris non desinit in ται purum, τέτυπῆται, τέτυμ-
μένοι εἰσι. Cum verò ται purum fuerit, tunc
fit tertia pluralis sine circumlocutione in-
terponendo υ, ante ται, νενομῆται, νενομῶ-
ται, distribui sunt: κενρίται, κενρίνται, iudicati
sunt.

DIALECTI PRÆTERITI.

EX tertiis singularibus formant Iones tertias plu-
rales posito ante ται vocali α, & præcedentem te-
nuem mutando in aspiratam.

τίτυπῆται,

τίτυφῆται,

verberati sunt.

λέλειπῆται,

λέλειφῆται,

dicti sunt.

τίταυῆται,

τίτάχῆται,

ordinati sunt.

IN tertia & quarta coniugatione mutatur ο in
characteristicam præteriti medij. ὡπλόηται, à ὡλό-
ω, ὡπλόησθαι, impleti sunt: ὡπλόασθαι à ὡλόω, ὡ-
πλόασθαι, locuti sunt, ᾄσαι ab ᾄδω, ᾄδασθαι, canta-
ti sunt.

IN

IN quintâ coniugatione tantum interponitur α re-
A liquis omnibus integris.

ἤσανται, ἤσαναται, cantati sunt.
 ἴσπαρται, ἴσπαράται, sati sunt.
 ἴφθαρται, ἴφθαράται ἢ φθάρω, corrupti sunt.

IN sextâ coniugatione ponitur α ante ται purum, &
 longa corripitur.

ᾤφιλονται, ᾤφιλιόται, amati sunt.
 ἀδεδίηλνται, ἀδεδιλιόται, manifestati sunt.
 τίθεσθαι, τίθειν, positi sunt.

Si verò sit anceps hoc ipso censebitur brevis.

B ἄρυνται, ἄρυνται, tracti sunt.
 κλινύται, κλινύται, reclinati sunt.

QVÆDAM tamen vocalem longam vel diphthon-
 gum retinent, ἀδεδιόται, diuisi sunt. βεβλήσται, iacti
 sunt. Et in plusquamperfecto, βεβλήσμεν, νηχολώμεν, ira-
 ti sunt.

EXEMPLVM PRÆTERITI PASSIVI SECUNDÆ

Coniugationis.

C S. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, dictus sum.

D. λελεγμένον, λελεχθον, λελεχθον.

P. λελεγμένα, λελεχθε, λελεγμένοι, εἰσί.

FORMATVR à voce actiuâ, mutando
 χε in γμαι, λέλεχα, λέλεγμαι.

DISSYLLABA primæ & secundæ con-
 iuga-

iugationis, quæ in Attico præterito mutantur in *ο*. hic repetunt suum *ε*. κλέπτω, furor, κέκλοφα, κέκλεμαι, inuenitur etiam κέκλαμαι, furto ablatum sum.

QVÆ *ρε* habent cum aliqua consonante, vertuntur in *α*. στρέφω, verto, ἐστρέφα, ἐστράμμαι, versum sum: τρέφω, τέτραμμαι, nutritus sum. sed βέχω, rigo, βέβεχα, βέβεγμαι, rigatus.

EXEMPLVM TERTIÆ
CONIVGATIONIS.

S. πέπυσμαι, πέπυσαι, πέπυσαι, persuasus sum.

D. πεπύσμεθον, πέπυσθον, πέπυσθον.

P. πεπύσμεθα, πέπυσθε, πεπύσμενοι εἰσίν.

FORMATVR à πείθω, πέπυσκα, persuadeo, καὶ vertendo in *μαι*, & interpolito *σ*.

EXEMPLVM QVARTÆ
CONIVGATIONIS.

S. ὥρυμαι, ὥρυξαι, ὥρυκται, fossus sum.

D. ὥρυμεθον, ὥρυχθον, ὥρυχθον.

P. ὥρυμεθα, ὥρυχθε ὥρυγμένοι εἰσίν.

S. πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασαι, dictus sum.

D. πέφρασμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.

P. πέφρα-

P. πεφράσμεθα, τῷφρασθε, πεφρασμένοι ἐσί.

A SICVT in actiua voce quædam verba huius coniugationis sequuntur secundam, quædam vero tertiam, ita etiam in voce passiuâ.

EXEMPLA QVINTÆ
CONIUGATIONIS.

S. ἔφαλμαι, ἔφαλσαι, ἔφαλτῃ, cantatus sum,

D. ἔφαλμεθον, ἔφαλθον, ἔφαλθον.

B P. ἔφαλμεθα, ἔφαλθε, ἔφαλμένοι ἐσί.

S. ἱσπάρμαι, ἱσπάρσαι, ἱσπάρται, saluus sum, à
σωείρω.

D. ἱσπάρμεθον, ἱσπάρθον, ἱσπάρθον.

P. ἱσπάρμεθα, ἱσπάρθε, ἱσπάρμένοι ἐσί.

Vt in actiuo præterito ita & hic seruan-
tur immutabiles λ & ρ. Quæ verò in actiuo
n̄ adsciscunt ad ν, aut illud omnino abiici-
unt, hic idem faciunt, vt in his exemplis

C vides.

S. νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμητῃ, à νέμω, distribuo.

D. νενέμημεθον, νενέμηθον, νενέμηθον.

P. νενέμημεθα, νενέμηθε, νενέμημένοι.

SIC τέλειμαι, à τέμνω, fesco: βεβρέμημαι, à
βρέμω, fremo. δεδέμημαι, à δέμω, ædifico.

S. κέ

S. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκρι, à κρίνω, iudico.

D. κέκριμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.

P. κέκριμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

SIC ἐκτάμαι, ἐκτάσαι, interfectus sum, à κτείνω: τίδυμαι, τίδυσαι, à θύνω, feror impetu, quæ præsentis abiiciunt.

Interferitur autem σ in secunda & tertiā duali, & secunda plurali, cum tertia singularis desinit in ται purum.

QUORVM actiuum exit in γκα illa formant passiuum in μι, φάνω, ostendo, appa-
reo, πέφαγκα, πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.

Articuli hæc præterita formant per σμαι, μι-
άνω maculo, μεμίαγκα, μεμίασμαι: μολύνω,
contamino, μεμόλυσμαι, πέρασμαι. Hinc φάσ-
μα, spectrum.

EXEMPLA SEXTÆ CONIUGATIONIS.

S. ἤκωμαι, ἤκωσαι, ἤκωσαι, audiui sum.

D. ἤκωμεθον, ἤκωσθον, ἤκωσθον.

P. ἤκωμεθα, ἤκωσθε, ἤκωμένοι εἰσίν.

S. τέλοξόμμαι, τέλοξόμσαι, τέλοξόμται.

D. τέλοξόμμεθον, τέλοξόμσθον, τέλοξόμσθον.

P. τέλοξόμμεθα, τέλοξόμσθε, τέλοξόμνται.

Con-

Coniugatio hæc interdum habet α in singulari, interdum non habet, vt patet in allatis exemplis: quæ autem id habeant, quæ non, vsus te docebit.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐτετύμην, ἐτετύμην, ἐτετύμην, verberatus eram vel fueram.

D. ἐτετύμην, ἐτετύμην, ἐτετύμην.

P. ἐτετύμην, ἐτετύμην, ἐτετύμην, ἐτετύμην.

TERTIA pluralis exit in $\nu\tau\omicron$, si singularis desinat in $\tau\omicron$ purum, vt supra de præterito diximus: ἐκέρνυτο, ἐκέρνυτο, iudicati erant, ἐτετόξοντο, ἐτετόξοντο, iaculis petiti sunt, ἀτόξοντο, iaculor.

DIALECTI PLUSQVAM-

PERFECTI.

EODEM modo formant Iones & Poëtæ in hoc tempore tertias plurales, quo supra in præterito: ἐβλάτο seu ἐβλάτο, ἀβάλλω, iacio, κεχολώατο, irati sunt, ἀχολών, irascor.

C

Aoristus primus.

S. ἐτύφην, ἐτύφην, ἐτύφην, verberatus sum.

D. ἐτύφην, ἐτύφην, ἐτύφην.

P. ἐτύφην, ἐτύφην, ἐτύφην, ἐτύφην.

FOR -

FORMATVR à tertiâ personâ singula- **A**
ri præteriti passivi mutatis æ in *ην*, & te-
nuibus in aspiratas, assumptoque imper-
fecti augmento, *ἔτυπην*, *ἐτόφθην*; *ἔλειπ-*
ται, *ἐλῆχθην*. *πέπυσται*, *πέπεσται*. Nam σ præ-
teriti hîc quoq; seruiatur.

EXCIPE *ἑσώθην*, *seruatus sum*, à *σώσασθαι*,
σώζομαι, *seruor*.

AT in his duobus, *ἐμνήσθην*, *recordatus*
sum. *ἐξῆνδθην* *conuahu*, *confirmatus sum*, ad- **B**
sciscitur σ, cum in præterito *μύμνηται*, *ἔρρω-*
ται, non inueniatur, *ἔγνώσθην*, *cognitus sum*.
regulâriter fit à *γνώω*, *γνέσσω*, *ἔγνων*, *ἔγνομαι*.
Sic *ἔδωκάθην* seu *ἠδωκάθην*, *potui*, *valui*, à
δυνάω. *ἔδυνάθην* vero seu *ἠδυνάθην*, à *δυνάω*,
δυνάω.

PENULTIMA huius temporis eadem
est cum perfecto *ἐτόφθην*.

EXCIPE *ἔρημαι*, *ἐργέθην*, *inuentus sum*: **C**
ἐπῆνυμαι, *ἐπαινέθην*, *laudatus sum*. ab *ἐπαινώ*. Et
ἀφείρομαι, *elico* *tollo*: cum compositis *καθίστη-*
μαι, *καθίστηθην*, *destructus sum*: *ἀφίστημαι*, *ἀφίστη-*
θην *ablatus sum*. sic *ἔφηθην* & *ἔφθην*; *dictus sum*
ab *ἔφημαι*, ab inusitato *φῆω*, *dico*. Excipitur e-
tiam *ἐτίθην* à perfecto, *τίθημι*, *τίθεσθαι*, *τίθω*.

N HIC

A HIC quoque illa quæ in præterito ē verterant in α, suum ē repetunt, ἐσθαιμα, ἐσθῆφθην, versus sum, à σθῆφω: τέτραμμα, ἐτρέφθην, nutritus sum, à τρέφω.

ANNO T A T.

AORISTI prædicti formari possunt sine exceptione à verbis in μι, ut ἐπείθην, ab ἐπείμι, præteritum ἐπείμαι. sic ἐπείθην, ab ἐπείμι, ἐπείμαι, ἐπείνται, licet hoc ipsum etiam sit præteritum passivum circumflexum,

B cum αἰνέω, αἰνέσω, & αἰνέων, habet in futuro. sic ἐσχέθην, habitus sum, ab ἐσχέμαι, ἐσχέσαι, ἐσχετάι.

DIALECTI AORISTI

PRIMI.

TERTIA pluralis Bæoticè & Æolicè, ἐτροφῶν, & in Aoristo secundo, ἐτροπν.

Verba in νω, quæ in præterito abiiciebant ν, hic illud poëtice recipiunt, ἐκείνθην, ἐπείνθην, pro ἐκείνθην, ἐπείνθην, à κείνω, inclino, & κρίνω, iudico, sic in participio ἐκρίνεις, iudicatus. Et à πνύω, spiro, quamvis non desinat in νω, sit ἐπνύνθην, & sine augmento πνύνθην, πνύνθης.

Aoristus secundus.

S. ἐτόπην, ἐτόπης, ἐτόπη, verberatus fui.

D. ἐτόπητορ, ἐτόπητῶ.

P. ἐτόπωνηδν, ἐτόπηλε, ἐτόπησαν.

FOR.

FORMATVR ab actiuo mutato *ον* in *η*, **A**
ἐτύπον, ἐτύπην. ἔλεγον, ἔλεγην, διέκτισ sum.

Futurum primum.

S. τυφθήσμαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται, verberabor.

D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον.

P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

FORMATVR à primo Aoristo ablato
 augmento, *ἐτύφην, τυφθήσομαι; ἔλεχθην, λεχθή-*
σμαι, dicar; ὠρύχθην, ὀρυχθήσμαι, fodiar.

Futurum secundum.

S. τυπήσμαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, verberabor. **B**

D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.

P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

FORMATVR ab Aoristo secundo ab-
 lato augmento; *ἐτύπην, τυπήσομαι, ἔλεγην,*
λεγήσμαι, dicar.

Paulò pòst futurum.

S. τετύφομαι, τετύφῃ, τετύφετα, mox verbe-
 rabor.

D. τετυφόμεθον, τετύφεσθον, τετύφεσθον.

P. τετυφόμεθα, τετύφεσθε, τετύφονται. **C**

ANNOTAT.

CARENT Latini hoc tempore, quod *μὲν δὴλον μέ-*
λει, id est, paulò pòst futurū Græci nominant, quo tunc

A *vinunt, cum actionem iam iam instare significamus; τίνωμαι, paulò post verberabor.*

Formatur à secundâ præteriti passiui interposito ου; τίνωσαι, τίνωμαι; λήθωσαι, λήθωμαι; κίρπωσαι, κίρπωμαι; vel à tertiâ plusquamperfecti ablato augmento, & addito μαι; ετίρω, ετίρωμαι; servat augmentum præteriti in omni modo.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

B S. τίνε, τινέδω, verberare vel verberator.

D. τινέδου, τινέδων.

P. τινέδε, τινέδωσαν.

Ionicè τύνε, Doricè τύνε, tertia pluralis Atticè, τυνέδων.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυφο τέτυφω, verberare, vel verberatus esto.

D. τέτυφου, τέτυφω.

C P. τέτυφε, τέτυφωσαν.

SECUNDA persona huius temporis fit à secundâ præteriti indicatiui, τίτωσαι, τίτωφο; γέγρασαι, γέγραφο. Vel à secundâ plusquamperfecti, ablato augmento; ετίτω, ετίτωφο.

TERTIA fit à tertiâ duali eiusdem præte-

præteriti, *τιτύφθων, τιτύφθω* : *γέγασθων, γε-
γασθω.*

Aoristus primus.

S. *τύφθη, τυφθήτω, verberare, vel verberator.*

D. *τύφθησιν, τυφθήτων.*

P. *τύφθητε, τυφθήτωσαν.*

Aoristus secundus.

S. *τύπηθι, τυπήτω.*

D. *τύπητον, τυπήτων.*

P. *τύπητε, τυπήτωσαν.*

DE SIGNIFICATIONE HO- RVM TEMPORVM.

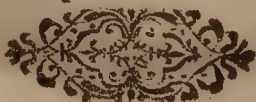
PRÆTERITVM passivum & Aoristos primos im-
perativi circumloquimur per participium passivum
verbumq; substantivum, *τιτύφθω, τύφθησιν*, verberatus
esto : *τιτύφθω, τυφθήτω*, verberatus sit. Videntur
autem hæc tempora aliquando significare præsens. Ut
siquis percutiendo dicat : verberatus esto, nihil aliud
censetur dicere, quàm *τύφθη*, verberare, vel verbera-
tor tu.

Sæpè significant præteritū cum quadam concessione
& permissione, *τιτύφθω, τυφθήτω*, verberatus esto,
seu verberatus sis. Quid ego moror & sic *κακοσμή-
σω*, ornatus sit vel esto, quasi dicas, Quid ad me
sit ornatus hic vel ille : quamvis etiam futurum in-
terdū in hac ipsa concessione significetur ; at si quis au-

A diens alterum ornatum iri magis honoribus addat, *καλλομένον*; ornatus sit, nihil aliud profectò dicit, quàm ornetur. Sicut & is qui dicit, *ἡσθι*, placatus esto, futurum innuit, nempe placeris.

INTERDUM significant hæc tempora futurum, sed cum respectu ad præteritum, *καλλομένον ὁ ἵππος*, ornetur equus, *κλεινόνον πόλη*, clausa sit porta. Hæc imperatiua sunt non tantum terminatione, sed etiam sententiâ, hoc enim imperatur: Cura ut hoc vel illo tempore futuro verum sit dicere, equum esse ornatum, portam clausam aut apertam. Vtrum autem illa verba, quibus Græci in peroratione videntur, imperatiui sint modum, si spectes sensum, ut *ἡσθι* *μελὶ τῆς δόξης τοσαῦτα ἀφύδω*, de substantiâ hæc dicta sint; & similia, meritò dubitat Emmanuel. Videtur autem eadem esse illorum ratio, quæ aliorum verborum in imperatiuo concessionem aut permissionem significantium. Licet enim imperatiua sint si syllabas tantum & terminationem consideremus; non significant tamen imperium, sed vel concessionem vel voluntatem: Perinde enim est ac si quis diceret: Hæc volui de substantiâ dicere.

QUANDO igitur in auctore aliquo verbum huiusmodi interpretandum occurrit, videndum est diligenter quamnam notionem subiectam habeat, ut conuenienter Latine exprimitur.

OPTA.

OPTATIVVS.

A

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε τυῆσοίμην, τυῆσοιο, τυῆσοιτο, utinam verberarer.

D. τυῆσοίμεθα, τυῆσοιδε, τυῆσοιθε.

P. τυῆσοίμεθα, τυῆσοιδε, τυῆσοιθε.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἶδε τέτυμμένον, ἔλω, ἔης, ἔη, utinam verberatus essem.

D. τέτυμμένον, ἔντων, ἔντων.

P. τέτυμμένοι, ἔντων, ἔντων, ἔντων.

B

ANNOTAT.

CLENARDVS & alij quidam velle videntur, omnia verba Barytona in optativo & subiunctivo per participium & verbum substantivum sui circumscribenda esse.

Alij tamen nullâ circumlocutione opus esse putant, C si præteriti perfecti indicativi modi tertiam personam non circumloquamur, quod fit si tertia singularis in tau purum exeat; cuius rei hoc sit exemplum à verbo, τίμω, τίμωμαι.

S. τίμωμαι, τίμω, τίμωτο.

D. τίμωμεθα, τίμωδε, τίμωθε.

P. τίμωμεθα, τίμωδε, τίμωτο.

Nam si ante μ prima persona præteriti passivi sue

N 4

rit,

A rit ut in allato exemplo, cōuertitur in *ν*, si *ν*, tunc in *γ*, si *α*, adsciscit iota; at verò iota manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breue fuerit in præterito Indicatiui. *δύω*, festino, *ῥαο*, *ῥαδί-μαι*, *ῥαδί-μην*, *ῥαδί-ς*, *ῥαδί-το*; *κτείνω*, occido, *ἔκταν-μαι*, *ἔκταν-μην*, *ἔκταν-ς*, *ἔκταν-το*; *κρίνω*, iudico, *ἔκριν-μαι*, *ἔκριν-μην*, *ἔκριν-ς*, *ἔκριν-το*. sic *ῥαδί-μαι*, *ῥαδί-μην*, *ῥαδί-ς*, *ῥαδί-το*.

Si tamen ante *μαι* ponatur diphthongus, cuius sub-
iuncta sit *ν*, tunc circumlocutione opus est: *πρόσθηναι*,
B *ὁ προσθηνέας ἐλθω*, *ἔσθ*, *ἔσθ*. Aliqui eandem adhibent peri-
phrasin cum præteritum *ν* habet. Sed hanc exceptionē
alii non admittunt, ut Renatus Guillonius, ac proinde
ita coniungant præteritum verbi *ἀνίσταμαι*

ἀνίστα-μην, *ἀνίστα-ς*, *ἀνίστα-το*

Vel.

ἀνίστα-μαι, *ἀνίστα-ς*, *ἀνίστα-το*.

Aoristus primus.

- S.** *ἔειπ-ον*, *τυφθέ-σκω*, *τυφθέ-σκεις*, *τυφθέ-σκεις*, *ὑμῶν* *ver-*
C *beratus sim* vel *fuerim*,
D. *τυφθέ-σκον*, *τυφθέ-σκει*.
P. *τυφθέ-σκον*, *τυφθέ-σκετε*, *τυφθέ-σκον*.

Aoristus secundus.

- S.** *ἔειπ-ον*, *τυπεί-σκω*, *τυπεί-σκεις*, *τυπεί-σκεις*, *ὑμῶν*, *idem*.
D. *τυπεί-σκον*, *τυπεί-σκε*.
P. *τυπεί-σκον*, *τυπεί-σκετε*, *τυπεί-σκον*.

Prima pluralis in *ον* contrahitur, *τυ-*
πεί-σκον.

φθέγγων, τυφθέγων; ὑβέγγων, ὑβέγων: δέγγων, **A**
 δέγων, ἂ τίδημι. pono.

Hinc tertia pluralis τυφθέων, τυπέων, ὑ-
 θέων, δέων, pro τυφθάνων, τυπέων, ὑθέ-
 νων, δένων.

Futurum primum.

S. εἴθε τυφθῶσιμῶ, τυφθῶσι, τυφθῶσιτο, vi-
 nam verberer.

D. τυφθῶσιμεθον, τυφθῶσιδον, τυφθῶσιδῶ.

P. τυφθῶσιμεθα, τυφθῶσιδε, τυφθῶσιν.

Futurum secundum.

S. εἴθε τυπῶσιμῶ, τυπῶσι, τυπῶσιτο.

D. τυπῶσιμεθον, τυπῶσιδον, τυπῶσιδῶ.

P. τυπῶσιμεθα, τυπῶσιδε, τυπῶσιν.

Paulo post futurum.

S. εἴθε τετυφῶσιμῶ, τετυφῶσι, τετυφῶσιτο.

D. τετυφῶσιμεθον, τετυφῶσιδον, τετυφῶσιδῶ.

P. τετυφῶσιμεθα, τετυφῶσιδε, τετυφῶσιν.

DIALECTIOPTATIVI. **C**

SICUT à perfecto & plusquamperfecto Indicativi
 Poëta & Iones suas quasdam personas tertijs plu-
 ralis numeri formant; ita etiā ab Optativi passivi &
 medijs personis tertijs singularibus suas plurales dedu-
 cunt: interposito α ante ι: ut in his exemplis vides:

N 5

Per-

A	Personæ communes singulares.	{	τύπτε	}	Ionice plurales.	{	τυπταται.
			τυπθῆσσι				τυπθῆσσι.
			τυπῆσσι				τυπῆσσι.
			τύψι				τύψι.
			τύψαι				τύψαι.
			τύψατο				τύψατο.

Sic etiam in indicativo quorundam verborum, *la-
la*, sedent, pro *λῶται*, *λῶτε*, *λατο*, sedebant.

B CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν τύπῃμαι, τύπῃς, τύπῃται, si verberer
vel verberarer,

D. τυπόμενον, τυπόμενον, τυπόμενον.

P. τυπόμεθα, τύπῃδε, τύπῃν).

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὰν τετυμμένῃ ᾤ, ᾤς, ᾤ, si verberatus sim vel
essem.

C D. τετυμμένον ᾤον, ᾤον.

P. τετυμμένοι ᾤμεν, ᾤτε, ᾤσι.

ANNOTAT.

VERBA quæ quorundam iudicio in optativi præterito circumlocutione non indigent, illa neq; hic per participium & verbum substantivum efferuntur, ut vides in hoc paradi-
gmate.

S. ἐὰν

- S. ἐὰν ὑπομιμῶμαι, ὑπομῶ, ὑπομῶται.
 D. ὑπομῶμεθα, ὑπομῶσθε, ὑπομῶνται.
 P. ὑπομῶμεθα, ὑπομῶσθε, ὑπομῶνται.

A

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, & in verbis in *μι*, ut suo loco constabit. Sic ἐπιλαμβάνω, ἐπιλαμβάνει, ἐπιλαμβάνεται. Mutant enim vocalem vel diphthongum *μαι* antecedentem in *ω* circumflexum.

Aoristus primus.

- S. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῇ, si verberatus sim vel fuerim, vel ero.
 D. τυφθῆσθε, τυφθῆσθε.
 P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

B

Aoristus secundus.

- S. ἐὰν τυπῶ, τυπῆς, τυπῇ.
 D. τυπῆσθε, τυπῆσθε.
 P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τύπσθαι, verberari.
 Perfectum & plusquamperfectum, τέτυκθαι, verberatum esse vel fuisse.

C

Formatur à secundâ personâ plurali perfecti indicatiui τέτυκθε, τέτυκθαί, κέκρι-
 δε, κέκριθαί, λέλεχθε, λέλεχθαί.

Aoristus primus, τυφθῆναι, verberatum esse.

Aoristus secundus, τυπῆναι, idem.

Fidu-

S. ἐὰν

- A** Futurum primum, τυφθήσεται, verberatum iri.
 Futurum secundum, τυπήσεται, idem.
 Paulò post futurum, τετύφεται, mox verberationem iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ τυπόμενος, ἢ τυπόμενος, qui verberatur, vel verberabatur.

ἡ τυπόμενη, ἢ τυπομένης.

- B** τὸ τυπόμενον, ἢ τυπόμενος.

ANNOTAT.

LATINI carent participio passivo præsentis temporis, propterea ad verbum nequeunt hoc participium interpretari.

Perfectum & plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος, τὸ τετυμμένος, verberatus.

ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, verberata.

- C** τὸ τετυμμένον, ἢ τετυμμένος, verberatum.

Aoristus primus.

ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφέντι, verberatus.

ἡ τυφθείσα, ἢ τυφθείσης.

τὸ τυφέν, τὸ τυφέντι.

Aoristus secundus.

ὁ τυπείς, τὸ τυπώντι, idem.

ἢ τυ-

ἡ τυπεία, τῆς τυπείας.

τὸ τυπεῖν, τὸ τυπῶνται.

A

Future primum.

ὁ τυφθῶμεναι, ἢ τυφθῶμεν, verberandus.

ἡ τυφθῶμεναι, ἢ τυφθῶμεν, verberanda.

τὸ τυφθῶμεναι, ἢ τυφθῶμεν, verberandum.

Future secundum.

ὁ τυπῶμεναι, τὸ τυπῶμεν, idem.

ἡ τυπῶμεναι, τῆς τυπῶμεναι.

τὸ τυπῶμεναι, τὸ τυπῶμεν.

Paulo post futurum.

B

ὁ τετυφῶμεναι, ἢ τετυφῶμεν, mox verberandus.

ἡ τετυφῶμεναι, τῆς τετυφῶμεναι.

τὸ τετυφῶμεναι, ἢ τετυφῶμεν.

ADMITTUNT participia easdem dialectos, quas declinationes, quibus inflectuntur.

V E R B V M M E D I V M.

C

V E R B V M medium illud dicitur, quod partim passivam, partim activam habet terminationem, quò sit ut inter duo illa extrema, rectè constituatur medium, quandoquidem cum utroque aliquid commune obrinet.

PASSI-

A Passiuam terminationem habet in presenti & imperfecto (quæ tempora voce conueniunt cum verbo passiuo) *τύπτομαι, ἐτυπόμεν, & in duobus Aoristis & futuris omnium modorum: ἐτυψάμην, ἐτυπόμην, τύψομαι, τυπῶμαι.*

Actiuam terminationem habet in perfecto & plusquamperfecto omnium quoque modorum, *ἔτυπα, ἔτετυπεν.*

B

ANNOTAT.

HÆC verba non dicuntur media propter significationem, quasi vbiuis & in quolibet tempore actiue vel passiue, arbitrio vsurpantis, accipi possint, more communium apud Latinos; sed quod saltem nonnulla & in quibusdam temporibus vrramq; significationem admittant, βιάσθαι τὸν φίλον, cogo vel violo amicum, βιάσθαι ἐπὶ τῷ φίλῳ, cogor uel violor ab amico, ἄγωμαι, duco & ducor, γράφωμαι, scribo & scribor.

C Præteritum autem & plusquamperfectum, *τύπτα, ἐτέτυπεν, aut Aoristum ἐτυψάμην, aut futurum τύψομαι, quis passiue vel vsurpare vel interpretari audeat* Scio esse verba aliqua quæ passionem in præterito medio, Aoristis & futuris significant; τίττω ἀ τῶνα, contabui; σόσσω ἀ σήσω, computrui; πέσσω ἀ πηνύω, concreui, coalui; μέμνω ἀ μένω, insaniui; ὀρώω ἀ ὀρώω, perii; & similia, sed hæc & alia huius generis sunt

αἰσχρολογία, id est, per se passiva, seu per passionem significantia in quacunq; verborum formā & inflexione; Et si hæc significationem præteriti perfecti & aliorum temporum redderent ambiguum, nihil obstarer, quo minus diceremus verba quartæ coniugationis activæ, verbi gratia, apud Latinos habere significationem activam & passivam. Nam pereō, insanio, & alia huiusmodi, significant passionem in omnibus temporibus, sicut & hæc in alijs coniugationibus: computruī, coalui, contabui, indurui, occalui. Imò ipsa quoq; vox activa apud Græcos passivæ significationis non raro fieret, cum *τύχω*, verbi gratia, absolute & intransitive positum nihil aliud significet in quacunque coniugatione, nisi contabescere, quod certe passio quædam est.

QVOD si verba aliqua reperiantur, quæ cum non sint *αἰσχρολογία*, re vera tamen passive usurpantur in aliquo ex prædictis temporibus verbi medijs, ut *ἀνέπεσε* à *ἀναπεσε*. corrupi, vel corruptus sum; *ῥήσσετο*, ruptus sum; *ῥήσσετο*, diruptus sum; *ἐτρέφετο*, nutriar à *τρέφω*; *ἀπαίρθετο*, tollar; *ἐκοσμήτο*, ornatus est; & similia, id perenallagen fieri putandum est. Sicut etiam apud Latinos, mutavit, pro mutatus est; quod non raro in ipso verbo activo accidit apud Græcos, *μετέβλητο*, mutatus est, translatus est, pro *μετέβλητο*.

ACTIVA igitur significatio tribuenda est verbis medijs in præteritis, aoristis & futuris. Et active quoq; interpretanda sunt, nisi locutio figurata aliud suadeat.

PARA-

A PARADIGMA VERBI
MEDI.

PRÆSENS & imperfectum omnino conueniunt cum passiuo, vt supra dictum est.

Perfectum.

S. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, verberaui.

D. τετύπαον, τετύπατον.

B P. τετύπαμην, τετύπατε, τέλυναι.

FIT à perfectio verbi actiui, substitutâ characteristica Aoristi secundi actiui, in locum characteristicae præteriti actiui, τέτυφα, τέτυπας; λέλεχα, λέλεγας, dixi: πέπληχα, à πλήσσω, percutio, πέπληγα. πέφρακα, dixi, à φράζω, φράσσει.

Sic βλαπήω, noceo, ἐβλαβον, βέβλαβα. καλύπηω, ἐκάλυβον, κεκάλυβα, tecto. κρύπηω, ἐκρυβον, κέκρυβα, abscondo. Seruatur enim characteristica Aoristi secundi actiui, vt & in his; τέθαφα à θάπσω, sepelio: ἵσκαφα à σκάπηω, fodio: βέβαφα à βάπσω, tingo: ἔφαφα à φάπσω, suo.

IN sextâ coniugatione characteristica huius præteriti est characteristica actiui præsentis, nisi peculiaris aliqua mutatio interueniat, ἤκουα ab ἀκούω, audio: λύνω, λέλυσα,

solui

soluo. quamvis nonnunquam incidat cum A
characteristica Aoristi secūdi, ut fit in ver-
bo. λύω.

IN verbis primæ & secundæ coniu-
gationis, quorum characteristica est φ vel
χ, idem est medium præteritum & acti-
uum, cum sint eadem figuratiuæ talium
verborum in Aoristo secundo, & præterito
actiuo: γράφω, scribo, ἔγραφα, γέγραφα, a-
ctiuum & medium: τρέχω, τέτρυχα, in v- B
troque præterito, in Aoristo secundo, ἔτρυ-
χον, attero, absumo.

DE PENULTIMA PRÆTE-
RITI MEDII.

PENULTIMA eadem est, quæ in acti-
uo, τέτρυφα, ἔτρυπα.

EXCIPE dissyllaba, quæ in futuro ha-
bent ε, mutant enim illud hîc in ο, in omni
coniugatione barytonâ, τρέπω, verto, τρέ- C
ψω, τρέπομαι. λέγω, dico, λέξω, λέλογα. πάσχω,
fero, πάσχω, ἔπαθα. μένω maneo, μένω, μέμνηται. sic
τέτρυμα, ἀτέμνω, seco, scindo. τέτελα, finiui, ἔ-
μελα seu μέμνηται, curavi: formantur à τελίω
& μελίω, ac proinde nihil mutant.

O

EXCI-

A Excipe secundo, quæ in futuro habent ει, mutant enim illud in οι, πείσω, πείσομαι, persuadeo, εἶδω, scio εἶδαι, scivi. A, præsentis servatur interdum : ψάλλω, cano, ἑψάλλα, ἑψάλα.

Interdum vertitur in κ: θάλλω, τέθαλλα, τέθηκα, germino.

DIPHTHONGVS αι præsentis, mutatur in κ: φαίνω, πέφικα, ostendo, appareo. Sic **B** δέδοκα & κέκηκα, ἀδαίω, διῶδο, & καίω, comburo. Sic μιάνω, maculo, μεμίκηκα. Neque enim valet hæc regula tantum in dissyllabis.

Plusquamperfectum.

S. ἐτέτυπην, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, verberaveram.

D. ἐτετύπαιον, ἐτετυπέτω.

P. ἐτετύπειμην, ἐτετύπητε, ἐτετύπασαν.

Fit à plusquamperfecto actiui.

Aoristus primus.

C S. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο, verberavi.

D. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθω.

P. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψανθ.

Fit ab Aoristo primo actiuo, addito μω, ἐτυψα, ἐτυψάμην.

Doricè exit in secundâ personâ singularis in αο, ἐτύψαο. Et apud Syracusanos in α, ἐτύψα.

Aori-

S. ἐτ

D. ἐτ

P. ἐτ

Fr

των,

DE

IN

quoq

causa,

prom

νοηδ,

tia pl

δον, pr

lint n

ros en

tiui m

accent

syncop

ἀρμενο

multis

primo

μω, i

πριδμ

se con

Aoristus secundus.

A

S. ἐτυώμην ἐτύωσ, ἐτύπετο, verberavi.

D. ἐτυώμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.

P. ἐτυόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Fit ab actiuo, mutando *ov* in *ομν*, ἐτυ-
πων, ἐτυώμην.

DE CONTRACTIONIBVS

QVORVNDAM TEMPORVM.

IN verbis passiuis, eorumq; participijs, & in alijs **B**
quoq; sæpe fit syncope, carminis vel maioris elegantiae
causa, γένεται, pro γένεται, γένητο, pro ἰσχύετο, à τῷμαί,
promitto, asseuero, firmo. ἔπειτο, pro ἐπείτο, erat: ἀ-
νοήδην, pro ἀνοήδηντι, aperire, & in Aoristis passiuis ter-
tia pluralit. ἔγειραν, pro ἔγειρανσαν, excitati sunt, ἔκομυ-
σαν, pro ἔκομυσαν, ornati sunt. Sunt tamen qui ve-
lint non esse syncopen: sed dialectum Bæoticam; Bæo-
tos enim à primâ singulari in Aoristis passiuis indica-
tīui modi formare tertiam pluralem, mutato *in*, &
accentu retracto: ἔκομυθην, ἔκομυσαν. Reperitur etiam
syncope in participijs ἀμυνος, pro ἀλλμυνος, saliens,
ἀρμυνος, pro ἀρμυνος, aptus: quod similiter in alijs
multis aliorum temporum accidit, maxime in Aoristo **C**
primo & secundo verbi medij: ἐνπράμην, inueni, ἐνπρά-
μην, ἐνπράμηνος, ἐνπράμηνος: ἐνπρασάμην, ἐνπράμην, emi.
ἐνπράμηνος pro ἐνπρασάμηνος, nisi quis dicat hæc non es-
se contracta, sed legitime formari à verbo ἐνπράμαι, se-
cunda

A cunda coniugationis verborum in *μι* γέννησας, γέννато, pro *γεννατο* seu *γεννήσας*, natus est. Sic *γεντο*, pro *γεντο*, ab *γενόμενος*, natus sum.

Futurum primum.

S. *τύφομαι, τύψῃ, τύφεται*, verberabo.

D. *τυφόμεθον, τυφέσθον, τυφέσθον.*

P. *τυφόμεθα, τυφέσθε, τύψον.*

Formatur ab actiuo futuro primo, ω mutato in *ομαι*, *τύψω*, *τύφομαι*.

Futurum secundum.

B S. *τυπῶμαι, τυπῶ, τυπῶται*, verberabo.

D. *τυπῶμεθον, τυπῶσθον, τυπῶσθον.*

P. *τυπῶμεθα, τυπῶσθε, τυπῶνται.*

Fit à futuro secundo actiuo ω circumflexum vertendo in *ῶμαι*, *τυπῶ*, *τυπῶμαι*.

Hinc in quintâ coniugatione primum quoque futurum medium circumflectitur per omnes modos, cum circumflectatur primum vocis actiuæ per omnes modos:

C *ἀπείρω, ἀπερῶ, ἀπερῶμαι, sero. ἑαλῶ, ἑαλῶμαι.*

ANNOTAT.

IDEM porro futurum est primum & secundum medium in verbis quintæ coniugationis per omnes modos quando

quando in primo futuro actiuo est * vel , vel υ, κρινῶ, **A**
κρινῶμαι, iudicabo : φασῶ, φασῶμαι, canam : ἀνῶ δυνά-
μαι, impetu ferar. Hinc etiam in actiuo hæc futura
voce conueniunt in omnibus modis. Nam κρινῶ, κρι-
νοίμι, κρινῶν, κρινῶν, futura sunt prima & secunda sub
eadem voce.

Tria hæc futura non circumflectun-
tur, ἐδῶμαι, φάγομαι, ἐδὰμ, πίομαι, bibam, pro
ἐδέξμαι, φαγῶμαι, τρώδμαι.

D I A L E C T I F U T V R I . **B**

DORES primum & secundum futurum medium
vbiq³ circumflectunt, quia etiam primum futu-
rum actiuum circumflectunt, τυψῶ, τυψῶμαι.

IN quartâ coniugatione circumflectitur primum
futurum medium verborum in ῖς polysyllaborum, quæ
ex futuro Atticè o abiiciunt: βαδίσω, βαδίσω, βαδίω, βα-
δίωμαι, vado, pro βαδίσομαι.

Iones dissoluunt tempora circumflexa : τυπῶμαι, τυ-
πίομαι, τυπῶ, τυπῶν, vel τυπῶμαι, τυπῶται, τυπῶμιδον, **C**
τυπῶμιδον, & sic deinceps: Sic in actiuo pro τυ-
πῶ, τυπῶ, τυπῶν, τυπῶν. ἀγγελῶσα, nun-
ciatura, ἀγγεῖσα.

A IMPERATIVVS.*Præsens & imperfectum vt in passiuo.**Perfectum & plusquamperfectum.**S. τέτυπε, τέτυπες, verberaueris.**D. τέτυπῶ, τέτυπῆς.**P. τέτυπτε, τέτυπτεσθαι.***ANNOTAT.**

B *QVID præteritum actiuum significet diximus supra in verbo actiuo. Eadem est huius præteriti ratio, vt etiam Aoristorum.*

*Aoristus primus.**S. τύλα, τύλας, verberato tu vel verberaberis.**D. τύλας, τύλας.**P. τύλας, τύλασθαι.**Aoristus secundus.**S. τυπῶ, τυπῶς, idem.**D. τυπῶ, τυπῶς.*

C *P. τυπῶτε, τυπῶσθαι.*

OPTATIVVS.*Præsens & imperfectum vt in passiuo.**Perfectum & plusquamperfectum.**S. εἴτε τύποιμι, τύποις, τύποι, vtinam verberauerim, vel verberauissem.**D. τύ-*

D. τέλ' ὥποιον, τέλ' ὥποίην,

P. τέλ' ὥποιμεν, τέλ' ὥποιτε, τέλ' ὥποιεν.

A

Aoristus primus.

S. εἴθε τυφάιμην, τύφαιο, τύφαιῶ, *utinam verberauerim.*

D. τυφάιμεθον, τύφαισθον, τυφάισθην.

P. τυφάιμεθα, τύφαισθε, τύφαινῶ.

Aoristus secundus.

S. εἴδε τυποίμην, τύωοιο, τύωοῖο.

D. τυποίμεθον, τύωοισθον, τυποίσθην.

P. τυποίμεθα, τύωοισθε, τύποῖνῶ.

B

Futurum primum.

S. εἴδε τυφοίμην, τύφοιο, τύφοῖο, *utinam verberem.*

D. τυφοίμεθον, τύφοισθον, τυφοίσθην.

P. τυφοίμεθα, τύφοισθε, τύφωῖνῶ.

Futurum secundum.

S. εἴδε τυωοίμην, τυωοῖο, τυωοῖῶ, *idem.*

D. τυωοίμεθον, τυωοῖσθον, τυωοίσθην.

P. τυωοίμεθα, τυωοῖσθε, τυωοῖνῶ.

C

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac passivum.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἰάν τέλ' ὦ, τέλ' ὦς, τέλ' ὦν, *si verberauerim vel verberauissem.*

O 4

D. τέλ' -

D. τεύωμεν, τεύπηον.

A P. τεύωμεν, τεύπηε, τεύωσι.

Aoristus primus.

S. ἐὰν τεύωμαι, τεύη, τεύῃ si verberauiro.

D. τεύόμεον, τεύησον, τεύησον.

P. τεύόμεθα, τεύησθε, τεύοντα.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν τεύωμαι, τεύῃ, τεύῃται, idem.

D. τεύόμεον, τεύησον, τεύησον.

B P. τεύόμεθα, τεύησθε, τεύοντα.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum conuenit cum passiuo.

Perfectum & plusquamperfectum, τεύωσθαι, verberasse.

Aoristus primus, τεύεσθαι, verberasse.

Aoristus secundus, τεύεσθαι, idem.

Futurum primum, τεύεσθαι, verberaturum.

Futurum secundum, τεύεσθαι, idem.

C

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfect. non distinguitur à passiuo.

Perfectum.

ὁ τεύπας, ὁ τεύωός, qui verberauit.

ἡ τεύπα, ἡ τεύωάς.

ὁ τεύπας, ὁ τεύπός.

Aori.

Aoristus primus.

A

ὁ τυλάμενος, ἔ τυλαμένος, qui verberavit.

ἡ τυλαμένη, ἔ τυλαμένης.

τὸ τυλάμενον, ἔ τυλαμένους.

Aoristus secundus.

ὁ τυπόμενος, ἔ τυπομένος, idem.

ἡ τυπομένη, ἔ τυπομένης.

τὸ τυπόμενον, ἔ τυπομένους.

Futurum primum.

ὁ τυφόμενος, ἔ τυφομένος, verberaturus.

B

ἡ τυφομένη, τῆς τυφομένης.

τὸ τυφόμενον, ἔ τυφομένους.

Futurum secundum.

ὁ τυπόμενος, ἔ τυπομένος, idem.

ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης.

τὸ τυπόμενον, ἔ τυπομένους.

C

Caput XIV.

DE VERBIS CIRCUM-
FLEXIS.

VERBA circumflexa dicuntur illa,
quæ in ultimâ syllabâ præsentis cir-

O 5

cum

A cum flexum habent, ex contractione ortum, φιλέω, φιλάω, amo.

TRES sunt horum verborum coniugationes: Prima in εω. Secunda in αω. Tertia in οω, quæ à coniugationibus Barytonis nihil differunt, nisi quod in præsentī & imperfecto omnium modorum & generum certo quodam modo cōtrahuntur, propter tot vocalium & diphthongorum concursus.

ANNOTAT.

MVTAVIMVS communia illa paradigmata: ποίω, βίδω, χροίζω, quia duo priora non sunt integra, cum Aoristo & futuro secundo, & præterito medio in omnibus modis destituantur. Deinde quia difficulter à pueris ediscuntur, & multò difficilius pronunciantur, ut experientiâ & usu quotidiano constat. Substituimus autem in illorum locum τρία illa: φιλέω, amo, τιμάω honoro, δαλόω, manifesto, patefacio, quorum duo priora omnibus temporibus perfecta sunt, & prætereà multò videntur faciliora & planiora pronuntiati ob pauciores diphthongorum & vocalium hiatus. Quamvis verò in paradigmatis omnia tempora exprimantur, non est tamen omnibus sine delectu utendum, sed iis duntaxat, quæ probati auctores usurparunt.

PARA-

PARADIGMA PRIMÆ CON-
IUGATIONIS.

A

CONTINET hæc verba sextæ con-
iugationis in εω, futurum, ησω, præteritum
ηκα.

INDICATIVI.

Præsens.

S. φιλέω φιλῶ, απο, φιλέεις φιλᾷς, φιλέει, φι-
λέει,

D. φιλέετον φιλεῖτον, φιλέετον, φιλεῖτον.

P. φιλέομεν φιλοῦμεν, φιλέετε φιλεῖτε, φιλέοσι
φιλοῦσι.

B

Imperfectum.

S. ἐφίλειον ἐφίλουν amabam, ἐφίλεις ἐφίλεις, ἐφί-
λεῖς ἐφίλει.

D. ἐφιλέετον εἶτον, ἐφιλέετῳ εἶτῳ.

P. ἐφιλέομεν ὄμεν, ἐφιλέετε εἶτε, ἐφίλειον ἐφίλουν.

Monosyllabis circumflexis caret hæc
coniugatio in præsentī. Non enim dici-
mus πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, sed πλέω, ναυίγοι ῥέω,
σπύροι: πνέω. σπύροι: χέω, fundo: Nec contrahun-
tur in primâ & tertiâ plurali, πλέομεν, non
πλῶμεν: πλέοσι, non πλῶσι.

C

Præteritum perfectum, ἠεφίληκα, ἀμαυί: vt τέ-
τυφα.

Plus-

A *Plusquamperfectum*, ἐπεφίληκα, amaueram, vt ἐτέλειαν.

Aoristus primus, ἐφίλησα, amavi, vt ἐτύφα.

Aoristus secundus.

S. ἐφίλον, amavi, ἐφίλες, ἐφίλε.

D. ἐφίλεον, ἐφίλετον.

P. ἐφίλομεν, ἐφίλετε, ἐφίλον.

Futurum primum, φιλήσω, amabo, vt τύψω.

QVÆDAM retinent in futuro figuratiuam præsentis, τελέω, perficio, τελέσω: ἀρκέω, sufficio, ἀρκέσω, quod etiam fit in secundâ ac tertiâ coniugatione, γαλέω, rideo, γαλέσω: χαλέω, laxo, remitto, χαλέσω: ὀμώω, iuro, ὀμώσω. Et hæc penultimam Aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, ὀμώσα.

QVÆDAM duplex futurum habent, αἰνέω, laudo, αἰνέσω & αἰνήσω. Sic καλέω, voco, κηρέω, satio: φρονέω, sapio: πονέω, laboro: φερέω, fero.

QVANDO futurum in εσω exit, tunc præteritum perfectum actiuum & passiuum, & tempora, quæ ab illis pendent, retinent: τελέω, τέτελεκα, τέτελεσμαι, ἐτέλεσθην: αἰρέω, αἰνέσω; ἤνεκα, ἤνεδν, ἐπ' ἤνεδν. Et eadē est

est ratio verborum, quæ ex his compo-
nuntur. A

Futurum secundum,

S. φιλῶ, amabo, φιλεῖς, φιλεῖ.

D. φιλεῖον, φιλεῖον.

P. φιλεῖμι, φιλεῖτε, φιλεῖσι.

DE AORISTO ET FUTURO

SECUNDO.

AORISTVM secundum, futurum secundum, & præteritum medium omnino B non habet tertia coniugatio.

In primâ & secundâ tunc reperiuntur hæc tempora, si thema iam contractum in præsentî non desinat in ω purum. Quâ regulâ colligimus, φιλέω, amo, & τιμάω, honoro. habere per omnes modos & genera, Aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium, ποιῶ verò & βράω non habere. Nam illa duo contracta desinunt C in ω non purum: φιλῶ, τιμῶ, hæc verò desinunt in ω purum, ποιῶ, βράω.

Fit autem Aoristus à præterito imperfecto, ἐφίλειον, ἐφίλον: ἐτίμαον, ἐτιμον. ablata penultimâ vocali.

Ab

A Ab hoc legitimè formatur futurum secundum, ἔφιλον, φιλῶ, ἔλιμον, ἔλιμῶ.

Monosyllaba circumflexa Aoristo secundo, & futuro secundo carent, præter duo: ἔχω, ἔχῳ, habeo, teneo, (quod tamen inusitatum est in præsentī) ἄπῳ, ἄπῶ, vello, traho. In Aoristo secundo, ἔχον, ἔχες, ἔχε. ἔαπον, ἔαπες, ἔαψε, quamvis ἀσβέω, ἐκτίμῳ, ἀλλή formant etiam ἔσθον, & passivum ἔσθην.

B IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. φίλεε φίλῃ, ἀμὰ, φιλεῖτω φιλείτω.

D. φιλέετον φιλείτον, φιλεῖτων φιλείτων.

P. φιλέετε φιλείτε, φιλεῖτωσαν, φιλείτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίληκε, ἀμαυέρῃς.

Aoristus primus, φίλησον, σέτω, amato tu.

C *Aoristus secundus, φίλε, φιλέτω, idem.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε φιλέοιμι φιλοῖμι, φιλοῖς φιλοῖς, φιλέοι φιλοῖ, utinam amarem.

D. φιλέοιτον οὔτον, φιλοῖτις οῖτις.

P. φιλέοιμεν οἶμεν, φιλέοιτε οἶτε, φιλέοιεν οἶεν.

Attici

Attici & Aëoles in tribus contractionum
coniugationibus proprium sibi formant
tempus à primâ personâ iam contractâ,
mutando μι in ην; φιλέοιμι, φιλοῖμι, φιλοῖν.
ἡμέοιμι, ἡμῶμι, ἡμῶν, δηλόοιμι, δηλοῖμι, δη-
λοῖν, quod ita coniugatur.

S. ἔδε φιλοῖν, φιλοῖς, φιλοῖν.

D. φιλοῖντον, φιλοῖντιν.

P. φιλοῖνμεν, φιλοῖντε, φιλοῖνσαν.

Dores verò hoc modo formant.

S. ἔδε φιλῶν, φιλῶς, φιλῶν.

D. φιλῶντον, φιλῶντιν.

P. φιλῶνμεν, φιλῶντε, φιλῶνσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκοιμι,

utinam amauerim vel amauissem.

Aoristus primus, φιλήσοιμι, utinam amauerim.

Aoristus secundus, φίλοιμι, idem.

Futurum primum, φιλήσοιμι, utinam amem.

Futurum secundum, φιλοῖμι, idem.

Aoristus Aëolicus, φιλήσθα, φιλήσεις.

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὼν φιλέω φιλῶ, φίλης φίλῃς, φιλέμ φιλήμ, si
amem vel amarem.

D. φιλέντων φιλήντων, φιλέντων φιλήντων.

P. φι-

A P. φιλέωμεν ὧμεν, φιλέετε ἡτε, φιλέωσι ὦσι.
Perfectum & plusquamperfectum, πεφιλήκα, si amauerim vel amauissem.

Aoristus primus, φιλήσω, si amauerim,
Aoristus secundus, φίλω, idem.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλεῖν, φιλεῖν, amare.
*Præteritum & plusquamperfectum, πεφιληκί-
 ναι, amauisse.*

B *Aoristus primus, φιλήσαι, idem.*
Aoristus secundus, φιλεῖν, idem.
Futurum primum, φιλήσεν, amaturum.
Futurum secundum, φιλεῖν, idem.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

φιλέων, φιλῶν, φιλέοντες, φιλῶντες, *amans.*
 φιλέσσαι, φιλῶσαι, φιλέσσης, φιλῶσσης.

C φιλέον, φιλῶν, φιλέοντες, φιλῶντες.

*Perfectum & plusquamperfectum, πεφιληκός,
 πεφιληκῖα, πεφιληκος, qui amauit.*

Aoristus primus, φιλήσας, φιλήσασα, φιλήσαν, idem.

Aorist. 2. φιλῶν, φιλόντες, φιλῶσαι, φίλον, idem.

Futurum 1. φιλήσων, φιλήσασα, φιλήσον, amaturus

Fut. 2. φιλῶν, φιλῶντες, φιλῶσαι, φίλῶν, idem.

VERBI

VERBI PASSIVI

INDICATIVVS

A

Præsens.

S. φιλέομαι φιλεῖμαι, φιλέη, φιλεῖ, φιλείται φιλεῖται, amor.

D. φιλεόμενον, φιλεόμενον, φιλέεσθον εἶδον, φιλέεσθον εἶδον.

P. φιλεόμεθα ὑμεθα, φιλέεσθε εἰσθε, φιλέονται ὄνται.

Imperfectum.

B

S. ἐφιλεόμην ἔμην, ἐφιλεῖς ἔφιλειςτο, εἶτο, amabar.

D. ἐφιλεόμενον ἔμενον, ἐφιλεεσθον εἶσθον, ἐφιλεέσθην εἶσθην.

P. ἐφιλεόμεθα ἔμεθα, ἐφιλεεσθε εἰσθε, ἐφιλέοντο ὄντο.

Perfectum.

S. πεφίλημαι, πεφίλησαι, πεφίληται, amatus sum, vel fui.

D. πεφίλημενον, πεφίλησθον, πεφίλησθον.

P. πεφίλημεθα, πεφίλησθε, πεφίληται.

C

Plusquamperfectum.

S. ἐπεφίλημ, ἐπεφίλησο, ἐπεφίλητο, amatus eram vel fueram.

P

D. ἐπε-

D. ἐπεφιλήμεθον, ἐπεφίληθον, ἐπεφιλῆδω.

A P. ἐπεφιλήμεθα, ἐπεφίληθε, ἐπεφίλλωτο.

Aor. 1. ἐφιλῆδω, amatus sum vel fui.

Aor. 2. ἐφίλλω, idem.

Fut. 1. φιληθήσομαι, amabor.

Fut. 2. φιλήσομαι, idem.

Paulò pòst futurum. πεφιλήσομαι, paulò pòst amabor,

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum

B S. φίλε φίλῃ, φιλέειδω φιλέειδω, amare.

D. φιλέειδον φιλέειδον, φιλέειδον, φιλέειδων.

P. φιλέειδε φιλέειδε, φιλέειδωσαν είδωσαν.

Præteritum plusquamperfectum.

S. πεφίλησο, πεφιλῆδω, amatus esto vel amator.

D. πεφίληθον, πεφιλῆδων.

P. πεφίλησθε, πεφιλῆσθωσαν.

Aor. 1. φιλῆθητι, φιληθήτω.

C Aor. 2. φίληθι, φιλῆτω, vt τύπηθι.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἔδε φιλεοίμην οίμην, φιλεοιο οῖο, φιλέοιτο οἴτο, vimam amarer.

D. φι

D. φιλεοίμεθον οίμεθον, φιλεοισθον οϊσθον, φιλεοί-
οδῶ οϊοδῶ.

P. φιλεοίμεθα οίμεθα, φιλεοισθε οϊσθε, φιλείοντο
οϊντο. A

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἶδε πεφιλήμην, πεφιλήσῃ, πεφιλήντο, *vitam a-*
maius sim vel fuerim, essem vel fuisset.

D. πεφιλήμεθον, πεφιλήσθον, πεφιλήσδην.

P. πεφιλήμεθα, πεφιλήσθε, πεφιλήντο.

Aor. 1. φιλησέμην, *idem.*

Aor. 2. φιλέσω, *idem.*

Fut. 1. φιλησθσοίμην, *vitam amer.* B

Fut. 2. φιλησσοίμην, *idem.*

Paulo post futurum, πεφιλησσοίμην, *vitam mori*
amer.

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰὰν φιλέωμαι ὦμαι, φιλέῃ ἢ, φιλένται ἦται, *si*
amer vel amarer.

D. φιλέωμεθον ὦμεθον, φιλέσθον ἦσθον, φιλέσθον
ἦσθον. C

P. φιλέωμεθα ὦμεθα, φιλέσθε ἦσθε, φιλέων) ὦν).

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἰὰν πεφιλήωμαι, πεφιλήῃ, πεφιλήνται, *si amatus*
sim vel fuerim.

P. 2

D. πε.

D. περιλώμεθον περιλήσθον, περιλήσθον.

A P. περιλώμεθα, περιλήσθῃ, περιλήσονται.

ANNO TAT.

NON circumloquimur hoc præteritum, ut nec præteritum optatiui, eo quod tertia singularis præteriti perfecti, indicatiui modi desinat in ται purum, quod in verbis Barytonis quoque accidere diximus cap. 13. cum de optatiuo vocis passiue ageremus.

Aor. 1. ἐὰν φιληθῶ, si amatus fuero.

B Aor. 2. ἐὰν φιλῶ, idem.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, φιλεῖσθαι φιλεῖσθαι, amari.

Perfectum & plusquamperfectum, περιλήσθαι, amatum esse vel fuisse.

Aor. 1. φιληθῶαι, idem.

Aor. 2. φιλῶαι, idem.

Fut. 1. φιληθήσεσθαι, amatum iri.

C Fut. 2. φιλήσεσθαι, idem.

Paulo post futurum, περιλήσεσθαι, mox amatum iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum,

φιλούμεν & μέν, φιλομένοσμεν, qui amatur vel amabatur.

φιλεῖσθαι

φιλομένη σμένη, φιλομένης σμένης.

φιλομεν υ μένον, φιλομένους σ μένους.

Perfectum & plusquamperfectum, παριλεγμένος, A
amatus.

Aor. 1. φιλέεις, idem.

Aor. 2. φίλεις, idem.

Fut. 1. φιλησόμενος, amandus.

Fut. 2. φιλησόμενος, idem.

Paulo post futurum, περιησόμενος, mox aman-
dus.

Verbum Medium. B

INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est ac passivum in
omnibus modis, & participio.

Præteritum perfectum.

S. πέφιλα, πέφιλας, πέφιλε, ἀμαυί.

D. πεφίλατον, πεφίλατον.

P. πεφίλαμεν, πεφίλατε, πεφίλασθε. C

Præteritum medium tam in hac, quam
in sequenti coniugatione deducitur ab a-
ctivo περίληκα, πέφιλα, τέτελεκα, τέτελα, ἀτε-
λέω, ἥμιος τέλειμα. τέλιμα, ἀτελέω, honoro; νενί-
κηκα, νενικα, ἀνικάω, vinco.

P 3 Pre-

Præteritum plusquamperfectum.

A 5. ἐπεφίλει, ἐπεφίλεις, ἐπεφίλει, *amaueram, ut*
ἐτετύπη.

Aor. 1. ἐφιλοσέμην, *amaui.*

Aor. 2. ἐφίλομην, *idem ut ἐτυπόμην.*

Fut. 1. φιλήσωμαι, *amabo.*

Fut. 2. φιλήμαι, *idem. ut τυπῶμαι.*

IMPERATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πέφιλε, *ama-*
ueris, ut τετυπῇ.

B *Aor. 1.* φίλησαι, *φιλήσῃς, ama.*

Aor. 2. φίλῃ, *φιλήσῃς, idem, ut τυπῇ, τυπέσῃ.*

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, πεφίλομαι, *utinam*
amauerim vel amauissem, ut τετυποίμαι.

Aor. 1. φιλήσοίμην, *idem.*

Aor. 2. φιλοίμην, *φιλοῖο, φίλοιτο, idem.*

Fut. 1. φιλήσοίμην, *utinam amem.*

Fut. 2. φιλοίμην, *φιλοῖο, φιλοῖτο, idem.*

C

CONIUNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν πεφίλω,
si amauerim vel amauissem, ut τετύπω.

Aor. 1. ἐὰν φιλήσωμαι, *si amauerim vel amauero.*

Aor. 2. ἐὰν φίλωμαι, *idem.*

INFI-

INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, περιλέναι, A
amasse.

Aor. 1. φιλήσασθαι, idem.

Aor. 2. φίλεισθαι, idem.

Fut. 1. φιλήσεσθαι, amaturum.

Fut. 2. φίλεισθαι, idem.

PARTICIPIVM.

Perfectum & plusquamperfectum, περιλῶς, πε-
φιλῶς, περιλῶς, qui amavit, ut tetynῶς.

Aor. 1. φιλοσέμεν, idem.

Aor. 2. φίλομεν, idem.

Fut. 1. φιλοσόμεν, amaturus.

Fut. 2. φίλομεν, idem.

SECUNDA CONIUGATIO
CIRCUMFLEXORVM.

CONTINET verba sextæ coniugatio-
nis in αω. Futurum ησω, & interdum ασω. C
Præteritum ηκα, & interdum ακα. Quædam
enim retinent α characteristicam præsen-
tis in utroque tempore. τιμάω, honoro, τιμή-
σω, τιμήκα, γελῶ, rideo, γελῶσω, γέγελακα.

INVENIUNTUR in hac coniugatione
monosyllaba contracta in primâ perso-
na;

na, θλάω θλώ, *contundo*; θράω θρώ, *facio*; κλέω κλώ, *frango*; & similia.

A

INDICATIVI

Præsens.

S. τιμάω τιμῶ, τιμάεις τιμᾶς, τιμάει τιμᾶ, *honoro*.

D. τιμάετον τιμᾶτον, τιμάετον τιμᾶτον.

P. τιμάομεν τιμῶμεν, τιμάετε τιμᾶτε, τιμάσσι τιμῶσι.

Imperfectum.

S. ἐτίμαον ἐτίμων, ἐτίμαες ἐτίμας, ἐτίμαε ἐτίμα, *honorabam*.

B

D. ἐτιμάετον ἄτον, ἐτιμάετῳ, ἐτιμάετῳ.

P. ἐτιμάομεν ὠμεν, ἐτιμάετε ἄτε, ἐτίμαον ἐτίμων.

Perfectum, τετίμηκα, *honoravi*. vt τίτυφα.

Plusquamperfectum, ἐτετίμηκεν, *honoraueram*.

Aor. 1. ἐτίμησα, *honoravi*.

Aor. 2. ἐτίμων, ἐτίμας, ἐτίμα, *idem*, vt ἐτυπον.

QUANDO tempus hoc reperiatur, & quomodo formetur, explicatum est in pri-

C

Fut. 1. τιμάσω, *honorabo*.

Fut. 2. τιμῶ, *idem*.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίμαε τίμα, τιμάτω τιμάτω, *honora*.

D. 2.

D. ἡμᾶτερον ἡμᾶτον, ἡμᾶτεων ἡμᾶτων.

P. ἡμᾶτε ἡμᾶτε, ἡμᾶτεσσιν ἡμᾶτεσσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, τιτίμηκε, ἡ-
noraueis.

Aor. 1. τίμησον, honora vel honoraueris.

Aor. 2. τίμε, ἡμέτω, &c.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε ἡμᾶοιμι ᾧμι, ἡμᾶοις ᾗς, ἡμᾶοι ᾧ, utinam
honorarem.

D. ἡμᾶοιτον ᾧτον, πιαητιῶν ᾧτιῶν.

P. ἡμᾶοιμεν ᾧμεν, ἡμᾶοιτε ᾧτε, ἡμᾶοιεν ᾧεν.

Atticè.

S. εἶθε ἡμᾶίην, ἡμᾶίης, ἡμᾶίῃ.

D. ἡμᾶίῃον, ἡμᾶίῃτιῶν.

P. ἡμᾶίῃμεν, ἡμᾶίῃτε, ἡμᾶίῃσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, τέλεμῆκοιμι,
utinam honorauerim vel honorauissem.

Aor. 1. τέλεμῆσαιμι, utinam honorauerim.

Aor. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοι, idem.

Fut. 1. τέλεμῆσοιμι, utinam honorarem.

Fut. 2. ἡμᾶίμι, ἡμᾶίς, ἡμᾶί, idem, ὡς τυτοῖμι.

Aoristus Æolicus, ἡμῆσεα, ἡμῆσεας, ἡ-
μῆσθε.

CONIUNCTIVVS.

A

*Præsens & imperfectum.*S. *ἐὰν τιμάω τιμῶ, τιμάης ᾗς, τιμάῃ τιμᾷ, si honorem vel honorarem.*D. *τιμάσῃτον ἄτον, τιμάστων ἄτον.*P. *τιμάωμεν ὦμεν, τιμάσθε ἔσθε, τιμάσῃσι ὥσι.**Perfectum & plusquamperfectum. ἐὰν τετιμῆκω, si honoraverim vel honoravissem.*Aor. 1. *ἐὰν τιμήσω si honorauero.*Aor. 2. *ἐὰν τιμῶ, idem.*

B

INFINITIVVS.

*Præsens & imperfectum τιμάειν, τιμάειν; Alij τιμᾶν, honorare. Elidunt enim iota ante contractionem; hinc non subscribunt illud.**Perfectum & plusquamperfectum, τετιμῆκεναι, honoravisse.*Aor. 1. *τιμήσαι, idem.*Aor. 2. *τιμᾶν, idem.*C Fut. 1. *τιμήσῃν, honoraturum.*Fut. 2. *τιμᾶν, idem.*

PARTICIPIVM.

*Præsens & imperfectum.**τιμάων τιμῶ, τιμάοντες ὄντες, honorans.**τιμάσας ὄσας, τιμάσσης ὄσσης.**τιμῶν ὄν, τιμάοντες ὄντες.*

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τιμήκως, qui honoravit.

Aor. 1. τιμήσας, τιμήσασα, τιμήσαν, idem. A

Aor. 2. τιμών, τιμῶσα, τιμόν, idem.

Fut. 1. τιμήσων, τιμήσασα, τιμήσον, honoraturus.

Fut. 2. τιμών, τιμῶσα, τιμόν, idem.

INDICATIVI VERBI

PASSIVI.

Præsens.

S. τιμάμαι ὦμαι, τιμῶ ἃ, τιμάει ἄται, honoror. B

D. τιμάμεθον ὠμεθον, τιμάεσθον ἄσθον, τιμάεσθον ἄσθον.

P. τιμάμεθα ὠμεθα, τιμάεσθε ἄσθε, τιμάονται ὄνται.

Imperfectum.

S. ἐτιμάμην ὦμην, ἐτιμάς ἐτιμῶ, ἐτιμάετο ἄτο, honorabar.

D. ἐτιμάμεθον ὠμεθον, ἐτιμάεσθον ἄσθον, ἐτιμά-
εσθην ἐτιμάσθην.

P. ἐτιμάμεθα ὠμεθα, ἐτιμάεσθε ἄσθε, ἐτιμάοντο ὄντο. C

Perfectum.

S. τετίμηναι, τετίμηςαι, τετίμνται, honoratus
sum vel fui.

D. τε-

D. τελέμμεθον, τετίμμεθον, τετίμμεθον.

A P. τελέμμεθα, τετίμμεθε, τετίμμεθε.

Plusquamperfectum.

S. ἐτελέμμεθα, ἐτετίμμεθα, ἐτετίμμεθα, honoratus e-
ram vel fueram.

D. ἐτελέμμεθον, ἐτετίμμεθον, ἐτετίμμεθον.

P. ἐτελέμμεθα, ἐτετίμμεθε, ἐτετίμμεθε.

Aor. 1. ἐτίμμεθα, honoratus sum vel fui.

Aor. 2. ἐτίμμεθα, idem.

Fut. 1. τιμήσομαι, honorabor.

B Fut. 2. τιμήσεται, idem.

Paulò post futurum, τιμήσομαι, mox honora-
bor.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τιμήτω, τιμήτω, τιμήτω, honorare.

D. τιμήτω, τιμήτω, τιμήτω, αἰσώτω.

P. τιμήτω, τιμήτω, τιμήτω, αἰσώτω, αἰσώτω.

*Perfectum & plusquamperfectum, τετίμμεθον, τε-
τίμμεθον, honoratus esto.*

Aor. 1. τιμήτω, honorator tu vel honoraberis.

Aor. 2. τιμήτω, τιμήτω, idem.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε λιμασίμην ὥμην, λιμάσο λιμῶ, λιμάσῃ, ὥ-
το, *vinam honorarer.*

D. λιμασίμεθον ὥμεθον, λιμάσοθον ὥσθον, λιμασί-
σθην λιμῶσθην.

P. λιμασίμεθα ὥμεθα, λιμάσοθε ὥσθε, λιμάσινθε
ὥνθε.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἶδε τελημίμην, τελημίῃ, τελημῖν, *vinam hono-
ratus sim vel fuerim, essem vel fuisset.*

D. τελημίμεθον, τελημῖσθον, τελημῖσθην.

P. τετημίμεθα, τετημῖσθε, τετημῖνθε.

Aor. 1. λιμύσῃ, *idem.*

Aor. 2. λιμάσῃ, λιμέης, λιμέης, *ut τυπείω, idem.*

Fut. 1. λιμυθοσίμην, *vinam honorer.*

Fut. 2. λιμυθοσίμην, *idem.*

Paulò post futurum, τελημυθοσίμην, *vinam mox
honorer.*

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰν λιμάωμαι ὥμαι, λιμάῃ ἃ, λιμάῃται ἅται, *si C
honorer vel honorarer.*

D. λιμάωμεθον ὥμεθον, λιμάῃσθον ἅσθον, λιμάῃ-
σθον ἅσθον.

P. λιμάωμεθα ὥμεθα, τιμάῃσθε ἅσθε, τιμάωνται
ἅνται.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum.

A S. ἐὰν τιμῶμαι, τιμήμην, τιμήμηνται, si honoratus
sim vel fuerim, essem vel fuisset.

D. τιμήμεσθον, τιμήσθον, τιμήσθον.

P. τιμήμεθα, τιμήσθε, τιμῶνται.

Aor. 1. ἐὰν τιμῶ, si honoratus ero vel fuero.

Aor. 2. ἐὰν τιμῶ, idem.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, τιμάσθαι, τιμάσθαι,
honorari.

B *Perfectum & plusquamperfectum, τιμήσθαι,*
honoratum esse vel fuisse.

Aor. 1. τιμήσθαι, idem.

Aor. 2. τιμήσθαι, idem.

Fut. 1. τιμήσθαι, honoratum iri.

Fut. 2. τιμήσθαι, idem.

Paulò post futurum, τιμήσθαι, mox honora-
tum iri.

PAR TICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

τιμάμεν & ὡμεν, τιμάμεν & ὡμεν, qui hono-
ratur vel honorabatur.

τιμάμενη ὡμενη, τιμάμενης ὡμενης.

τιμάμενον ὡμενον, τιμάμεν & ὡμεν.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμυμένους,
honoratus.

Aor. 1. τιμυδεις, idem.

Aor. 2. τιμεις, idem.

Fut. 1. τιμυδσομεν, honorandus.

Fut. 2. τιμυσομεν, idem.

Paulo post futurum, τετιμυσομεν, mox hono-
randus.

Verbum Medium. INDICATIVVS.

Præsens & imperfectum idem est cum passivo in
omnibus modis & participio.

Præteritum perfectum.

S. τέτιμα, τέτιμας, τέτιμε, honoravi.

D. τέτιματον, τέτιματον.

P. τέτιμαμεν, τέτιματε, τέτιμασι.

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτέτιμεν, ἐτέτιμας, ἐτέτιμα, honoraueram. vt C
ἐτέτιμην.

Aor. 1. ἐτιμυσέμην, honoravi.

Aor. 2. ἐτιμόμην, idem, vt ἐτυπόμην,

Fut. 1. τιμήσομαι, honorabo.

Fut. 2. τιμῶμαι, idem, vt τυπῶμαι.

IMPE-

DE VERBIS
IMPERATIVVS.

A Perfectum & plusquamperfectum, τίτις, honoraueris. vt τίτις.

Aor. 1. τίμῃσαι, honorato tu vel honorabis, τίμῃσθω.

Aor. 2. τίμῃ, τίμῃσθω, idem.

OPTATIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τίμοιμι, vltimam honorauerim vel honorauissem, vt τίπιμι.

B Aor. 1. τίμῃσαιμι, vltimam honorauerim.

Aor. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοιτε, idem.

Fut. 1. τίμῃσαιμι, vltimam honorem.

Fut. 2. τίμοιμι, τίμοις, τίμοιτε, idem.

CONIUNCTIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐάν τίμιω, si honorauerim vel honorauissem, vt ἐάνπω.

Aor. 1. ἐάν τίμῃσωμαι, si honorauero.

Aor. 2. ἐάν τίρωμαι, idem.

C INFINITIVVS.

Perfectum & plusquamperfectum, τίμῆναι, honorasse.

Aor. 1. τίμῃσαι, idem.

Aor. 2. τίμῆναι, idem.

Fut. 1.

Fut. 1. τιμήσεται, honoraturum.

Fut. 2. τιμῆσαι, idem.

A

PARTICIPIVM

Perfectum & plusquamperfectum, τετιμῶς, τετιμῆα, τετιμῶς, qui honoravit.

Aor. 1. τιμήσμεν, idem.

Aor. 2. τιμῶμεν, idem.

Fut. 1. τιμησόμεν, honoratus.

Fut. 2. τιμῶμεν, idem.

DIALECTI HVIVS

B

CONIVGATIONIS.

DORES pro τιμῶς, τιμῆς, dicunt τιμῆς, τιμῆ per u vocalem, sic διψῶ, παντῶ, pro διψῶν, παντῶν. Alij iota subscibunt παντῶν, διψῶν.

Ex his transferunt quedam in linguam communem, χρῆται pro χρῆται, χρῆσαι pro χρῆσαι ἢ χρῆσθαι, vtor. ῖν pro ῖν, vivit. ῖν, vivit. pro ῖν & ῖν. ῖν pro ῖν, ex ῖν, vivat.

POETÆ factā contractione in α, interserunt aliud
α: τιμῆσαι, τιμῆσαι, τιμῆσαι, μηχανῆσαι, μηχανῆσαι, C
μηχανῆσαι, machinari: ἀγορῆσαι, ἀγορῆσαι, ἀγορῆσαι, concionari, μνῆσαι, μνῆσαι, μνῆσαι, recordari. Sic τιμῆς, τιμῆς, τιμῆς, τιμῆς, τιμῆς: μηχανῆς, μηχανῆς. Et ita in cæteris quotiescunque est contractio in α.

Q

Quando

Fut. 1.

Quando contractio facta est in *ω*, aliud *ω* interserunt

A *πηλάω, πηλόω, πηδῶω, salio, salto.*

SI VOCALIS præcedens fuerit brevis, interponitur *ο*, *ὀράω, ὀρῶ, ὀρώω, video.* Hinc *ἀντιῶσα*, pro *ἀντιῶσα*, ab *ἀντιῶω*, occurro. *ὕφῶσιν* pro *ὕφῶσιν*, *ὕφῶσι*, ab *ὕφῶω* texo, *ὑγορῶντε*, pro *ὑγορῶντε*, *ὑγοράοντε*, ab *ὑγοράομαι*, concionor, *ἰσχυῶντε*, ibant. ἀ *σιχῶμαι*.

TERTIA CONIUGATIO CIRCUMFLEXORVM.

B

EST hæc coniugatio verborum sextæ coniugationis in *ω*. Futurum *ωσω*, & interdum *οσω*. Præteritum. *ωκα* & *οκα*, tum scilicet, cum futurum in *οσω* exit. *δηλόω, δηλώσω, δεδήλωκα, manifesto, ὁμῶω, ὁμώσω, ὁμοκα, iuro.* Præteritum medium, Aoristus secundus & futurum secundum hîc penitus desiderantur in omnibus generibus.

C

INDICATIVI.

Præsens.

B. *Δηλόω δηλῶ, δηλόεις οἷς, δηλόει δηλοῖ, manifesto.*

D. *Δηλέετον ἔτον, δηλέετον ἔτον.*

P. *Δηλόομεν ὅμεν, δηλέετε ὅτε, δηλόοσι ὄσι.*

Imper.

Imperfectum.

S. ἐδήλοον ἐδήλων, ἐδήλοες ἐδήλους, ἐδήλοε, ἐδήλῃ. **A**
manifestabam.

D. ἐδηλόετον ἐδηλότον, ἐδηλοέτω ἐδηλότῳ.

P. ἐδηλόομεν ἑμῶν, ἐδηλόετε ὅτε ἐδήλοον ἐδήλων.

Perfectum, δεδήλωκα, *manifestavi.*

Plusquamperfectum, ἐδεδήλωκειν, *manifestaueram.*

Aor. I. ἐδήλωσα, *manifestavi.*

Fut. I. δηλώσω, *manifestabo.*

IMPERATIVVS. **B**

Præsens & imperfectum.

S. δήλοε δήλῃ, δηλοέτω ὅτω, *manifesta.*

D. δηλόετον ὅτον. δηλοέτων ὅτων.

P. δηλόετε ὅτε, δηλοέτωσιν ὅτωσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδήλωκε, *manifestaueris.*

Aor. I. δήλωσιν, *manifestato tu vel manifestabis.* **C**

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε δηλόοιμι οἷμι, δηλόοις οἷς, δηλόοι οἶ, *utinam manifestarem.*

D. δηλόοιτον οἷτον. δηλοοίτῳ οἷτῳ.

P. δηλόοιμεν οἷμεν, δηλόοιτε οἷτε, δηλόοιεν οἷεν.

22

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώκοι-
 A μί, utinam manifestauerim vel manifesta-
 vissem.

Aor. I. δηλώσαιμι, idem.

Fut. I. δηλώσοιμι, utinam manifestem.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰάν δηλώω ᾧ, δηλόης οἷς, δηλόησιν, si manifestem
 vel manifestarem.

B D. δηλόητον ᾧτον, δηλόητον ᾧτον.

P. δηλώωμεν ᾧμεν, δηλόητε ᾧτε, δηλώωσι ᾧσι.

Perfectum & plusquamperfectum δεδηλώκω, si
 manifestauerim vel manifestauissem.

Aor. I. δηλώσω, si manifestem.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόειν ἐν, manife-
 stare.

C Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώκειναι,
 manifestasse.

Aor. I. δηλώσαι, idem.

Fut. I. δηλώσθην, manifestaturum.

PAR TICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλόων ᾧν, δηλόοντες ὄντες, manifestans.

δηλός-

δηλώσῃσα ὄσα, δηλώσῃς, ὄσῃς.

δηλῶον ἔν, δηλῶοντο ἔντο.

Perfectum & plusquamperfectum, δηλωκώς,
ῥα, ὅς, qui manifestavit.

Aor. I. δηλώσας, ασα, αν. idem.

Fut. I. δηλώσων, manifestaturus.

Verbum Passivum.

INDICATIVI.

Præsens.

S. δηλόομαι ἔμαι, δηλόμῃ οἶ, δηλόεταί ἔται, manifestor.

D. δηλόομεθον ἔμεθον, δηλόεσθον ἔσθον, δηλόεσθον ἔσθον.

P. δηλόομεθα ἔμεθα, δηλόεσθε ἔσθε, δηλόονται ἔντοι.

Imperfectum.

S. ἐδηλόομην ἔμην, ἐδηλόεσθην ἔσθην, ἐδηλόετο ἔτο, manifestabar.

D. ἐδηλόομεθον ἔμεθον, ἐδηλόεσθον ἔσθον, ἐδηλόεσθον ἔσθον.

P. ἐδηλόομεθα ἔμεθα, ἐδηλόεσθε ἔσθε, ἐδηλόοντο ἔντο.

Perfectum, δεδίλωμαι, δεδήλωσαι, δεδήλωται, manifestatus sum vel fui.

23

Plus-

Plusquamperfectum, ἐδηλώμην, ἐδηλώσω, *manifestatus eram vel fueram.*

A *Aor.* 1. ἐδηλώθην, *manifestatus sum.*

Fut. 1. δηλώσομαι, *manifestabor.*

Paulò pòt' fut. δεδηλώσομαι, *mox manifestabor.*

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δὴλός ᾤ, δηλοῖδω ᾔδω, *manifestare.*

D. δηλόειδον ᾔδον, δηλοῖειδον ᾔσδον.

P. δηλόεσθε ᾔσθε, δηλοῖσθωσαν ᾔσθωσαν.

B *Perfectum & plusquamperfectum*, δεδήλωσθ, δεδηλώσθω, *manifestatus sis vel fueris.*

Aor. 1. δηλώθητι, *manifestator tu vel manifesta-beris.*

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴδε δηλοοίμην οἰμῶ, δηλοοίω οἶο, δηλοοίτο οἶτο, *utinam manifestarer.*

C **D.** δηλοοίμεθον οἰμεθον, δηλοοίσθον οἶσθον, δηλοοίσθω λοισθῶ. *(οἶντο.)*

P. δηλοοίμεθα οἰμεθα, δηλοοίσθε οἶσθε, δηλοοίντο. *Perfectum & plusquamperfectum.*

S. εἴδε δεδηλώμην, δεδηλώω, δεδηλώτο, *utinā manifestatus sim vel fuerim, essem vel fuisssem.*

D. δεδηλώμεθον, δεδηλώσθον, δεδηλώσθω.

D. δε

P. δεδηλώμεθα, δεδηλώσθε, δεδηλῶντο.

Aor. I. δηλωδείω, idem.

Fut. I. δηλωθούμην, utinam manifestet. A

Paulò post futurum, δεδηλωσοίμην, utinam me ex
manifestet.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰνὶ δηλώωμαι ὦμαι, δηλῶν οἶ, δηλόγεται ὦται, si
manifestet vel manifestarer.

D. δηλώμεθον ὦμεθον, δηλόσθον ὦσθον, δηλό-
σθον ὦσθον. B

P. δηλοῶμεθα ὦμεθα, δηλόησθε ὦσθε, δηλῶνται
ῶνται,

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἰνὶ δεδηλώμαι, δεδηλῶ, δεδηλῶνται, manifestatus
sim vel fuerim, essem vel fuisset.

D. δεδηλώμεθον, δεδηλῶσθον, δεδηλῶσθον.

P. δεδηλώμεθα, δεδηλῶσθε, δεδηλῶνται.

Alij volunt secundam personam esse δεδηλῆ.

Aor. I. εἰνὶ δηλωθῶ. C

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δηλόεσθαι δηλῆσθαι, ma-
nifestari.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλῶσθαι,
manifestatum esse vel fuisse.

Aor. I. δηλώσῃαι, idem.

A Fut. I. δηλώσεσθαι, manifestatum iri.

Paulò pòst futurum, δεδηλώσεσθαι, mox manifestatum iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

δηλοῦμεν & ὄμεν, δηλοομένους ὄμενους, qui manifestatur vel manifestabatur.

δηλοομένη ὄμενη. δηλοομένης ὄμενης.

B δηλοῦμενον ὄμενον, δηλοομένους ὄμενους.

Perfectum & plusquamperfectum, δεδηλώμεν & , manifestatus.

Aoristus primus, δηλώεις, idem.

Futurum primum, δηλώσομεν & , manifestandus.

Paulò pòst futurum, δεδηλώσομεν & , mox manifestandus.

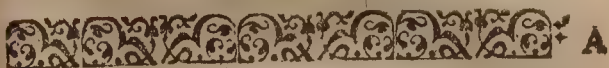
C Verbum Medium.

Aoristus primus, ἐδηλώσάμην, manifestavi.

Futurum primum, δηλώσομαι, manifestabo.

Utrumq; per omnes modos inflectitur iuxta regulas Barytonorum.

Caput

Caput XV.

DE VERBIS IN MI.

EX VERBIS sextæ Coniugationis Barytonorum in *έω*, *άω*, *όω*, *ύω*, formantur verba desinentia in *μι*, ac pro numero vocalium figuratiuarum *α*, *ε*, *ο*, *υ*, quatuor sunt coniugationes: *δέω τιδμι*, *πονι σάω, ισμι, στο: δάω, διδάμι, δο: δεικνύω, δεικνυμι, ostendo.* **B**

ANNOTAT.

DEDVCVNT Poëtæ verba in *μι* etiam ab aliis verbis Barytonis: *έχω, έχμι* habeo: *φέρω, φέρμι*, fero, *βρίδω, βριδμι*, ingrauesco, onustus sum.

FORMANTVR verba in *μι* per reduplicationem, quæ duplex est. Altera propria, cum thematis consonans vel tenuis loco aspiratæ cum iota breui repetitur: *δέω, τιδέω, δάω, διδάω.* **C**

Alterâ impropria, cum iota duntaxat præfigitur, quod fit, quando thema à vocali, aut *στ* inchoatur, *σάω ισάω, στο. έω, έω.*

A CÆTERVM ω mutatur in μ, & brevis
characteristica in longam, & α in γ. δέω,
τίδωμι; σέω, ἴσω, ο in ω, δέω, δίδωμι.

QVARTA coniugatio caret reduplica-
tione. Hinc ω tantum in μ, δέωνω, δέωνυμι,
conuertitur, cæteris saluis, v breue in Bary-
tono, hinc censetur longum.

B REDVPLICATIO seu propria seu im-
propria in solo præsentī & imperfecto per
omnes tamen modos, & in ipsis quoque
participiis, inuenitur.

ANNO T A T.

IN his coniugationibus tantum habetur ratio præ-
sentis & imperfecti & Aoristi secundī; & præsens qui-
dem peculiarem habet inflexionem; Imperfectum & A-
oristus secundus sequuntur terminationem Aoristorum
Barytonorum passiua vocis: In reliquis temporibus
seruantur leges Barytonorum & circumflexorum.

C FUTVRO secundo & præterito medio carent, si
circumflexa, à quibus sunt, iisdem careant.

POETÆ non aliter agunt cum reduplicatione, atq;
cum verborum augmento syllabico & temporali. Modò
enim addunt verbis reduplicationem, modò derrahunt.
Hinc multa reperiuntur verba in μ sine vllā omnino
reduplicatione, vt in primā coniugatione πίνω, πίνω-
μι, ἀνέω, ἀνέωμι, laudo: ὀρέω, vel etiam ὀρέω, ὀρέω-
μι, ἰαύω.

IN

IN secundâ coniugatione γυράω, senesco, γυράμι: γυ-
 λώ, rideo, γάλλμι: νικάω, vinco, νικάμι: ἀφαισάω, pran- **A**
 deo, ἀφαισάμι: κτάω pro κτάω, occido, κτάμι. Hinc κτάω, **A**
 Aoristus secundus, ἐκτάω, ἐκτής, ἐκτε. δτάω, δτομι, vulne-
 ro. Infinitivus δτάω. In tertiâ ἐλσώδισσμι ab ἐλσώδισσος,
 libero; δονίμμι à δονιμός, probo. Quæ non tantum à
 Poëtis, sed ab aliis quoque subinde vsurpantur, ma-
 xime illa quibus nihil est tritius: ἰλύμι propitius sum:
 ούμι, dico; γνῶμι, cognosco.

INTERDVm adhibetur quidem reduplicatio sed
 per: δνάω vel δνέω, τίδνμι, mori: τλάω, τλήμι: τίδνμι, **B**
 fero, tolero: νόω, νοίμι, νοίμι, intelligo: τείω, perficio, **B**
 τέλλμι, τέλλμι: quod etiam accidit in quartâ coniuga-
 tione aliquando, quæ alioquin reduplicationis expers
 est, κέννυμι, κέννυμι, à κλύμι, audio.

Ipsam etiam ἰσθμι reduplicatur nonnunquam per:
 ἰσθμι, ἰσθς, ἰσθσι. Hinc ἰσάω.

In quibusdam verbis loco reduplicationis repetun-
 tur duæ primæ literæ presentis ἀλάω, erro, ἀλάμι, ἀλά-
 μι: ἀλύντω, in angustias redigo, ἀλύντιμι, ἀλαλύντιμι:
 ἄλλω, angor, ἄλλωμι, ἀνάλλωμι.

INTERDVm verba à vocali cæpta reduplicatio- **C**
 nem habent in secundâ syllabâ: ἰνέω seu ἰνάω, ἰνέμι, ἰνέμι,
 ἰνέω, prosum.

FIT item ut reduplicatio quæ naturâ suâ brevis
 est, siue per: siue per: fiat, producat in inserto: ut
 πρῶω, πρῶμι, πρῶπμι, comburo: πλάω seu πλώ, πλώμι,
 πλώπμι, impleo.

ETSI

ETSI autem reduplicatio plerumque tantum fit in
 A præsenti & imperfecto, quædam tamen etiam in futuro
 illam retinent. Hinc διδῶσθαι pro δίδωμι, & διδράσκω à δι-
 δρᾶσκω; fugio.

DIALECTI.

ÆOLES ὦ verborum in μ præsentis temporis mu-
 tant in ε duplicato μ: τίθμι, τίθεμι, γίνομι, φη-
 μι. Bæoti mutant ὦ in α factâ reduplicatione per
 ε: περλάμι: τίλω, τετλάμι, perficio, νόω, νόμι, νύμι,
 intelligo.

B PARADIGMA PRIMÆ
CONIUGATIONIS.

FIT hæc coniugatio à verbis in εω, futu-
 rum in ῶσθαι, præteritum in κα, δέω, τίθμι, δά-
 σθαι, τίθεκα: εἶω, ἔημι, mitto, dimitto, ἴσθαι, εἶκα.

INDICATIVVS.

Præsens.

C S. τίθμι, τίθης, τίθῃσι, pono.

D. τίθετον, τίθετον.

P. τίθεμεν, τίθετε, τίθεσι, Ionicè τίθεασθαι.

TERCIA persona pluralis similis est
 datiuo plurali participij τίθεντο, τίθεντι, τι-
 θεῖσι.

Sic in Barytonis τὴνῃσι, & in futuro τή-
 σθαι,

ῥοι, voce planè conueniunt cum datiuis participiorum eiusdem temporis.

A

DIALECTI PRÆSENTIS.

PRO ῥοι Dores usurpant τῖδοι. sic ῖστοι, διδοῖσι, ἀδιδῶσι, pro ῖστοι, διδοῖσι, ἀδιδῶσι.

Imperfectum.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, ponebam.

D. ἐτίθετο, ἐτίθετο.

P. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

IMPERFECTVM singulare trium conjugationum non est admodum vsitatum, **B** eius loco vtuntur auctores personis circumflexorum: ἐτίθον, ἐτίθης, ἐτίθη, ἀτίθει: ἀτίθει, ἰσάον, ἰσών, ἰσάς, ἰσά: ἀδίδω, ἐδίδον, ἐδίδον, ἐδίδης, ἐδίδης. In tertiâ plurali: ἐτίθον, ἰσών, ἐδίδον, ponebant, stabant, dabant.

IN PRÆSENTI quoque reperire est personas circumflexas cum reduplicatio-

ne, παπατίθει, & poetice παρτίθει, ἀπαρ-

τίθει, appono, pro παπατίθει, ἀπαρ-

τίθει pro δίδωσι.

C

DIALE-

DIALECTI IMPERFECTI.

A IMPERFECTI tertia pluralis Doricè ἐῖδεν per syn-
copen vel per Dialectum Eeoticam, & in Aoristo se-
cundo ἔειδεν pro ἔιδον: ἔειδον pro ἔιδον.

Perfectum, τέθηκα, τέθηκας, τέθηκε, posui, vi
τέτυφα.

HABET huius verbi præteritum hoc loco η, τέθηκεν pro τέθηκα more Bæotorum, quorum hæc mutatio propria est. Item εικα ab εἶω, ἔγωγε, cætera habent η.

B Plusquamperfectum, ἐτεδείκην, ἐτεδείκας, posue-
ram, ὡς ἐτετύφην.

For. I. ἔθυκα, ἔθυκας, ἔθυκε, posui vt ἔτυλα.

CVR habeat & sicut & ἡ δὲ κα, diximus
iam suo loco.

Floristus secundus.

S. ϵ^{dlw} , ϵ^{dys} , ϵ^{dy} , posui.

D. ἔθετόν, ἔθετῶ.

P. ἴδετον, ἴδετε, ἴδεσαν.

C FIT ab imperfecto ablatâ reduplicatio-
ne ἰτίδλω, ἰδῶν. servat hoc tempus eandem
vocalem in omnibus numeris ἑστη, ἑ-
στης, ἑστῆ, ἑστητον, ἑστητῶν, ἑστημεν. ἔγνω, ἔγνως, ἔγνω,
ἔγνωμεν, cognouimus. Excipiuntur hæc tria
ἰδῶν à τίθῃμι, ἦν ab ἵκῃμι, mitto, dimitto: ἔδωκ' à
δίδωμι, do.

Full

Futurum primum.

Θήσω, θήσῃς, θήσῃ, ponam, vt τήσω.

SERVATVR interdum reduplicatio in futuro τίμηπρήσω, διδάσω, ὡραμ, δάβο, προ πρήσω, δάσω.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. τίθεν, ἑδέτω, pone.

D. τίθεντον, τίθεντων.

P. τίθετε, ἑδέτωσαν.

FIT à primâ plurali præsentis temporis mutando μέν in δι, τίθεμεν, τίθεν, ubi τ est propter præcedentem aspiratam: ἵσταμεν, ἵστα δι, δίδομεν, δίδο δι.

HIC etiam vsitata sunt tempora secundæ personæ circumflexorum, ἑδέθῃ, ἵσταθῃ, δίδοθῃ, pro τίθεν. , ἵστα δι, δίδο δι.

Præteritum perfectum, τέθηκε, τέθεικένω, posueris.

Aoristus primus, θήκον, θήκετόν, sed inusitatus est.

Aoristus secundus.

S. θές, θέτω, ponito tu vel pones.

D. θέτον, θέτων.

P. θέτε, θέτωσαν.

ANNO-

ANNOTAT.

A AORISTVS secundus exit plerumque in δι, ᾠδι, ᾠ-
τω, sed δις & δις excipiuntur: ad quorum similitudinem
alia quædam formata reperies: vt ᾠωως, dicito, refer,
ab ᾠωω, sed tanquam ab ᾠωωμι. Sic ᾠχς, habeto, à ᾠχ-
μι, quod fit ab inusitato ᾠχς. sic ᾠς, fer, à ᾠμι. sic ᾠς,
mitte, ab ᾠμι, cum suis compositis.

RETINENT quoq; Æoles & poëta meri causa in
imperatiui præsentis vocalem longam præsentis. Vt in
primâ coniugatione: ᾠνᾱδι, pro ᾠνᾱδι, ama, à ᾠνᾱμι, ᾠνᾱ-
δι, pro ᾠνᾱδι, à ᾠνᾱμι, intelligo. In secundâ: ᾠνᾱδι, propiti-

B us esto, pro ᾠνᾱδι, ᾠνᾱνᾱδι, pro ᾠνᾱνᾱδι, imple. In ter-
tiâ: ᾠνᾱδι, pro ᾠνᾱνᾱδι, da.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ᾠδε τῖβῆλω, τῖβῆως, τῖβῆν, vti nam ponerem.

D. τῖβῆντων, τῖβῆντων.

P. τῖβῆνμεν, τῖβῆντε, τῖβῆντων.

Perfectum & plusquamperfectum, ᾠδε τῖβῆκα-
μι, τῖβῆκαως, vti nam posuerim vel posuissim.

C Aoristus primus, ᾠκαμι, sed inusitatus est
etiam in sequentibus modis.

Aoristus secundus.

S. ᾠδε δῆλω, δῆως, δῆν, vti nam posuerim.

D. δῆντων, δῆντων.

P. δῆνμεν, δῆντε, δῆντων.

FIT

FIT à praesenti ablatâ reduplicatione,
quod hic & supra monuisse sufficiat: Om-
nes enim Aoristi secundi formantur hoc
modo,

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὰν ἴδῃ, ἴδῃς, ἴδῃ, si ponam vel ponerem.

D. ἴδῃτον, τιδῃτον.

P. ἴδῃμεν, ἴδῃτε, ἴδῃσι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν τιδέην, B
si posuerim vel posuissem.

Aoristus primus, ἐὰν θῇ.

Aoristus secundus.

S. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ, si posuero.

D. θῇτον, θῇτον.

P. θῶμεν, θῇτε, θῶσι,

DIALECTI.

IONES pro τιδῇ & δῷ dicunt τιδέην, ἰδέην, τιδέην: δῷ, C
δῷς, δῷ. δῷτον, δῷμεν, δῷτε, δῷσι. Addunt Poëtae
ad: vocalem: ut fiat diphthongus, τιδέην, δῷ, δῷ-
ς, δῷ. Plurali δῷμεν & δῷμεν, ponamus. Quæ sy-
stole Poëris in his temporibus valdè vsitata est: βῶ-
μεν, camus, pro βῶμεν à βῶμεν, vado. In coniunctivo βῶ-
μεν, βῶσι.

FIT

R

HOC

HOC etiam fit in secundâ coniugatione: ἦν, ἦς, ἦν.

A Ionicè ἦν, ἦς, ἦν. Poëticè ἦν, ἦς, ἦν, & verso α in η, ἦν, ἦς, ἦν vel ἦν. Plurali ἦσαν pro ἦσαν. Sic in Barytonis tempora circumflexa in ω, τυφώ, τυπώ, dissoluunt isti in ω, & poëta in du: τραπώ, versus fuero. à τραπώ, τραπώ, τραπώ, τραπώ, τραπώ, vel τραπώ. Et similiter quedam tempora mutant in η: τραπής, τραπής, τραπής. Hinc παύη sue παύη.

INFINITIVVS.

B Præsens & imperfectum, τιθέναι, ponere. Perfectum & plusquamperfectum, τεθίκεναι, posuisse.

Aoristus primus, θήκει.

Aoristus secundus, θέναι, posuisse.

Futurum primum, θέσθαι, positurum.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

C ὀπιδὲς ἔθεντο, ponens.

ἡ ἔθισσα, ἔθιστος.

ῶ ἔθεν, ἔθεντο.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθίκεν, ἔκει, κός, qui posuit.

Aoristus primus, θέκας θέκασα, θέκεν.

Aori-

Aoristus secundus.

ὁ θεός, τὸ θεῖον, qui posuit.

ἡ θεοῖα, τῆς θεοῦς.

τὸ θεῖν, τὸ θεῖναι.

Futurum primum, θεῖσιν, positurus, θεῖσθα, θεῖσιν.

PARADIGMA VERBI PASSIVI.
INDICATIVVS.

Præsens.

S. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ponor.

D. τίθεμεν, τίθεσθε, τίθενται.

P. τίθεμαι, τίθεσθε, τίθενται.

SECUNDA persona præsentis exit in
σαι, τίθεσθαι, ἵσταται. Atticè τίθῃ, ἵσθῃ, more ba-
rytonorum τέτομαι, τέτῃ.Et sunt nonnulla in μ quæ commu-
niter formant secundam personam in μ , κα-
θήμεναι, κάθῃ, sedeo; ἐπίσταμαι, scio; ἐπίσθῃ; δύνα-
μαι, possum, δύω pro κάθισται, ἐπίσταται, δύνα-
ται, quamvis istæ terminationes etiam re-
periuntur.

DIALECTI.

QVÆDAM more Attico, Ionico & Æolico reti-
nent in passivâ voce præsentis temporis vocalem
longam Aëtiui: ἐνήμεναι, ἐνέσθαι, ἐνύται, fruor, fructum

R. capio,

capio, pro *ἵσμαι*, *ἵσσαι*, *ἵσται* : *κάνημαι*, pro *κάνημαι*;
A vocor, cuius actiuum est *κάνημι*, voco, à *κάνημι*. *δίψη-*
μαι, quæro, *δίψηαι*, *δίψηται*, pro *δίψημαι*, à *δίψημι*. *ῥί-*
ναι in secundâ coniugatione, *ῥήμαι*, *ῥήσαι*, *ῥήται*, pro *ῥήμαι* ab
ῥήω, video, *ῥήμαι*.

Imperfectum.

S. *ἐτίθειμι*, *ἐτίθεις*, *ἐτίθετο*, ponebar.

D. *ἐτίθειμεθον*, *ἐτίθεσθον*, *ἐτίθεσθον*.

P. *ἐτίθειμεθα*, *ἐτίθεσθε*, *ἐτίθετο*.

Perfectum.

B **S.** *τίθημαι*, *τίθεις*, *τίθηται*, posuius sum.

D. *τίθειμεθον*, *τίθεσθον*, *τίθεσθον*.

P. *τίθειμεθα*, *τίθεσθε*, *τίθηται*.

SERVATUR hîc et actiui. Secundum communem regulam, ut in actiuo *τίθηκα*, ita hîc *τίθημαι* dicendum erat.

Plusquamperfectum, *ἐτίθειμι*, *ἐτίθεις*, *ἐτίθετο*, posuius eram vel fueram.

C Aor., I. *ἐτίθειμι*, *ἐτίθεις*, posuius sum vel fui.

PENULTIMA Aoristi primi corripitur, à *τίθηται*, *ἐτίθειμι*, abiecta subiunctiuâ. 3 quoque præteriti vertitur in tenuem τ.

Aoristo secundo carent verba passiuâ.

Futurum primum, *τίθησομαι*, ponar.

Paulo post futurum, *τίθεισομαι*, paulo post ponar.

IMPE-

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum

A

S. τίθεο, τίθεῖν, ponere.

D. τίθεις, τίθεις.

P. τίθης, τίθης.

Abiatio sit crasis Attica τίθεο, τίθεο, τίθεο,

Isaro, Isar, Isar. τίθεο, τίθεο, τίθεο,

Perfectum & plusquamperfectum, τίθεο, τίθεῖς-
δω, posui sis vel fueris.

Aor. 1. τίθης, τίθης, ponitor vel poneris.

B

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε τίθειν, εἴθε, εἴθε, utinam ponerer.

D. εἴθεις, εἴθεις, εἴθεις.

P. εἴθης, εἴθης, εἴθης.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴθε τίθειν, εἴθε, εἴθε, utinam posuissis
fuerim vel fuisset.

D. εἴθεις, εἴθεις, εἴθεις.

P. εἴθης, εἴθης, εἴθης.

Aorist 1 primus, τίθειν, τίθειν, idem.

Futurum primum, τίθειν, utinam ponar.

Paulo post futurum, τίθειν, utinam mox
ponar.

R 3 CON-

CONIVNCTIVVS.

A

*Præsens & imperfectum.*S. ἐὰν ἑθώμῃαι ἑθῆ, ἑθῆται, *si ponar vel ponerer.*

D. ἑθώμεθον, ἑθῆσθον, ἑθῆσθον.

P. ἑθώμεθα, ἑθῆσθε, ἑθῆνται.

*Præteritum plusquamperfectum.*S. ἐὰν τεθώμῃαι, τεθῆ, τεθῆται, *si posuius fuerim vel fuisset.*

D. τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.

B P. τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῆνται.

Aor. I. ἐὰν τεθῶ, τεθῆς, *si posuius fuero.*

INFINITIVVS.

*Præsens & imperfectum, τιθεσθαι, poni.**Perfectum & plusquamperfectum, τεθεισθαι, positum esse.*Aor. I. τεθῆναι, *idem.*Fut. I. τεθεισθεσθαι, *positum iri.*C Paulò post futurum, τεθεισθεσθαι, *mox positum iri.*

PARTICIPIVM.

*Præsens & imperfectum.*ὁ ἑθόμενος, ἡ ἑθόμενη, *qui ponitur vel ponebatur.*

ἡ τιθεμένη, τῆς, τιθεμένης.

τὸ ἑθόμενον, ἡ ἑθόμενη.

Perfectum & plusquamperfectum, τεθειμένος, τεθειμένη, τεθειμένον, positus.

Aor. I.

Aor. I. τελεῖς, τελεῖσα, τελεῖν, *idem.*

Fut. I. τεθροόμενθ, τεθροομένη, τεθροόμενον, *ponendus.*

Paula post futurum. τεθροόμενθ, τεθροομένη, τεθροόμενον, *mox ponendus.*

Verbum Medium.

PRÆSENS & imperfectum conueniunt cum passiuis. Perfectum & plusquamperfectum & futurum secundū tum hīc quærenda sunt, cum verba circumflexa à quibus verba in *μι* formantur, prædicta tempora habuerint.

RESTANT ergo tria tantum tempora, Aoristus primus, futurum primum, Aoristus secundus, Aoristus primus, ἔθνηκα, ἔθνηκατο, ut ἐτελεκα. Sed vix ullus est eius vsus, maxime extrā indicatiuum: ut suprà etiam de actiuo Aoristo primo, extrā indicatiuum, diximus. Si quis tamen formare velit reliqua tempora, faciat id iuxta regulas Barytonorum:

Imperatiuus, θήκα, θήκατο.

Optatiuus, θήκαμην.

Subiunctiuus, θήκομαι.

R 4

Infini-

Infinitivus, θῆκεσθαι.

A *Participium, θηκόμενος.*

Futurum primum.

In indicativo, θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, ponam.

In optativo, θήσοιμην, θήσῃς, θήσοιτο, vinam ponam.

In infinitivo, θήσεσθαι, positurum.

In participio, θηκόμενος, θηκόμενῃ, θηκόμενον, positurus.

Aoristus secundus Indicativi.

B

S. ἔθηκεν, ἔθετο, ἔθετο, posui.

D. ἔθεκον, ἔθεδον, ἔθεδον.

P. ἔθηκες, ἔθεδες, ἔθετο.

FIT ab imperfecto passiuo ablata reductione, idque in omnibus modis, ἔθηκεν, ἔθηκεν, ἔθηκεν, ἔθετο.

Aoristus secundus Imperativi.

C *S. θέτο, θέτω, pone vel posueris.*

D. θέδον, θέδον.

P. θέδε, θέδεσσαν.

Aoristus secundus Optativi.

S. ἔθεθαιμην, θέω, θέω, vinam posuerim.

D. θέθεοιμην, θέεδον, θέεδον.

P. θέθεας, θέεδε, θέετο.

Aori-

Aoristus secundus Coniunctiui.

S. ἐὰν θῶμαι, θῆ, θῆται, si posuerim vel posuero. A

D. θήμενον, θήσδον, θήσδον.

P. θήμεθα, θήσδε; θήνται.

Aoristus secundus infinitiui, θήσθαι, ponere vel posuisse.

Aoristus secundus participij, θέμενος, ἐν, ὡν, qui posuit.

PARADIGMA SECVNDÆ CONIVGATIONIS

verborum in ML.

CONTINET hæc coniugatio verba in
μ, facta ex verbis in αω, futurum ἔσω. Præ-
teritum ηξ, ἔκω, ἔσκημι, ἔσσω, ἔσκηαι.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἔσκημι, ἔσως, ἔσκησι, sisto vel statuo.

D. ἔσκητον, ἔσκητον.

P. ἔσκαμεν, ἔσκατε, ἔσκασι.

ANNOTAT.

VERBUM ἔσκημι propriè est sisto, statuo, consti-
tuo, erigo. ἔσκαμαι, passivum, sto; quamvis altiumm
ἔσκημι ἔσκηαι, standi quoque significationem habeat, cum

R 5 igitur

igitur non habeat unam significationem, satius visum
 A est, nullam paradigmatis huius verbi adscribere.

Imperfectum.

S. ἴσχυ, ἴσῃς, ἴσῃ.

D. ἴσῃτον, ἴσῃλυ.

P. ἴσῃμεν, ἴσῃτε, ἴσῃσαν.

Perfectum.

ἴσανα, ἴσανας, ἴσανε, steti, vt τῆρυπα, &c. ἴσα-
 na per α, pro ἴσῃνα à futuro ἴσω. Seruat
 autem α asperum spiritum praesentis. ἴσῃ-
 μι, ἴσανα.

B Praeteritum plusquamperfectum, ἴσανδυ, ἴσανδς.
 Aoristus primus, ἴσῃα.

Aoristus secundus.

S. ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃ.

D. ἴσῃτον, ἴσῃλυ.

P. ἴσῃμεν, ἴσῃτε, ἴσῃσαν.

Futurum primum, ἴσω, ἴσῃς, ἴσῃ.

Tertia pluralis subit apud Poetas synco-
 pen. ἴσαν, & ablato augmento ἴσαν, pro ἴσαν-
 σαν, ierunt, sic ἴσαν, steterunt pro ἴσῃσαν.

IMPERATIVVS.

Prasens & imperfectum.

S. ἴσῃδι ἴσῃτω.

D. ἴσα-

D. ἰσᾶτον, ἰσᾶτων.

P. ἰσᾶτε, ἰσᾶσθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἰσᾶκα, ἰσᾶκετο.

Aoristus secundus.

S. σῆδι, σήτω.

D. σῆτον, σήτων.

P. σῆτε, σήσθαι.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε ἰσαι μὴ, ἰσαις, ἰσαι.

D. ἰσαιτόν, ἰσαιτόν.

P. ἰσαιμεν, ἰσαιτε, ἰσαισθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἰσαιμι, ἰσαις.

Aoristus primus, σῆσαιμι.

Aoristus secundus.

S. εἶδε σῆλῃ, σῆις, σῆ.

D. σῆντόν, σῆντόν.

P. σῆμεν, σῆτε, σῆσθαι.

Futurum primum, σῆσοιμι.

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰδὼ ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ.

D. ἰσῶτον, ἰσῶτον.

P. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι,

Per

Perfectum & plusquamperfectum, ἐὰν ἐσάντων.
Aoristus primus ἐὰν σήτω.

A

Aoristus secundus.

S. ἐὰν σῶ, σῆς, σῇ.

D. σήτων, σήτων.

P. σῶμεν, σῆτε, σῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἐσάναι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐσάνειναι.

B

Aoristus primus, σῆσαι.

Aoristus secundus, σῆναι.

Futurum primum, σήσεται.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ ἐσῶς, ἐσών &.

ἡ ἐσῶσα, ἐσῶσα.

τὸ ἐσῶν, ἐσών &.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐσάνως, ἐσ-

C

άνως, ἐσάνως.

ANNOTAT.

ἐσάνως communiter, Ionicè ἐσάνως, & facta crassi ἐσῶς, ἐσῶσα, ἐσῶν, sic composita, καδ:ἐσῶν καδ:ἐσῶσα, καδ:ἐσῶς, constitutus. ἀναγῶς, ἀναγῶσα, ἀναγῶς, dissitus. Scribunt ipsum quoque neutrum per α, quod ex contractione veniat. Est autem proprium Ionum ex præteritis subtra-

here

here « correptâ penultima. ἵσταμαι, ἵστασθαι, ἵσταμαι, μίμνημι, μίμνημι, μίμνημι, paratus sum, βίβημι, à βῆμι inusitato, vado, βίβαται. Participium βίβων. hinc βίβω. sic μεμνήμι, μεμνήμι, à μέμνημι, cupio, quæro: sic γίγνημι, à γάμ, nascor, γίγνημι, γίγνημι, γίγνημι. Interdum manet penultima longa, νοτίω, νοτίω, νοτίω. Irascor, κινέσθαι, κινέσθαι, à κινέω, iratus: χαίρω, χαίρω, χαίρω. Hinc χαίρων, gaudius, à χαίρω.

Aoristus primus. ἵστας, ἵστασθα, ἵστασθαι.

Aoristus secundus.

ἵσας, σάσθαι.

ἵστασθα, σάσθαι.

ἵσας, σάσθαι.

Futurum primum, ἵσσω, ἵσσω, ἵσσω.

Verbum Passivum.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. ἵσμαι, ἵσσαι, ἵσται.

D. ἵσμεθον, ἵσδοθον, ἵσδοθον.

P. ἵσμεθα, ἵσθε, ἵσται.

Imperfectum.

S. ἵσμεν, ἵσσο, ἵσσο.

D. ἵσμεθον, ἵσδοθον, ἵσδοθον.

P. ἵσμεθα, ἵσθε, ἵσσο.

Perfectum, ἵσμαι, ἵσσαι, ἵσται.

Plus-

Plusquamperfectum, ἐσάμην, ἐσάο. ἔσμετο.

A. Aoristus primus, ἐσάμην.

Futurum primum, σαδῆσομαι.

Paulò post futurum, ἐσάσομαι.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἴσσο, ἴσσοθω.

D. ἴσσοθον, ἴσσοθων.

P. ἴσσοθε, ἴσσοθωσιν.

B. Perfectum & plusquamperfectum, ἔσσο, ἔσσοθω.

Aoristus primus, σάδντι, σάδντω.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴδε ἱσάμην, ἱσῶ, ἱσῶτο.

D. ἱσάμεθον, ἱσῶθον, ἱσῶθω.

P. ἱσάμεθα, ἱσῶθε, ἱσῶντο.

C. SECUNDA & tertia persona hîc & in aliis coniugationibus circumflectuntur, si actiuum sit vsitatum: τιδέμην, τιδέο, τιδέτο, διδίμην, διδίο, διδίτο.

At si actiuum non sit in vsu, tunc est accentus in antepenultimâ δυνάμην, δυνῶ, δυνῶτο, ἀδύναμαι, possum.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. εἴδε ἱσάμην, ἱσῶ, ἱσῶτο.

D. ἱσῶ

D. ἐσάμεδον, ἐσάοδον, ἐσάοδω.

P. ἐσάμεδα, ἐσάοδε, ἐσάοντο.

Aoristus primus, σάδην, σάδης, σάδης.

Futurum primum, σάδοιμι.

Paulò post futurum, ἐσάοιμι.

CONIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. ἐὼν ἐσώμαι, ἴσῃ, ἴσῃται.

D. ἐσώμεδον, ἴσῃδον, ἴσῃδον.

P. ἐσώμεδα, ἴσῃδε, ἴσῃνται.

Perfectum & plusquamperfectum.

S. ἐὼν ἐσώμαι, ἴσῃ, ἴσῃται.

D. ἐσώμεδον, ἴσῃδον, ἴσῃδον.

P. ἐσώμεδα, ἴσῃδε, ἴσῃνται.

ANNOTAT.

ALII præsens ita inflectunt, ἐὼν ἐσώμαι, ἴσῃ, ἴσῃται.

Et similiter actiuum, ἐὼν ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃ.

Si actiuum non sit in usu, præsens erit proparoxytonum ἐὼν ἴσῃται, C

ἴσῃς, ἴσῃνται, si possit.

Aoristus primus, ἐὼν σάδῃ, σάδῃς, σάδῃ.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, ἴσῃσθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, ἐσῃσθαι.

Aoristus primus, σάδῃναι.

Futu-

Futurum primum, *σαδίσσεται.*

A Paulo post futurum, *ἐσσεεται.*

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ἰσάμεν &, ἰσάμεν, ἰσάμενον.

Perfectum & plusquamperfectum.

ἰσάμεν &, ἰσάμεν, ἰσάμενον.

Aoristus primus, σάδεις, σάδεσσα, σάδεν.

Futurum primum, σάδηςσάμεν &, μέν, μένον.

B Paulo post futurum, *ἐσσεσάμεν &.*

Verbum Medium.

TRIA huius verbi tempora formare licet, Aoristum primum, futurum primum, Aoristum secundum.

Aoristus primus Indicatiui sic habet; *ἰσάμεν*, Imperatiui, *ἰσάμεν*, *ἰσάμεν*. Optatiui, *ἰσάμεν*. Coniunctiui, *ἰσάμεν*, Infinitiu, *ἰσάμεν*. Participij, *ἰσάμεν*.

Futuri primi hæc sunt tempora, *ἰσάμεν*. Optatiui, *ἰσάμεν*. Infinitiu, *ἰσάμεν*. Participij, *ἰσάμεν*.

Aoristus secundus Indicatiui.

P. *ἰσάμεν, ἰσάσο, ἰσάτο.*

D. *ἰσά-*

D. ἰσάμεθον, ἰσαόθεν, ἰσάδην.

P. ἰσάμεθα, ἰσαόθε ἰσάτο.

CONVENIT voce cum præterito plusquamperfecto passiuo, licet spiritu differat. cum in illo sit a per, hîc lenis. Vix est vsitatum hoc tempus: & minus extra indicativum, σάσο, σάσω, σάμαι, σάδι, σάμεν &c.

PARADIGMA TERTIÆ CONIUGATIONIS.

verborum in MI.

CONTINET hæc cōiugatio verba in MI facta à circumflexis in ω, futurum ωσω, præteritum κα, δίδω, δίδωμι, do, δέσω, δέδωκα, dedi.

INDICATIVI.

Præsens.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι, do.

D. δίδοτον, δίδτον.

P. δίδμεν δίδτε, δίδτε, Ionicè. δίδοσσι.

Imperfectum.

S. ἐδίδων, ἐδίδως ἐδίδω, dabam.

D. ἐδίδοτον, ἐδίδτον.

P. ἐδίδομεν, ἐδίδτε, ἐδίδοσαν.

Perfectum, δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε, dedi.

Plusquamperfectum, ἐδέδωκεν, dederam.

Aoristus primus, ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε, dedi.

S

Aori-

Aoristus secundus.

A S. ἔδων, ἔδως, ἔδω, dedi.

D. ἔδοτον, ἔδοτῳ.

P. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Futurum primum, δώσω, δώσῃς, dabo.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδδι, δίδῳ, da.

D. δίδοτον, δίδοτῳ.

P. δίδοτε, δίδοτῶσαν.

Præteritum perfectum, δέδωκε, δέδωκετῶ, dederis.

*Aoristus primus, δῶκον, δῶκετῶ, inusitatus,**Aoristus secundus.*

S. δός, δότω, da.

D. δότον, δότῳ.

P. δότε, δότῶσαν.

C

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἶδε δίδωμι δίδως, δίδῳ, vinam darem.

D. δίδοιτον, δίδοιτῳ.

P. δίδοιμεν, δίδοιτε, δίδοισαν.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκοιμι, vinam dederim vel dedissem.

Aori-

Aoristus primus, δῶκαμι.

Aoristus secundus.

S. εἰς δόλω, δόλῃς, δόλῃ, *utinam dederim.*

D. δόλωτον, δόλωτον.

P. δόλωμεν, δόλωτε, δόλωσιν.

Attice δάλω, δάλῃς, δάλῃ.

Futurum primum, δώσομαι, utinam dem.

SUBIUNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰ δίδω, δίδῃς, δίδῃ, *si dem vel darem.*

D. δίδωτον, δίδωτον.

P. δίδωμεν, δίδωτε, δίδωσι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum,
δεδόκα, δεδόκῃς, si dederim vel dedissem.

Aoristus primus, εἰ δῶκα,

Aoristus secundus.

S. εἰ δῶ, δῷς, δῶ, *si dedero.*

D. δῶτον, δῶτον.

P. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

DIALECTI HVIVS AORISTI.

TERTIA persona singularis Ionice δῶσι, Iones enim
 tertiis personis singularibus subiunctiuorum vocis
 activæ sæpe addunt syllabam σι. Quidam scribunt δῶσι,
 sine iota subscripto.

S

Tertia

Tertia pluralis poëticè δάουσι, sic γινώουσι, nouerint,
A ἀ γινώμι, ut pro δῶ, δῶς, δῶ, dicatur, δάω, δάως, δάω, Ionicè
 δάουσι.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum, δίδιναι, dare.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκεναι,
 dedisse.

Aoristus primus, δάκai.

Aoristus secundus δέκai, dedisse.

B Futurum primum, δάσω, daturum.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ δίδως, δίδων, qui dat vel dabit.

ἡ δίδωσα, δίδως.

ὁ δίδων, δίδων.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωκε, qui
 dedit.

Aoristus primus, δάκας, δάκασα, δάκων.

C Futurum primum, δάσω, daturus, δάσας,
 δάσον.

Aoristus secundus.

ὁ δέκας, δέκων, qui dedit.

ἡ δέκασα, δέκας.

ὁ δέκων, δέκων.

VERBI

VERBI PASSIVI INDICATIVI. A

Præsens.

S. δίδωμαι, δίδωσαι, δίδου, tribuor.

D. δίδμεθον, δίδεσθον, δίδοσθον,

P. δίδμεθα, δίδοδε, δίδουτο.

ANNOTAT.

PASSIVA significatio huius verbi explicari potest
partim per verbum tribuor. partim per tempora pas- B
siva verbi do, ubi quidem ea habet.

Imperfectum.

S. ἐδίδου, ἐδίδου, ἐδίδου, dabar.

D. ἐδίδμεθον, ἐδίδεσθον, ἐδίδοσθον.

P. ἐδίδμεθα, ἐδίδοδε, ἐδίδουτο.

Perfectum, δέδωμαι, δέδωσαι, δέδου, datus sum.

Plusquamperfectum, ἐδέδου, datus eram.

Aoristus primus, ἐδίδου, datus sum.

Futurum primum, δέδωμαι, dabor.

Paulò post futurum, δέδωμαι, mox dabor. C

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δίδου, δίδου, dare.

D. δίδου, δίδου.

P. δίδου, δίδου.

Perfectum & plusquamperfectum.

A S. δέδοκα, δέδοκα, datus sis vel fueris.

D. δέδοκα, δέδοκα.

P. δέδοκα, δέδοκα.

Aoristus primus, δάδωκε, δάδωκε, dare.

OPTATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἴθε δέδοίμην, δέδοίη, δέδοίη, utinam daret.

B D. δέδοίμεθα, δέδοίμεθα, δέδοίμεθα.

P. δέδοίμεθα, δέδοίμεθα, δέδοίμεθα.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδοίκα, δέδοίκα, utinam datus fuero vel fuisset.

Aoristus primus, εἴθε δάδωκα, δάδωκε, δάδωκε, utinam datus fuero.

Futurum primum, εἴθε δάδωκαίμην, δάδωκαίμην, δάδωκαίμην, utinam daret.

Paulo post futurum, εἴθε δάδωκαίμην, δάδωκαίμην, δάδωκαίμην, utinam mox daret.

C

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. εἰ δέδοίκα, δέδοίκα δέδοίκα, si daret.

D. δέδοίμεθα, δέδοίμεθα, δέδοίμεθα.

P. δέδοίμεθα, δέδοίμεθα, δέδοίμεθα.

Per-

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωμαι, δέ-
δω, δέδωται, si datus fuerim vel fuissē.

Aoristus primus, ἐξὼ δέδω, ἤs, ἤ, si datus fue-
ro.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum δίδωσαι, dari.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδωσαι,
datum esse.

Aor. I. δόδωσαι, datum esse.

Fut. I. δόδοις, datum iri.

Paulò post futurum, δέδοις, mox datum B
iri.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, δίδόμενος, ἢ δίδουμένη,
ᾧ δίδομενον, qui datur vel dabatur.

Perfectum & plusquamperfectum, δέδόμενος,
ἢ δέδουμένη, ᾧ δέδομενον, datus.

Aor. I. ὁ δόεις, ἢ δόεις, ᾧ δόειν, idem.

Fut. I. ὁ δόδοις, ἢ δόδοις, ᾧ δόδοις, C
dandus.

Paulò post futurum, δέδοις, mox dandus.

Verbi Medi.

Aoristus primus, ἑώρακα, parum vñratus.

Aoristus verò secundus sic inflectitur.

A

INDICATIVVS.

S. ἐδόνῃς, ἔδωκα, ἔδωκα, dedi.

D. ἐδόμην, ἔδωκας, ἔδωκας.

P. ἐδόμεθα, ἔδωκατε, ἔδωκατε.

IMPERATIVVS.

S. δός, δός, dederis.

D. δός, δός, δός.

P. δός, δός, δός.

B

OPTATIVVS.

S. εἴθε δοίμην, δοίς, δοίς, utinam dederim.

D. δοίμεθα, δοίς, δοίς.

P. δοίμεθα, δοίς, δοίς.

SVBIVNCTIVVS.

S. ἐάν δώμην, δώ, δώ, si dederō.

D. δώμεθα, δώς, δώς.

C P. δώμεθα, δώς, δώς.

Infinitivus, δόσαι, dedisse.

Participium, ὁδόμενος, ἡ δόμενη, τὸ δόμενον, qui dedit.

Futurum primum per omnes modos, δώσωμαι, dabo, δώσωμαι, δώσωμαι, δώσωμαι.

PARA-

PARADIGMA QUARTÆ A
CONIUGATIONIS
verborum in MI.

CONTINET hæc coniugatio verba in
MI, facta à circumflexis in *νω*: δεικνύω, δέ-
κνυμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens.

S. δέκνυμι, δέκνυς, δέκνυσι, ostendo.

D. δέκνυτον, δέκνυτον.

P. δέκνυμεν, δέκνυτε, δέκνυσι,

Imperfectum.

S. ἔδεικνυν, ἔδεικνυς, ἔδεικνυ, ostendebam.

D. ἔδεικνυτον, ἔδεικνυτον.

P. ἔδεικνυμεν, ἔδεικνυτε, ἔδεικνυσαν.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

S. δέκνυδι, δεικνύτω, ostende.

D. δέκνυτον, δεικνύτων.

P. δέκνυτε, δεικνύτωσαν.

INFINITIVVS.

Præsens & imperfectum. δεικνύειν, ostendere.

S 5

PAR-

PARTICIPIVM.

- A** *Præsens & imperfectum.*
 ὁ δεικνὺς, ἔδεικνυται, ostendens.
 ἡ δεικνύσα, τῆς δεικνύσης.
 τὰ δεικνύν, ἔδεικνυνται.

VERBI PASSIVI INDICATIVI
Præsens.

- S.** δεικνύμαι, δεικνυσθαι, δεικνύται, ostendor.
B **D.** δεικνύμεθον, δεικνυδον, δεικνύδων.
P. δεικνύμεθα, δεικνυθε, δεικνύται.
Imperfectum.
S. ἐδεικνύμην, ἐδεικνυσσο, ἐδείκνυτο, ostendebam.
D. ἐδεικνύμεθον, ἐδείκνυδον, ἐδείκνυδην.
P. ἐδεικνύμεθα, ἐδείκνυθε, ἐδείκνυτο.

IMPERATIVVS.

- Præsens & imperfectum.*
C **S.** δεικνυσσο, δεικνύδω, ostendere.
D. δεικνυδον, δεικνύδων.
P. δεικνυθε, δεικνύδισσιν.

INFINITIVVS.

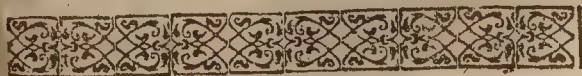
Præsens & imperfectum, δεικνυδαι, ostendi.

PARTI-

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum, ὁ δεικνύμενος, ἢ δεικνυ- A
μένη, τὸ δεικνύμενον, qui ostenditur, vel osten-
debanur.

Reliquis temporibus carent verba po-
 lyssyllaba huius coniugationis. Dissyllaba
 verò futurum & Aoristum secundum ha-
 bent, κλύμι, audio, κλύσω, ἐκλῶ. δύνω, subeo, in-
 gredior, δύνω, ἔδῶ. Possunt tamen pleraque,
 & præcipue polysyllaba in MI, defectum
 hunc temporum aliunde refarcire, vt δεικ- B
 νυμι ἀ δεικνύω vel δεικώ, futurum δέξω, Aori-
 stus primus, ἔδειξα. Sic ῥέγγυμι, ningo, ἀ ῥέ-
 γνύω, ῥέγγω, futurum, ῥέξω. Aoristus primus
 ἔρξα, Aoristus secundus, ἔρυγον.

Caput XVI.

DE MODO POTENTI- C
 ALI ET CONCESSIVO
 SEV PERMISSIVO.

PRÆTER modos verborum hætenus explicatos v-
 surpantur tam à Græcis quàm à Latinis modus
 potentialis & permissius, seu concessius, qui mul-
 tum

Arum elegantia ornatuſque orationi conciliant, ut intelligere licet ex illis; quæ de his modis ſuſe & eruditè diſputat EMMANVEL in ſua Grammatica, in ſcholis primæ coniugationis. Licet autem voce & ſyllabis verba horum modorum non diſcrepent à verbis indicatiui, vel optatiui, vel ſubiunctiui: ut amem, amarem, amauerim, amauiffem, ſenſu tamen & vi multum diſcrepant, ut planum fit iis exemplis veterum auctorum, quæ magno numero adducit Emmanuel.

CÆTERVM quoniam iſti modi apud Græcos viſitatiſſimi ſunt, & in quouis auctore frequentiffimè occurrunt; hîc, explicatis iam aliis modis; breuiter natura illorum declaranda videtur, ducto initio à modo potenciali, quem ita nominant, quod potentiam, & ut Præſcianus lib. 18 loquitur, poſſibilitatem ſignificet; ſolet enim explicari verbo POSSVM, apud Latinos & Græcos. Vt: Quis Martem tunica teſtum adamantina dignè ſcripſerit: id eſt, ſcribere poſſit vel poterit. Sic Græcè: τίς Ἀπὸ ἀδαμαντίνης χιτῶνος ἡμφοτέρωθεν ἀρίως γράψεν αὐτόν; hoc eſt, γράψεν δυνάτο, ὃ δυνήσεται.

Vruntur autem pro hoc modo Græci verbis omnium ſerè aliorum modorum ſive potentia, ſive dubitatio ſignificetur, adhibita particulâ αὐτὸν & ἤτοι: quamvis hac rarius, & ſerè tantum in dubitatione, conſtatq; his temporibus, præſenti, imperfècto, perfècto, pluſquamperfècto, Aorifto, & futuro.

POTEN-

POTENTIALIS MODI TEMPVS
PRÆSENS ET IMPERFECTVM. A

Τύπτομι, verberem vel verberarem, id est, verberare possim, si velim.

Τύπτομι ἂν τὴν μάστιγα, εἰ θέλω.

Εὐχοίμην ἂν, optem, id est, optare possim, optare velim. Sic Virgil. 2. Æneid.

Quis cladem illius noctis, quis funera fando,
Explicitet aut possit lachrymis æquare labores?

Τὶς τὰς φόνους τῆς νυκτὸς ἐκείνης καταειδυμένην ἂν, καὶ δ' ἀνέροι
τὴν μάστιγα ἐξισώσων, εἰ ἐθέλω διωκόμενος;

In his locis verba hæc præsens tempus modi potentialis significant, vel etiam imperfectum, ut apud Isocratem ad Demon. τοῖστος γινώσκει τὰς γυναικας, οἷός τις ἂν ἐνέσταιν ὡς
εἰ σταυρὸν γινώσκαι τὰς αὐτῶν μάστιδας, talis es in patientes, quales optas vel optares tuos in te esse liberos. E

Neque tantum præsenti optatiui vel Aoristo Æolico, vel Aoristo medio vtuntur pro præsenti & imperfecto modi potentialis, sed etiam aliis, ut Aoristo secundo, εἰ καταδάλλω ἂν τῷ τὸ ἀργαῖον, non deponam, vel non deponerem hoc vas. C

ITEM imperfecto indicatiui, ἐν ἂν. ἐλέγον τῷ, Non dicerem hoc.

PRÆTEREA coniunctiuo, καλὸν ἂν ᾖ, pulchrum sit.

AD hæc futuro optatiui, τί πρᾶξει ἂν ἡρώδης ἡγεῖται, quid ageret cogitare cepit.

DENI-

DENIQUE Aoristo indicatiui, τίς ἄγρος ἀγροῦ,
 ὅστις ἀλλοθὶ ἂν τὸ τοιοῦτον; Quis tam agrestis est, qui
 A hoc facere possit

Dubitationem verò significat modus hic in his locis.
 Virgilius 1. Æneid. O quam te memorem virgo,
 namque haud tibi vultus Mortalis.

Memorem, præsens modi potentialis exprimitur
 Græcè ἔποιμι ἄρα. Eloquar an sileam? ἔποιμι ἢ ἄρα αἰ-
 πῶν, ubi vides indicatiui futurum adhibitum, ut & in
 hoc, præsens: λέγει ἄρα, diceret, Virgil 6. Quem socium
 exanimem vates, quod corpus humandum, Di-
 ceret. quamvis etiam per optatiuum exprimi possit:
 B λέγοι ἄρα.

PRÆTERITIVM perfectum & plusquamperfectum
 modi potentialis est τῑτόφοιμι, verberauerim vel ver-
 berauissim. Utuntur etiam pro hoc tempore tam com-
 muniibus Aoristis, quàm Æolico. Si quis Virgilianum
 illud Æneid. 9.

Vnushomo & vestris δ ciues vndique septus
 Aggeribus, tantas strages impunè per urbem.
 Ediderit: Iuvenum primos tot miserit orcos

C Græcè exprimere velit, Aoristis tam communibus
 quàm Æolico vti licebit: εἰς ἀνὴρ καὶ τῶν τέχων ἡμῶν
 κτελεσμένοι, ὃ πολὺται τοσούτων ἀνδρῶν καὶ τοσούτους φονεύ-
 ἀνδρῶν ἐν τῇ πόλει ἐξαιργήσατο, καὶ πρώτους τῆς νεότητος εἰς ἀν-
 νατολίαν ἔλατο ἢ καταβάλλοιτο: vel præterito: ἐποστίλω μίτρα
 τινος ἂν εἴη; vel sine periphrasi; τῑτόφοι. Hiccine ma-
 trem verberauerite

Plus-

Plusquamperfectum saepe exprimunt per Aoristos indicativi, ἰδὲν αὐτὸν ἢ διδασκόμενον αὐτὸν, εἰ μὲν αὖτε ἰδὲν αὐτὸν, docuissē, id est, docere potuissē, si discere voluissē, ἰδὲν αὐτὸν τὸ γράσας τῷ φίλῳ, Deditset utique munus hospiti. Vel etiam per imperfectum, ἐν αὐτῷ διδασκόμενον ἀποτιμασθῆναι. Non potuissē resistere. Vel plusquamperfectum : ἐν αὐτῷ νέον ἀνθρώπον ἢ νεὸν ἀνθρώπον, εἰ παρὶς γένετο. Audiuissē novum acroama si adfuissem. Faciunt idipsum Latini interdum. Horatius. Me truncus illapsus cerebro succulerat, pro, sustulisset, id est, tollere potuisset. ἔπειτα αὖ. Et Quintil. Excæcaueram, pro excæcavissē dixit.

DUBITATIO per plusquamperfectum cum particula ἄρα exprimitur. ἡρώτων εἰ δ' ἀδελφὸς ἐπὶ τῷ νεοτεριστῷ συνεδίωκεν ἐγγόνος ἄρα. Quærebam num frater in nocturno conuentu fuisset.

FUTURVM modi huius est τύποι, verberaverim, εἰ πιστεύοιμι αὐτὸν ἔσθαι. Non crediderim hoc. εἰ τύποι τὸν ἀδελφόν, non verberaverim benè de me meritum. Rectè tamen usurpabimus quoque Aoristos pro hoc tempore, cum & ipsi saepe futurum significent, ut suo loco docuimus. Et hæc de modo potentiali.

MODI permissivi seu concessivi præsens & imperfectum, τύποι vel τύτω, τύτῃς verberem vel verberarem. θάοιτο, pereat. ἔστω ἀδελφός, ἔστω φίλος. Nihil laboro. vapulet. non prohibeo, τύτω, το,

το, ὁ καλῶς. ἔστιν πρὸς ἐμὲ. In imperfecto vix fingi potest exemplum, ubi mera sit & puta concessio & permissio sine admixtâ potentiâ; vt si dicas ὁλοτό ἂν, periret. ἐν ἀλγῶν, non dolebo. Habet tamen admixtum hoc tempus concessionem, ratione cuius ad hoc tempus huius modi spectare potest, hoc scilicet sensu; perire posset, esto, quid tum?

Præteritum perfectum & plusquamperfectum, τύφοιμι, verberauerim vel verberauissem. Possumus pro his temporibus vti optatiuo, & plusquamperfecto indicatiui, τύψαιμι, τύψαιμι ἂν, verberauerim, τύψαιμι ἂν, verberauerit quid tum? sit ita. ἐτίτύφον ἂν τὸν κακῆρον, percussissem malefactorem. Spectat huc illud Virgilij 4. Æneid. Verum anceps pugnae fuerat fortuna; fuisset. ἂν ἄρα, ἐγεγόνει ἄρα.

Futurum est τύψοιμι, verberauero vel verberauerim. ἐν ἀσφαλείῃ ἐσθῆν τὸν δούλον, ἵνα μὴ τυφθῇ ὑπ' ἐμῶ. Non tutum est venire seruum ne verberetur à me. ἐλδέτω, veniat. τύψοιμι ἂν αὐτόν, verberauero illum. quid tum postear Pro concessione valde frequens est imperatiui vsus, vt supra in imperatiuo monuimus.

COMMITTITVR autem interdum ἂν, tam in modo potenciali, quàm permissiuo, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸς ἄλλους. ὅτι τὸ πρῶτον. Processisset res vsque ad manus. Vbi ἂν subintelligitur. Neque tamen vbicunque reperitur particula ἂν, ibi vel concessionem; vel potentiam significat: alia enim multa officia habet & munia, vt in Syntaxi

Syntaxi explicabitur. Vfus verò sum in his modis declarandis exemplis iis, quibus tota vis horum modorū, quorum tantus est vsus & decor in oratione, potissimum declarari videbatur. Diligentium praeceptorum erit ea, quae hic dicta sunt, & alia quae praetermissa, in explicatione auctorum inuenturi sedulò demonstrare. Id quod facile erit, perlectis prius etiam illis, quae de his modis accuratè tradit Emmanuel.

Illud ad extremum sedulò obseruetur, Græcos non esse tam religiosos in obseruandis verbi actiui & passivi discriminibus & diuersis significationibus, atque Latinos. Sæpe enim verbum passiuum accipiunt actiue, & contra verbum actiuum sæpe accipiunt passiuè: *μετέβαλον, μεταβαλόν, ηαδισώτα, έλαμ, ιάλαμ, αλάτ, αλάται, ab άλαμι, capior.*

Caput XVII.

DE VERBALIBVS.

NUNC tandem explicatis omnibus verbis, eorumque temporibus, dicendum est de nominibus verbalibus sic appellatis, quod à verbis formentur; à quibus autem & quomodo, sic habeto.

T A PRI-

A A PRIMA personâ perfecti actiui, fiunt finita in *μα, μϑ, μων*, ablato augmento, & *μαι* in *μα*, vel *μϑ*, vel *μων* conuerso. *πράττω*, *πράξω*, *ἔπραξα*, *ἔπραγμα*, *facio*, *πράγμα*, *res*. *ψάλλμαι*, *ἄψαλλω*, *cano*, *ψαλμὸς*, *Psalms*, *μνήμαι*, *memini μνήμων*, *memor*, *νεύνομαι* *ἀνοέω*, *intelligo*, *νοήμων*, *intelligens*.

ANNOTAT.

B SOLENT tam in hac, quam in aliis personis nonnullæ interdum literæ, quæ *μαι* antecedunt, vel omnino abiici, vel in alias mutari. Non enim ab *ἔσθαι*, *satus sum*, *σπάρμα*, *deducitur*, sed *σπείρω*, *semen*. Neque *ἀείδειν*, *ᾄδω*, *sed ᾄδωμαι*, *sed δῖμα*; neque *ἀ secundâ*, *τίδασαι*, *ᾄδω*, *sed δῖσι*. Neque *ἀ tertiâ*, *τίδεται*, *δότης*, *sed δῖτης*. *po-sitor*. Sic ab eodem diuerso respectu ad præteritum, fit *ἀνάδωμαι*, *deuotus diris*, seu *κατάρατος*, & *ἀνάδωμαι*, *donum in loco sacro suspensum*; Illud *ἀ præterito* *ἀνατίδωμαι*, *ablato iota*, ex ei hoc quasi ab *ἀνατίδωμαι*; **C** quod est regulare præteritum, nisi Boeoticum illud præualuisset. Sic *σχῆμα*, *figura*, *habitus*, fit ab *ἔσχωμαι*, *σχίσιν*, verò ab *ἔσχωμαι*, *ἔσχισαι*.

A SECUNDA personâ præteriti passiuï formantur verbalia in *ις*, *λέλεγμαι*, *λέλεξαι*, *λέξις*, *dictio*.

Et in *ια*, sed ferè cum particulis *α, ου, ους*, *ἡκρισαι*, *ἡκρισία*, *iudicandi imperitia*, *τέταξαι*, *ἄταξία*,

ἁταξία, *confusio*, πῆπραξαι, θυπραξία, *felicitas*, δυπραξία, *infelicitas*. Et sine his particulis; φλεγμανσις, φλεγμασία, *inflammatio*, ἀ φλεγμάνω, *inflammo*, ξήρανσις, ἀρεσάτιο, ξηρασία, ἀ ξηράνω, *arefacio*, exsicco. ὑγρανσις, ἢ ὑγρασία, *humectatio*, ἀ ὑγραίνω, *humecto*.

A TERTIA personâ verbalia in της, τος, κος, τωρ, τηρ, τηριον τρον. πεποιήμαι, ποιήμα, ποῆμα, πεποιήσαι, ποιήσους, ποῆσις, πεποῖν), ποιητής, ποῆτα, ἐφθάρμαι, ἀ φθείρω, *corruptus sum*, ἐφθάρται, φθαρτός. *corruptioni obnoxius*. Hinc φθαρτικός. sic διαλεκτός, ἀλεκτικός. κεχάρηκται, ἀ χαράτῳ, *insculpo*, *signo*, χαρακτήρ, ποτα, *insigne*, κεντῖται, ἀ κτάομαι, *posideo*, κτήτωρ, *possessor*. ἐκτίσαι, *creatus est*, ἀ κτίζομαι, κτίσωρ, *creator*, πῶτωται ἀ πῶω, seu πίνω, *potio*, ποτήριον, *potculum*. διδίδεκται, ἀ διδάσκω, *doceo*, δίδακτρον, *merces docendi*.

Formantur etiam ab hac personâ verbalia in τέον: τύτῃται, τύτῃον, *verberandū est*; γέγραπῃται, γραπῃον, *scribendum est*, quæ si tribus generibus varientur, loco gerundiorum erunt: ὁ τυτῃς, γραπῃς, *verberandus*, *scribendus*, ἡ τυτῃα, γραπῃα, *verberanda scribenda*.

A benda, τὸ τυπῆσθαι, γραπῆσθαι, verberandum, scribendum.

FORMANTVR præterea à verbalibus primæ personæ alia in κός: vt μνήμων, memor, μνημονικός. ἀμάρτημα μνημονικόν, lapsus memoria. πρᾶγμα, res, negotium. πραγματικός, negotiosus. γράμμα, litera, γραμματικός, & similia.

A PRÆTERITO medio deducuntur verbalia masculina in os, λέγω, dico. λέλογα, λόγος, oratio. τέμνω, feci, τέτομα, τόμος, sectio, & in εως, τίκτω, τέτοκα, γεννῶ, genui, πέπειρα, τέκευς, genitor, parens. Sic γεγونا, γονεὺς, parens.

ITEM feminina in υ, πρέω, verto, τέροπα. Inde fit non tantum πρέως, sed & προών, versio, conuersio. Sic πρέφα, nutrio, τέτροφα, τροφή. φεύγω, fugio, πέφυγα, φυγή, fuga.

C

ANNOTAT.

FORMANT nonnulli à præsentī quoque verbalia βασιλεύω, regno, βασίλεια, regnum. δαδύω, seruiō, δουλεία, seruitus. Verum hæc & similia æquè commodè formari possunt aliunde, vt suo loco dictum est. Plurimum porro ad copiam verborū conducit, præcepta hæc formandi verbalia in promptu habere: Vix enim vllū verbum

verbum inuenies, quod saltem vnum verbale ab aliquo A
tempore tibi non suppeditet.

Caput XVIII.

DE VERBIS ANOMA-
LIS ET DEFECTI-

VIS IN Ω.

B

QUODNAM sit inter hæc verborum genera di-
scrimen, notum est ex Grammaticâ Latinâ.
Nam defectiuum illud dicitur, quod aliquibus per-
sonis vel temporibus destituitur: Anomalum propriè
illud est, quod cum ferè coniugetur per omnia tempo-
ra, non tamen coniugatur aequaliter, cum à variis
verbis, quasi subsidium petat, vt omnia sua tempora
expleat; sicut fero, apud Latinos & Græcos. Nos
hic omnia huius classis verba, anomalorum nomine C
complectemur, siue propriè sint anomala, siue imper-
sonalia, siue defectiua, siue vtrumq; simul.

ANOMALORVM igitur duo sunt genera, que-
dam in «, quædam verò in «, sub quibus etiam intel-
ligi volo impersonalia, quibus non est vna terminatio,
sed varia.

DE ANOMALIS in « agemus capite sequen-
ti. Nunc de prioribus: in quorum numero ponimus

A omnia illa verba, quæ præsens & imperfectum habent, reliqua verò tempora vel omnino non habent, vel aliunde mutantur, quò fit vt nunquam regulariter vltra imperfectum coniugentur.

EX QVIBVS primo occurrunt verba in ανω, & ανωμαι: λαμβάνω, accipio: λαγχάνω, sortior: λανθάνω, lateo: μανθάνω, disco: νικάνω, inuenio: αιδάνομαι, sentio. quæ omnia deriuata sunt, & partim quidem fiunt à verbis inusitatis circumflexis in έω, & έομαι, mutato ε in α, & interposito ν, νικέω, νικάνω: αἰδέω, αἰδάνω, B augeo, cresco: αμαρτίνω, αμαρτάνω, pecco: βλαστίνω, βλαστάνω, germino: αἰδίσομαι, αἰδάνομαι, sentio: ἀπεχθάνομαι, ἀπεχθάνομαι, inuisus sum. Et hæc verba accipiunt omnia sua tempora præter præsens & imperfectum à suis primitiuis: βλαστάνω, έβλαστον, βλαστήσω, έβλάστησα: αἰδέανω, αἰδέσθω, αἰδέσσεα, αἰδέσσομαι, αἰδέσσομαι, έἰδυμαι, έἰδυσαι, έἰδυται: αμαρτάνω, αμαρτήσω, αμαρτήσῃ, αμαρτήσῃ. Apr. 2. αἰτίως, αμαρτόν.

PARTIM verò sunt verba in αὐτῷ à Barytonis inusitatis; verso ω in αω, & aliis mutationibus factis: λήδω, λαυδαῶν, lateo, λήβω, λαμβάνω, accipio: λήχῃ, λαγχάνω, sortior: μῆδω, μανδαῶν, disco, quamvis hoc potius à circumflexo μαδῶ, sit formandum, cū futurum eius sit μαθήσω, præteritum μεμάδηναι. φδάνω τὰ μέν sit à φάω, præuenio, φλάνω, frango, à κλάω. Et hæc sua tempora accipiunt à suis primitiuis: λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψω, λήψομαι, ἔληψα, ἔλαβον. κίληφα, vel ἔληφα, κίλημι, ἐλήφθην, ληφθήσομαι, accipio: λαγχάνω

χάνω, fortior, ἐλάττω. ἰσχυρότερος. ἰσχυρῶς. ἈΟΥ. 2. ἐλάττω, A
med. ἐλαττωέμενος.

ALIA in αῖω sunt ab usitatis in præsenti, ut ἀνδάνω, placeo, ab ἄδω. Sic τυγχάνω, sum, consequor, ἀτύχω, ἰπνιδάνομαι, interrogo, ἀ ποῖτικο ποῖδομαι, φυχγάνω, ἀ φούγω, fugio.

SECUNDO, non coniugantur ultra imperfectum verba in αῖω, hyperdissyllaba, φαίνω, luceo, appareo, ἰραινῶ, interrogo, ἀλίσινω, vito, quorum defectum resarcire possunt verba, φαίνω, ἰρωτάω, vel ἰρομαι, ἀλίσινω.

DISSYLLABA, quorum pauca admodum reperias, legitime coniugantur. δάνω, percutio; ἠλάνω, occido; γένω, arcto; τάνω, tendo, extendo.

Excipit ANTESIGNANVS hæc tria: βάνω, coeo, ἄνω, tego, vestio, ὅ σείνομαι, lædo.

TERTIO, verba in αῖω, à futuro plerumq; formata, latinisq; desideratiuis respondentia; γαμήσειω nupturio, γαμήω, γαμήσω, γαμήσειω, πολεμήω, πολεμήσω, bellabo, πολεμήσειω, bellaturio; βρώω, seu βρώσω, βρώω, edo, βρωσειώ, esurio; ὄπλω, seu ὄπλωμαι, video, ὄψω, ὄψειω, videre desidero.

QUÆDAM huius generis formantur à præsenti κρατῶ, κρατείω, teneo, vinco; τελῶ, perficio, τελείω. Magis tamen desideratiua sunt, quæ à futuro sunt. Nam illa à præsenti ferè habent eandem significationem cum primitiuis, imò passim verba circumflexa in αῖω efferunt Poëtæ per αῖω, ἰρῶ pro ἰρίω, dico, in-
T 4 terra-

A terrogo, ἑρώμεν, pro ἑρώμεν, interrogamus, ῥέω, fluo, pro ῥέω, veniēto, pro veniēto, iurgor.

MVTVANTVR autem hæc & similia sua tempora à primitiuis, sicut apud Latinos, verba inchoatiua, calesco, frigesco, floresco, à caleo, frigeo, floreo, licet appetentiam & desiderium significare non videantur, nisi in presenti & imperfecto.

Porrò verba in αω, quæ aliunde non formantur, legitime per omnes modos & tempora coniugantur, κλέω, κλείω, κλείειν, claudio. σέω, moueo, quatio, σέσω, σέσωμαι.

B QUARTO desideratiua in αω, μαθητιάω, discere cupio: στρατηγιάω, exercitum ducere cupio: δανατάω seu δανατίω, mori cupio: βασιλείω, regnare. Et frequentatiua in αω, πυνθιάω, crebrò anhelitum duco: ιντιάω, ventito, μυτιάω, consulto, φυνθιάω, anhele, à quo tamen Aoristus, ἑφυσίασε. Adde his imitatiua: κλαυιάω, nigricō, χιάω, niueus sum, Et poëtica, ἑρχατιάω, cohibeo, ἑσχανάω, detinco.

C QUINTO, verba in αω, αἰώω, αἰώω, ὠδω, vt ἀμυνάω, ab ἀμύνω, defendo, ὠλίσκομαι, ἀδινάω, ἀδινώω, persequor: ἀργάω, ab ἄργω, arceo: κιάω ἀκίω, vado: τρέχω, curro: τροχάω, κύπτω, κυπιάω, inclino me, cunctor. φλέω, vro, ἀφλέω: ὀχέω ἀσχήω, habeo: φθινύω, ἀφθινύω, corrumpo. μινύω, ἀμινύω, minuo.

SEXTO, verba in ω: ὀπάω, vxorem habeo: ὀγύω,

ἀγγίζω, per viam officiosè deduco, seu eo per pla-
teas. ἀγγίζω, in angustiis versor. Licet enim à prioribus
Grammatici, cum dant exempla sextæ coniugationis
Barytonæ, deducere soleant futurum & præteritum,
id tamen tantum eò fit, vt ostendant, quo pacto horum
verborum tempora formanda forent, si vsitata essent.
Reperitur tamen apud Aristoph. in Acharn. ὀνόσαι τε-
iectâ subiunctiuâ diphthongi.

His adde verba polysyllaba in ω, ἀκύνω, osten-
do: πηγύνω, compingo: ὀμύνω, iuro: ῥηγύνω, rum-
po: σβηγύνω, extinguo, ῥοδύνω, iungo, & similia
ex quibus verba in μι formantur, ἀκύνμι, πηγύνμι, ὀμ-
ύνμι.

SVMVNT autem sua tempora à Barytonis ferè
inuitatis, ἀείνω, ἀείψω, ἑλεάζω, πύγω, πύξω, ἔπυξα. Aorist.
2. ἔπαγον, ὀμῶ, ὀμῶσω: ῥήγω, ῥήξω, ἔρρηξα. Aoristus 2.
ἔρραγον.

SEPTIMO, verba in σκω, ξω, χθω: & illa qui-
dem in σκω ferè sunt deriuata à verbis in ω, αω, ωω,
à quibus etiam sumunt sua tempora: ἀρίω, ἀρίσκω, pla-
cco: ἐργίω, ἐργίσκω, inuenio: τερίω, τερίσκω, priuo, τε-
λίω, τελίσκω, perficio: μοδίω, μοδίσκω, venio. In his
enim postremis simplicis mutatur in iota. γυράω, γυρά-
σκω, senesco, φάω, φάσκω, & additâ reduplicatione πι-
φάσκω vel πιφαύσκω, dico. ὑβάνω, ὑβάσκω, iuuenesco,
pubesco: βίω, βίωω: βρώω, vel βρώω, βρώσκω,
edo. & additâ reduplicatione βιβρώσκω. Sicut τρώω,
τρώω, τιτρώσκω, vulnero. Et in secundâ coniugatione

A *ἀπαρ, ἀπαράρτω, fugio, & in futuro ἀπαρῶ, manet enim nonnunquam reduplicatio in futuro.*

APTIVS verò formantur illa verba in *omni*, quæ
ω, aut *υ* in præsentî habent, à futuro, quam à præsen-
 ti simplici; vt βρώσκω à βρώσει, κηρύσκω, voco, à futuro
 κηρύσω, κηλήσω, κλήσει, κλήσει; & cum reduplicatione, κη-
 κλήσκω, voco. Sic à μνάω, μνήσω, μιμνήσκω, μιμνήσκομαι,
 ἀναμνησκόμαι, recordor, in memoriam, reuoco. Sic
 θνῶω, seu θνῶω, θνήσω, θνήσκω, morior; γνῶω, γνώσω, γιγνώσκω,
 cognosco. Adde prædictis quæ *υ* habent, ἀλύσκω,
 B vito, ab ἀλύω, erro, τιθέσκω, vel τιθέσκομαι dirigo, ac-
 curatè collimo; & quamvis θνήσκω & ἀλύσκω, videantur
 regularia; θνήσκω, ἀλύω.

NONNULLA in *συν*, à præsenti Barytono fiunt.
ὅτι σύν, σύνταξις, proicio. Facile autem erit in-
 ternoscere vnde verbum in *συν* sua tempora petat. Nam
 si in præsenti habet *α* aut *ι*, sumet à verbo quopiam in
συν, ἀνίσταται tamen ab ἀνίσταμαι, ἀνίσταμαι, capio.

Si α, sumet à verbo in αω, nisi fiat à præsenti alicuius Barytoni: si ω, sumet à verbo in ωι: si υ, sumet vel à verbis in υω vel αω. Sic ενιω, pero, ab inusitato ενιω, ενιω.

SI habeat v, à verbò in u, vel simili, vt *ῥύσκομαι*, à *ῥύω*, libero: *μεθύω, μεθύσκω, μεθύσκομαι*, inebrior.

A T verba in $\xi\omega$ & $\psi\omega$, $\alpha\upsilon\gamma\omega$, cresco, $\alpha\lambda\epsilon\iota\omega$, ar-
 teo, iuuo, $\iota\psi\omega$, concoquo, à circumflexis, $\alpha\upsilon\gamma\omega$, $\alpha\lambda\epsilon\iota\omega$, $\iota\psi\omega$, facta sunt, às proinde ab illis quoque tem-
 pora

pora sumunt, αἰθέσω, ἀλλήσω, ἐλέσω. Quod in aliis plu-
rimis accidit: βάλομαι, βυλλήσομαι, volo: ὀίωμαι, διώσομαι,
puto: ὀίχομαι, abeo: οἰήσομαι: μάχομαι, pugno, μαχή-
σομαι vel μαχίσσομαι, ἀχθομαι, graior, ἀχθήσομαι & ἀχθε-
σομαι.

His annumerabis verba in ἴσω à circumflexis ducta,
eadem significatione seruata, προαλλῶ, προαλλῶ, προα-
λλῶ, voco, prouoco: νυμισάω, indignor: νυμισῶ: πο-
λεμῶ, πολέμῶ, bello: τωναχῶ, τωναχῶ, gemo, & si-
milia.

Spectant huc etiam verba quæ ab aliorum futuris B
fiunt: ἄξω, duco: ἔρσω, concito: ἔδω, ingredior:
fiunt enim præsentia ex futuris verborum, ἄγω, ἔρω,
ἔδω.

OCTAVO, verba in ῥῶ, ῥῶ, ῥῶ, ῥῶ, & ῥῶ, μέλ-
ῶ, ἐμῶ, elixo: σπένδω, ἐσπένδω, libo, κυλίνδω, κυλί-
νδω, ἀκυλίνδω vel κυλίσω, ἀκυλίνω. ῥίμβω, circumago:
φίρβω, pascō, σέβω, colo.

NONO, verba quorum reduplicatio desinit in li-
quidam, φαίνω, luceo, παμφαίνω, polluceo, totus luceo:
μαγνίρω, μαγμνίρω rutilo, splendeo: καρμνίρω, vibro: μίρῶ, C
diuido: μιρμυρίρω, sollicitè cogito. Legitur tamen
μυρμύρεσι. μορμύρω, murmuro. βαίνω, βαμβάινω, inarticu-
latè loquor, balbutio.

DECIMO, ultra imperfectum non coniungantur
verba, quæ ante ω mutam cum liquidâ habent, δάυνω,
mordeo: ἔρω, debeo, & quæ per pleonasmum sunt
facta, cuiusunque literæ additione: τίντω, pario, à
τίτω,

A *ῥῆμα; μένω seu μένω, maneo, à μένω : ἵκω, venio, ἵκω, ἵκωμαι; ἵκωμαι, sequor : ἵκω, dico, ἵκωμαι; ἵκω, dico, ἵκω. Hinc ἵκωμαι, dicite, ἵκω, habeo, ἵκω, & similia quorum nonnulla simplicis retinent; nonnulla mutant in iota, ut in exemplis patet: Sic αἶψα, tollo, αἶψα, tollam. Hinc αἶψα, αἶψα.*

DEFECTIVA itidem sunt quæ bis, ter, quaterue derivantur: ἵκω, ἵκωμαι, traho. Inde sunt defectiva, ἵκωμαι, ἵκωμαι, ἵκωμαι.

VNDECIMO, quædam in curio: ut βᾶω, vado.

B Futurum βᾶω à βᾶω. Sic ἐγὼ βᾶω, contendo, τῖδω, tendo, ῥαβδῶ, rabie æstuo. ἰνδῶ, labor : ἰσφᾶω, odoror, à ῥαβδῶ, ἰνδῶ, ἰσφᾶω.

DVODECIMO, verba quæ sunt à præteritis : φθίω, horreo, cohoreo, ῥῥῥῥῥῥ. Hinc ῥῥῥῥῥῥ, horresco. πᾶω, persuadeo, præteritum medium πᾶω. Hinc præsens, πᾶω, confido, & πᾶω. γρηγῶ, vigilo, ἱγρηγῶ. Hinc præsens, ἱγρηγῶ. Id tamen non est perpetuum. Nam à ῥᾶω, clamo, fit præteritum medium ῥᾶω. Hinc verbum ῥᾶω, clamo.

C Aoristus primus, ἵκω. Sic à præterito ἵκω fit præsens ἵκω, sto, cuius plusquamperfectum medium est ἵκω, steteram.

SUNT & alia anomala, quæ cum primo aspectu non videantur esse anomala, plus tamen anomalæ, quàm vlla alia habent. Cuiusmodi est ῥῥῥῥῥῥ, verbi gratia, quod ab ἵκω, ἵκω, & ἵκω, tempora mutuatur, ita ut hæc tria verba unum integrum verbum constituent:

uant. φέω, ἔφεον, futurum οἶον, Aoristus ἔωρκα, A-
orist. 2. ἔωρον. prateritum medium ἔωχα, & Attica
repetitione, ἐνέωχα, Aorist. 1. πασιυι. ἐνέχθω, futu-
rum, ἐνέχθσομαι.

QVÆDAM licet regulariter coniugentur in non-
nullis temporibus ultra imperfectum, in aliis tamen a-
liquid peculiare habet γαμῶ, γαμήσω, ἱγῶ, ἱγάσω.

Caput XIX.

DE VERBIS ANO- MALIS IN MI.

MVLT A fiunt anomala ab εω, quod
vario spiritu varia significat. Inter-
dum spiritu tenui idem est quod ὡρέχω;
quâ notione fit ab illo verbum substanti-
uum, εἰμι sum, absque reduplicatione; & non
mutatur in η, sed adsciscit sibi iora, vt dif-
ferat εἰμι, sum, ab ἡμι, dico. Acuitur vltima,
vt differat ab εἰμι, quod est vado. Nam iuxta
communem regulam dicendum esset εἰμι,
vt γινῶμι, cognosco, κλῦμι, audio. Coniugatur
autem hoc modo.

Indi-

Indicativi præsens.

A

S. εἰμι, sum; εἶ, es; ἐστὶ, est.

D. ἐσθ, estis vos duo; ἐσθ, sunt illi duo.

P. ἐσμεν, sumus; ἐσθε, estis; εἰσιν, sunt.

DIALECTI PRÆSENTIS.

DORICE εἰμι, & Æolicè εἰμι. Secunda persona fit ab ἑσθαι & ἐσθ per crasin, εἶ. Prima pluralis poetice εἰμεν & εἰμεν. Doricè εἰμεν. Secunda poetice ἐσθ. Tertia Doricè ἐσθ, Æolicè ἐσθ. Ionicè εἰσιν. Poeticè εἰσιν.

B

Imperfectum.

S. ἦν, eram; ἦς, ἦ, vel ἦν.

D. ἦτον, ἦτων.

P. ἦμεν, ἦτε, ἦεν.

DIALECTI IMPERFECTI.

PRIMA persona Ionicè εἶ, poetice ἦ. Vnde etiam tertia, ἦ, erat. Atticè verò, ἦ, crasi facta, ex εἶ. Poeticè quoque ἐσθον, ἐσθες, ἐσθε, eram, eras, erat, vt τῶν ἐσθον, τῶν ἐσθες, τῶν ἐσθε, verberabam. Item εἶν & εἶν, εἶς, per crasin εἶς, & Ionicā dialysi, εἶς. Præterea εἶν & ἦν. Tertia persona Doricè ἦ. Secundæ additur syllaba, ἦδα, Poeticè ἐνδα. Nam personis in σ addunt Æoles δα, ἐφνδα, ἐπνδα, dixeris; πνδα, biberis.

DVALI per pleonasmū fit ἦτον, ἦτον, item ἐτον & ἐτον.

PRIMA pluralis Doricè εἰμεν. Tertia per systolen, ἐσθον & ἐσθον, & aliquando per syncopen εἶν, vt docet interpres, Hesiodi.

Plus-

Plusquamperfectum.

S. ἤμην, fueram, ἦν, ἦτο.

D. ἡμεῶν, ἡδίων, ἡδίων.

P. ἡμεῖς, ἡδὲ, ἡντο.

Futurum.

S. ἴσονται, ero, ἔσῃ, ἔσεται & ἔσται.

D. ἑσόμεθον ἑσέδιον, ἑσέδιον.

P. ἑσόμεθα, ἑσέδε, ἑσόνται.

DIALECTI FUTURI.

P OETICE ἴσονται, ἴσῃ, ἴσεται. Doricē, ἴσῃμαι, ἴσῃ, ἴσῃται, ἴσῃται. Secunda persona Ionice, ἴσῃται, à tertia ἴσῃται, sublato τ.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἔσθ, vel ἴδι, es vel esto, ἔστω, sis vel esto.

D. ἔσθ, este vel estote vos duo, ἔσθ, sint illi duo.

P. ἔσθε este vel estote, ἔσθων, sint.

DIALECTI IMPERATIVI.

P OETICE ἔσθ, pro ἔσθ, ἴδι, pro ἔσθ, à Barytono ἔσθ, sum. In imperativo ἴδι, & crasi ἴδι. Hinc ἴδι, ades. In tertia persona ἴδι, & crasi duorum ἴδι, ἴδι.

OPTA-

A

OPTATIVVS.

*Præsens & imperfectum.*S. εἶδε εἴλω, *viam essem, εἴης, εἴην.*

D. εἴητον, εἴήτω.

P. εἴημεν, εἴητε εἴησαν.

DIALECTI HVIVS TEMPORIS.

P OETICE εἴμι, εἴσι, εἴσι, à Barytono εἴω. Tertia pluralis εἴω, per syncopen; à primâ plurali εἴμεν, de qua syncope diximus in verbis Barytonis.

B

*Futurum.*S. εἰσοίμην, *sim, εἰσοίο, εἰσοίτο.*

D. εἰσοίμεθον, εἰσοίδον, εἰσοίδην.

P. εἰσοίμεθα, εἰσοίδα, εἰσοίτω.

POETICE εἰσοίμην, εἰσοίο, εἰσοίτο, sicut & in participio εἰσομένη, εἰσομένην, εἰσομένον, pro εἰσόμεν, εἰσόμενήν, εἰσόμενον.

C

CONIVNCTIVVS.

*Præsens & imperfectum.*S. εἰάν ᾧ, *cum sim, ᾧς, ᾧ.*

D. ᾧτον, ᾧτον.

P. ᾧμεν, ᾧτε, ᾧσι.

DIA-

DIALECTI HVIVS TEMPORIS.

A

IONICE ἔω, ἔης, ἔη. Poëticè, ἔω, ἔης, ἔη. Plurali ἔω-
μεν, & per systolen poëtis vsitatam, ἔομεν. Tertia per-
sona singularis ἔ, dicunt etiam ἄνες ἦσι vel ἔποι. Æoli-
cè secunda persona, ἦδα.

Aliqui tribuunt coniunctiuo Aoristum primum me-
dium, ἔαν ἔωμαι, ἔη, ἔσται.

Infinitivus.

Præsens & imperfectum εἶναι, esse.

Futurum, ἔσθαι, fore vel futurum esse.

B

DIALECTI.

DORICE pro εἶναι, ἔμην & ἔμης. Et more aliorum
verborum, ἔμην, ἔμεναι, ἔμεναι, ἔμεναι.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ὢν, ὁ ὢν, qui est.

Fœm. ἡ δῶν, τῆς ὄντος.

Neut. τὸ ὄν, ὁ ὢν.

C

DIALECTI.

IONICE ἰὼν, ἔντος, ἰδῶν, ἰδῶν, ἰδῶν, Doricè
ἰδῶν, pro ἰδῶν & ἰδῶν, pro ἰδῶν & ἰδῶν, pro ἰδῶν
Æolicè ἄς, ἔντος. ἄς, ἄς. ἔν, ἔντος. Hinc παρὼν,
παρὼν, præsens, τῶν παρόντων, pro παρόντων, præsen-
tium

V

IN.

DIA-

A INFLECTVNTVR autem eodem modo, eademq; dialectorum varietate composita ab εἰμι, εἶμι, *insum*, πρόσκειμι, *adsum*, & similia.

εἰμι à verbo, εἶω, id est, πρόσβόμαι, *VADO*.

Indicativus actiuis.

S. εἰμι, eo seu vado, εἶς vel εἶ, εἶσι.

B D. ἵτον, ἵτον.

P. ἵμεν, ἵτε, εἶσι.

DIALECTI.

FIT εἰμι ab εἶω, εἶω, & subtracto ω, εἶω, εἶμι & ἵμι. si interponas, à quo tertia singularis ἵσι, it, vadit, Tertia pluralis Ionice ἵασι, hinc προσίασι, adeunt, εἰσίσιασι, ineunt, ἱέασι, exeunt, à πρόσκειμι, ἔσασαμι, ἔξασαμι. Aliqui tertiam pluralem aiunt esse ἵσι.

C *Imperfectum.*

S. εἶν, ibam, εἶς, εἶ.

D. ἵτον, ἵτω.

P. ἵμεν, ἵτε, ἵσαν.

Perfectum inusitatum, εἶκα.

Plusquamperfectum, εἶκον, ueram. Atticè, ἤκον.

Aori-

Aoristus I. inusitatus, εἶσα, εἶσας εἶσε. Inde fit
 tertia pluralis vñitata εἶσαν. Atticè, ἦσαν A
 & ἦισαν. & tertia dualis, εἰσάτω, & præ-
 posito Attico εἰσάτω, & in Aoristo me-
 dio εἰσισάδω.

Aoristus secundus.

S. ἴον, ἴη, ἴες, ἴε.

D. ἴετον, ἴετω.

P. ἴομεν, ἴετε, ἴον.

FORMATVR ab εἶω abiectio ε, vt fit in
 λείπω, relinquo, ἔλιπον. Aoristus ἦν ἴη, potius B
 est ab ἴημι. Vnde ἄπλω, abij. Dicitur etiam
 εἶον, εἶες, εἶε ab εἶω, Atticè ἦον, ἦες, ἦε.

FVTVRVM, εἶσω, εἶσθς, inusitatum est, &
 pro eo vñimur ipso præsentī. Inuenitur ta-
 men ἥσω ab εἶω, & medium εἶσομαι, ab illo in-
 usitato εἶσω.

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

C

S. ἴθι, ἴ, ἴτω.

D. ἴτον, ἴτων.

P. ἴτε, ἴτωσεν.

Dicitur etiam εἶ, pro ἴθι, ab εἶω Imperati-
 uo εἶε, crasi εἶ. Hinc ἔξε, exi, δῖε, transi, ἔτω,
 εἶτω, ἴτο.

V 2 Aorist

Aoristus secundus.

A S. ἔ, vade, ἔξε, exi, ἔτω.

D. ἔστων, ἔτων.

P. ἔετε, ἔτωσαν.

FIT ab Aoristo secundo indicativi,
ἰον, ἱε.

OPTATIVI.

Præsens & imperfectum esset, εἴλω, εἴης, εἴη, sed
non est in usu.*Aoristus secundus.*

B S. ἴοιμι, ἴοις, ἴοι.

D. ἴοιτον, ἴοιτάς.

P. ἴοιμεν, ἴοιτε, ἴοιεν.

SVBIVNCTIVI.

Præsens & imperfectum non est visitatum.

Aoristus secundus sic habet.

S. ἱέν ἴω, ἱέης, ἱέν.

D. ἱέντων, ἱέντων.

C P. ἱώμεν, ἱέντε, ἱώσι.

INFINITIVI.

Præsens & imperfectum.

ἵνα & εἶναι. Doricè ἵμεναι. Ionicè ἵμεν, ἱε.
& εἶναι ab ἵμι. Hinc ἀπὲς εἶναι, abscedere, παρὰ
vac, accedere.

Participij Aoristus secundus.

A

ἰόν, ἰόντο, vadens.

ἰσά, ἰσῶς.

ἰών, ἰόντο.

Alij volunt esse presentis temporis, sed videtur esse Aoristi ab Aoristo indicatiui ἰόν. Coniugantur autem eodem modo verba ab εἶμι composita,

VOX media verbi εἶμι, vado.

ADVERTVR tantum præteritum medium & plusquamperfectum. Illud est εἶα, ἦν, & Atticè ἦε & fastâ dixeris, ἦα, ἦας, ἦε, pluralis, ἦαμεν, & per syncopen, ἦμεν, ἦμι.

Plusquamperfectum.

S. ἦεν, Ionicè ἦα, iueram, ἦες, ἦε.

D. ἦετον, ἦετῶ.

P. ἦεμεν, ἦετε, ἦεσαν & ἦεσαν.

SIC ἀνῆεσαν & ἐξῆεσαν, redierant, exierant. C

ἰνμι, VADO.

FORMATVR regulariter ab ἰω, præpositâ reduplicatione impropriâ. Eius tertia persona singularis est ἰνοι, vadit. Aoristus

V

3

stus

flus fecundus ἄν, hīnc παρῶν, adueni, vel ad-
 ueniebam. Et infinitiuus εἶναι, ſicut λῶναι.
 Præſens medium εἶμαι, εἶσαι, εἶται. Imper-
 ſectum εἶμῶ, ibam, εἶτο, εἶτο.
 Imperatiuus, εἶτο, εἶδω. Plurali εἶδε, ite.
 Participium, εἶμεν.

Инд. аб. въ МІТТО.

Coniugatur vt τῖς ημερ.

Indicativus actiuis.

B *Indicativus actiuus.*
S. ἵστημι, mitto, ἵσθι, ἵστη.
D. ἵστρον, ἱετρον.
P. ἱεμαι, ἱεσε, ἱεσθι. Ionice ἱεασι.

Imperfectum.

S. ἴλω, mittebam, ἴης, ἴη.
D. ἴστον, ἴετλω.
P. ἴμεν, ἴετε, ἴεσθν.

Vel.

C S. *leov, mittebam, ioy, iess, iess, iess, iei, à circumflexo ieo, vtendū à ndeo, sic in presenti ter tia pluralis iesai, iesai, pro iesai.*

Perfectum.

S. εἶκα, *misī*, εἶκας, εἶκε, vt πένδεκα.

HABET Bæoticum illud ϵ , ad differen-
tiam Aoristi primi $\eta\alpha\alpha$, *miſi*. ſic compo-
ſitum

el ad-
dēvac.
nper-

litum ἀφῆκα, dimisi. Atticè ἀφέωκα, tollen-
do subiunctiuam præteriti, & ω interpo- A
sito.

Plusquamperfectum, εἶκεν, miseram, εἶκας, &c.
Aoristus primus, ἤκα, ἤκας, ἤκς. de quo dixi-
mus in Barytonis.

Aoristus secundus.

S. ἦν, ἦς, ἦ, misi.

D. ἔτον, ἔτω.

P. ἔμεν, ἔτε, ἔσταν.

Futurum, ἵσω, mittam. sicut θῆσω. B

IMPERATIVI.

Præsens & imperfectum.

S. ἔειπε, ἔτω. mitte.

D. ἔειπον, ἔειπον.

P. ἔειπετε, ἔειπωσιν.

Perfectum & plusquamperfectum, εἶκε, εἶκέτω.
inulitatum, vt & Aoristus primus ἔκον,
ἤκετω, in omnibus modis. C

Aoristus secundus.

S. ἔς, mitte vel miseris, ἔτω.

D. ἔειπον, ἔειπον.

P. ἔειπετε, ἔειπωσαν.

Sic composita ἀφες, ἀφέτω dimitte, κείδες,
καδέτω, demitte: ἀνές, ἀνέτω, remitte.

V 4 OPTA-

fle-
ter

en-
oo-
m

OPTATIVI.

A

*Præsens & imperfectum.*S. *ἴαλω, ἴαις, ἴαι, vt ἴδαλω.**Aoristus secundus.*S. *εἴλω, εἴης, εἴη.*D. *εἴητο, εἴητω.*P. *εἴμεν, εἴτε, εἴσθε.*

SVBIVNCTIVI.

*Præsens & imperfectum, ἐὰν ἴω, ἴης, ἴῃ, vt ἴδω.**Aoristus secundus.*

B

S. *ἐὰν ᾧ, ᾗς, ᾗ, si misero.*D. *ᾗτο, ᾗτω.*P. *ᾗμεν, ᾗτε, ᾗσι.**IONICA dialylis est ἐὰν ἴω, ἴης, ἴῃ. Et poë-
ticè ἴω, ἴης, ἴῃ. Vnde ἀφείω, dimisero.*

INFINITIVI.

*Præsens & imperfectum, ἵεναι, mittere.**Aoristus secundus, εἶναι, idem.*

C

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.

Masc. ὁ ἵς, ἵεντο, mittens.

Fœm. ἡ ἵσα, ἵσας.

Neut. τὸ ἵεν, ἵεντο.

Aoristus secundus.

Masc. ὁ εἷς, ἐντο, qui misit.

Fœm.

Form. ἢ εἶσα, εἶσας.

Neut. τὸ εἶ, εἶτο.

A

INDICATIVVS PASSIVVS.

Præsens.

S. ἵεμαι, mittor. ἵεσαι ἱετοῦ, vt τιθεμαι.

Imperfectum.

S. ἱέμῃ, mittebar. ἱέσο, ἱέτο, vt ἐκδιδῆμῃ.

Perfectum.

S. εἶμαι, εἶσαι, εἶτο, vt τέθιμαι. Tertia plurali εἶντο, vnde ἀφ᾽ αὐτοῦ. Et Atticè ἀφ᾽ αὐτῶνται. B
dimissi sunt.

Plusquamperfectum.

S. ἐθίμην, missus fueram, εἶσο, εἶτο.

Aoristus primus.

S. ἐθίμην, ἐθίς, ἐθί, ἢ ἐθίμην quoque. Vnde ἀφ᾽ ἐθίμην ὁ ἀφ᾽ ἐθίμην. Eodemq; modo reliqua tempora formabis iuxta normam verbi passivi τιθεμαι.

C

Verbum Medium.

Præsens & imperfectum vt in passivo.

Perfecto & plusquamperfecto caret.

Aoristus primus, ἠνέμην, ἠνέ, ἠνέ, ἠνέτο.

V 5

EX-

Extra indicatium non est vsitatus Aoristus primus.

Aoristus secundus.

S. εἶπλῶ, εἶπῶ, εἶπα.

D. εἰμῶν, εἰδῶν, εἰδῶ.

P. εἰμῶ, εἰδῶ, εἶπα.

Futurum primum, ἵσσομαι, mittam.

In Aoristo secundo imperatiui, εἶπῶ, εἶο, & εἶ. Hinc κῆδῶ, demittito: ὑποδέχομαι, admittito: ὑποδέχομαι, praemittito: προκῆδεσθαι, ὑποδέχεσθαι, quæ contractio etiam vsitata est in secundâ personâ imperfecti.

Aoristus secundus Optatiui, εἶπλῶ, εἶο, εἶπα.

Subiunctiui εἰμῶν, εἰδῶν. Infinitiui εἰδῶν. Participi εἰμῶν.

Est autem eadem omninò ratio compositorum ab hoc verbo, κἀδίνῃμι, demitto: ἀφίημι, dimitto: μεδίνῃμι, prætermittito: ἀνίημι, remitto, ὑνίημι, inmitto, διήμι, transmittito, ὑποίημι, praemitto, συνίημι, intelligo. Coniugantur enim sicut ipsum simplex.

ἵημι, id est, ἐπιθυμῶ, CVPIO,

DESIDERO.

FORMATVR regulariter ab εἶο sicut ἵημι,

ἵμι, mitto. In actiuo non est vsitatum. In passiuo autem vsitatum tantummodo est in praesenti & in imperfecto, coniugaturque sicut *ᾶμαι*.

ἔμαι, desidero. ἔσσι, ἔστα. Imperfectum *ἔμω, ἔσο, ἔσθ.* Sic compositum *ἐφίμαι, ἐφίεσθ.* Participium *ἐφίμενον*, *desiderans*.

ἥμαι, SEDEO.

FORMATVR ab *ἔω, ἔμι*, reduplicatio-
ne Ionica per *ε*; passiuum *ἔμαι*, & per cra-
sin *ἥμαι*.

Præsens.

S. *ἥμαι, sedeo, ἥσαι, ἥται.*

D. *ἥμεδον, ἥδον, ἥσδον.*

P. *ἥμεδα, ἥσδε ἥντοι.* Ionice, *ἔατοι*, & poetice, *ἔιατοι*.

Imperfectum.

S. *ἥμω, ἥσο, ἥτο, sedebam, Poëta pro ἥτο, vsur-*
pant ἥσο. Compositum *καθῆσο.*

D. *ἥμεδον, ἥσδον, ἥσδω.*

P. *ἥμεδα, ἥσδε, ἥντο.* Ionice, *ἔατο.* Poëtice *ἔ-*
ατο vel ἥατο. Vnde *καθῆατο, sedebant.*

Imperatiuus.

S. *ἥσο, ἥσθω, sede.*

D. *ἥσθον,*

300 DE ANOMALIS

D. ἴδον, ἴδων.

A P. ἴδε, ἴδωσαν.

Infinitivus.

ἴδαι, sedere.

Participium.

ἴμεν, sedens.

EODIEM modo coniugatur compositum eius κάθηραι, κάθῃ, pro κάθῃσαι, quamvis & hoc reperiatur, κάθεται.

Imperfectum, ἐκάθην, ἐκάθισο, ἐκάθιστο & κάθῃτο sedebat.

In imperativo: κάθισο, κάθισθω, sede.

Infini. iuo: κάθῃναι, sedere.

Participio: κατέμεν, sedens.

κῆμαι, IACEO.

FORMATVR à κῆω & κῆω, κῆμι, reduplicatione in medio positâ, passivum κῆμαι, & crasi factâ, κῆμαι, κῆσαι, κῆται.

Imperfectum, ἐκῆμην, iacebam, ἐκῆσο, ἐκῆστο.

D. ἐκῆμεθον, ἐκῆσθον, ἐκῆσθω.

P. ἐκῆμεθα, ἐκῆσθε, ἐκῆστο.

Infini. iuo: κῆσαι, iacere.

Participio: οἰκῆμεν, ἢ κῆμεν, τὸ κῆμενον, iacens.

COM-

COMPOSITA huius sunt ἀνᾶκειμαι, recum-
bo, ἐπίκειμαι, incumbo: δαῖκειμαι, affectus sum. A

ἴσκημι, COGNOSCO.

FORMATVR ab ἴσῳ sine reduplica-
tione.

Præsens.

S. ἴσκημι, ἴσῃς, ἴσῃ.

D. ἴσῃτον, ἴσῃτον,

P. ἴσκαμεν vel ἴσμεν, ἴσατε vel ἴστε, ἴσασι non ἴσῃσι B

Imperfectum.

S. ἴσῳ, ἴσῃς, ἴσῃ, cognoscebam.

D. ἴσῃτον, ἴσῃτων.

P. ἴσκαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & per syncopen ἴσαν.

Imperatiui præsens & imperfectum.

S. ἴσαδι, ἴσάτω.

D. ἴσάτων, ἴσάτων.

P. ἴσατε, ἴσάτωσαν.

Per syncopen.

S. ἴσθι, ἴσω.

D. ἴσθον, ἴσθων.

P. ἴστε, ἴσωσαν, ἴσων.

Participium, ἴσας, ἴσαντες, ἴσασα, ἴσαν.

Verbum Passivum.

S. ἴσκαμαι, ἴσασαι, ἴσᾶται, & interpolito ἴ, ἴσμαι,
cum

cum ἐπὶ, ἐπίσκαμαι, scio, ἐπίσκω vel ἐπίσκομαι,
ἐπίσκειται.

A

Imperfectum.

S. ἐπισάμην, sciebam, ἐπίσκαο. (Ionicè ἐπίσκο
per crasin ἐπίσω) ἐπίσκατο.

D. ἐπισάμεθον, ἐπίσκασθον, ἐπισάσθην.

P. ἐπισάμεθα, ἐπίσκασθε, ἐπίσαντο.

Futurum ἐπισήσομαι.

φημί, DICO.

B

FIT à φάω sine reduplicatione.

Præsens.

S. φημί, φῆς, φησὶ, dico.

D. φάτον, φάτεον,

P. φάμεν, φάτε, φασί.

Imperfectum.

S. ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam.

D. ἔφατον, ἔφάτεον.

C P. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Imperfectum sine augmento φῶ, φῆς,
φῆ. Et per aphæresin, ἄν, ἄς, ἄ, sic in præsentī
ἡμί, ὤς, ὡσί, pro φημί, φῆς, φησὶ.

Aoristus primus.

S. ἔφησα, ἔφηκας, ἔφησε, dixi.

Aori-

Aoristus secundus.

S. ἔφω, ἔφης, ἔφη. dixi.

D. ἔφικτον, ἔφικτων.

P. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

A

OPTATIVVS.

S. φαίλω, φαίης, φαίη, sicut scilicet, scilicet, &c.

SVBIVNGTIVVS.

S. εἰάν φῶ, φῆς, φῆ.

Infinitivus, φαῖναι, per α acutum. Nam φαῖναι B
per α circumflexum, est Aoristus pri-
mus à φαίνω, apparea.

Participium, φάμεν, φάμεν, φάμενον.

Aoristus secundus medius.

S. ἐφάμην, ἐφίκοιο, ἐφάρτο, dixi.

Vt apud Latinos, sic & apud Græcos va-
ria sunt impersonalium genera. Ex quibus
nonnulla hîc retulisse suffecerit.

Ἀνῆκε & προσήκει, conuenit. ἀνῆκε & προσήκει; C
conueniebat.

Ἀρεσκε, placet. ἄρεσκε, placebat. ἀρεσθ, place-
bit. ἄρεσε, placuit.

Δεί, oportet. εἶδε, oportebat. δέησθ, oportebit,
εἶδεν, oportuit. Infinitivus, δεῖν, oportere. Par-
ticipium δέων, quod oportet.

Δωκεῖ,

Aori-

δοκεῖ, videtur. ἐδόκεε, videbatur. δόξει, vide-
A biur. ἐδοξε, visum est.

μέλει, curæ est. ἰμέλε, curæ erat. μέλῃς, curæ
 erit. ἐμέλησε, curæ fuit.

χρῆ, oportet. ἐχλῶ, oportebat. χήσῃ, oportē-
 bit. χλῶαι, oportere. Compositum ἀπόχρη, satis
 est. ἀπέχρη. Futurum ἀποχήσῃ. Aoristus ἀπέ-
 χησε. Infinitivus ἀποχρεῖν.

B

Caput XX.

DE ADVERBIO.

ADVERBIORVM tot sunt species, & si-
 gnificationes quot apud Latinos; imò
 plures, cum Græci interiectiones adverbii
C annumerent, φεῦ, heu, ἰὼ, ἰο, εὐγε, &c. quod
 Latini non faciunt. Facile autem ex signi-
 ficatione colliget quis, quonam quod oc-
 currit adverbium, sit referendum, vtrum
 videlicet ad temporis Adverbia: Vt νῦν,
 nunc; τότε, tunc; χθες, heri; σήμερον hodie; αὔριον,
 cras; μεταύριον, perendie; an qualitatis, εὖ bene;
 καλῶς, pulchre; ὀρθῶς, recte, σοφῶς, sapienter;
 δικαίως,

δικαίως, ἵππε; ἀληθῶς, verè. an quantitatis, dis, bis, τρις, ter, τετρακίς, quater, πεντάκίς, quin- **A**
 quies. πολλάκις, sæpe. an loci, ὧραι, hic; δεῦ-
 ρο, huc, ἐκεῖθεν, illinc; & sic de cæteris. Itaque
 operæ pretium non est longos aduerbio-
 rum Catalogos iuuentuti ediscendos pro-
 ponere.

TERMINATIO adverbiorum est va-
 ria: etiam eorum, quæ ad eandem perti-
 nent speciem, vt loci, verbi gratia, quæ
 pro terminationis varietate significatio- **B**
 nem mutant. Nam localia in σι, δι, καὶ καὶ
 significant in loco Ἀθῶναι, Athenis, ὁρα-
 νόδι, in celo, παντοδί, παντακαὶ, παντακαὶ, ubique,
 ὅπου.

LOCALIA in δε seuθεν significant de
 loco, ὁρανόθεν, ὁρανόδε, e celo.

LOCALIA in δε, σι, καὶ, ad locum, ὁρανό-
 δε, ὁρανόσε, in celum, Ἀθήναι, Athenas.

PONUNTUR nomina adiectiua neutra **C**
 tam singularia quàm pluralia loco aduer-
 biorum: ὅθεν pro ὅθεν, acutè ἀλλὰ pro ἄλλως,
 aliter: τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, primum: τὸ πλεῖστον,
 plurimum, sicut apud Latinos: toruā tuens,
 acerbā fremens, & similia.

X ALIÆ

ALIAE itidem orationis partes saepe ad-
Auerbia sunt: vt articulus ἄ, qui, τῷδε, partim
 verò, τὸ αὐτὸ ὅτι ἔστιν ἡ φύσις τῆς μετὰ ἀγαθόν, τῆς κακόν,
 λον, humanum quidem genus partim bonum est,
 partim malum.

ADVERBIUM cum articulo habet vim
 nominis, ὁ τέλας, ὁ πλησίον, vicinus, proximus,
 ὁ ἄρτις, hesternus.

COMPARANTVR quædam aduerbia
 vt apud Latinos, μέλας, valde, μέλλον, magis,
B μέλιστα, maxime.

ῥαδίως, facile, ῥᾶον, facilius, ῥᾶτα vel ῥᾶτον,
 facillime.

ποῦρῶ, longè, ποῦρῶτέρῳ, longius, ποῦρῶτάτῳ,
 longissime.

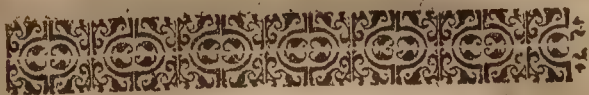
πολλάκις, sæpe. πλεονάκις, sæpius, πλεονάκις,
 sæpissime.

σοφᾶς, sapienter, σοφώτερος, sapientius,
 σοφωτάτως, sapientissime.

C

caput

A

Caput XXI.

DE CONIVNCTIONE
ET PRÆPOSITIONE.

CONIVNCTIONVM apud Græcos tot
sunt genera, quot apud Latinos. B

Copulatiuæ, καί, & , μὲν, quidem, δὲ, verò,
autem, τε, que.

Disiunctiuæ, ἢ, vel, ἢτοι, siue.

Continuatiuæ, εἰ, si, εἴπερ, siquidem.

Dubitatiuæ, ἄρα, an, μὴν, num, μὴ, num-
quid.

Collectiuæ, ἄρα, ergo, ἔν, itaque, τοίνυν,
igitur, τοιγαροῦν, quocirca.

Causales, ἵνα, ut, ὅπως, quò, γὰρ, enim, ἐπὶ- C
ὅν, postquam, ἐπειδὴ, quandoquidem, ὅτι,
quod, διότι, propter quod, & apud Poëtas ὅπερ,
ut.

Expletivæ, quæ nihil significant, sed v-
surpantur vel versus vel hiatus explendi
gratia, ὅν, ὡς, πρὸς, ἢτοι, & similes.

X 2

PRÆ-

308 DE PRÆPOSITIONE.

PRÆPOSITIONES monosyllabæ sunt
A sex, *ἐν*, *ἐξ* vel *ἐς*, *ἐν* vel *ἐξ*, *πρὸς*, *πρὸς*, *ὀπί*.

PRÆPOSITIO *ἐν* præcedit conso-
 nantem, *ἐν* *τέλῃς*, ex muro, *ἐξ* præcedit vo-
 calem aut diphthongum, *ἐξ* *αἵχης*, ab ini-
 tio.

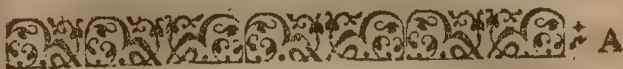
PRÆPOSITIONES dissyllabæ sunt
 duodecim, *ἀνά*, *ὑπὲρ*, *ὑπὲρ*, *μετὰ*, *παρά*, *ἀντί*,
ὠς, *ὡς*, *πρὸς*, *ἀπὸς*, *ὡς*, *ὡς*, quarum om-
 nium vis & significatio declaranda est in
B Syntaxi.

DIALECTI PRÆPO- SITIONVM.

PRO *ὡς* dicunt Poëtæ *ἀντὶ* *ὡς*, pro *ὅτι*, Atticè *ἐν*
 etiam in compositione *ἐν* *ὡς* pro *ὡς*. PRO
ὡς, Doricè, *ὡς*, Atticè *ὡς*, *ὡς* *ὡς*, ad nos pro
παρά interdum *παρά* addito iota, sic *παρά* pro *παρά*, &
ὡς pro *ὡς*. Interdum per apocopen accipiuntur pro
C verbis, *ὡς* pro *ὡς*, adest, vel *παρά*, adsunt : *ὡς*
 pro *ὡς*, inest, licet, & tunc accentum habent in pri-
 ori syllaba, sicut & tunc, cum suis casibus, postponuntur,
ὡς de senectute.

DE mutationibus quas subeunt præpo-
 sitiones in compositione, dictum est in
 verbis Barytonis.

Caput.

Caput XXII.

DE ACCENTIBVS.

NVNC tandem explicatis omnibus, quæ ad octo orationis partes apud Græcos spectant, accuratè de accentuum ratione agendum est, quos quidem accentus obiter, quantum scilicet ad rationem legendi requirebatur, capite primo attigimus. Est autem accentuum cognitio cum ad lectionem & pronuntiationem, tum ad descriptionem Græcorum vocabulorum, imprimis necessaria. ad illam quia Græci suis in vocabulis legendis & efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed ferè accentus rationem habent. ad hanc verò, quia in omnibus dictionibus vnum saltem accentum notant & exprimunt Græci, quod apud Latinos non solet fieri. Quare ne quis erret in scribendo, scire oportet regulis partim generalibus, partim specialibus, partim etiam usu (nam & hic accentuum Magister optimus est) quo quodque vocabulum accentu sit insigniendum.

ACCENTVS igitur tres sunt, Acutus, Grauis, Circumflexus.

ACVTVS afficit vltimam syllabam penultimam & antepenultimam: Grauis in vltimâ tantum ponitur, quamuis in omni

A syllaba, quæ acuto aut circumflexo careat, subintelligatur, quam ob causam syllabicus dici solet. Circumflexus vltimam aut penultimam, & quidem non nisi naturâ tantum, vel naturâ simul & positione longam occupat.

EXCIPE tamen composita ex subiunctiuo articulo & infinito τῆς. Hæc enim, sicut & Poëtica τοῖσδεσι, ταῖσδεσι, circumflexum in antepenultimâ habent: ὅστις, qui, ἔτι.

B ὅτι, ἡσιν, ὅτινι, ἡτινι.

FORMAS & figuras accentuum habes in his vocabulis.

θεός, ποῖα.

λόγῳ, βοῶτε.

τύπῳ, ἡμῖν.

VOCABVLVM, quod acutum in vltimâ habet, vocatur oxytonum, quod in penultimâ, paroxytonum: quod in antepenultimâ, proparoxytonum. Quod graui notatur in vltimâ, Barytonum vulgò dicitur, quamuis omnia illa, quæ neque contracta sunt, neque acutum in vltima habent, grauitona dici soleant.

VOCABVLVM, quod in vltimâ circumflexum

flexum habet, perispomenon est; quod in penultimâ, properispomenon.

OXYTONA mutant in ipso orationis contextu acutum suum in grauem, & tunc dicuntur ἐγκλίνομενα, id est, *inclinata*, θεός ἡμῶν, *Deus noster*, pro θεός.

Non inclinatur tamen acutus accentus in ipsâ orationis serie & consequentiâ, si sequatur dictio enclitica θεός τε, *Deus tuus*; θεός ἐστὶ, *Deus est*, quod ipsum quoque fit in fine periodi, πάντα βλέπει ὁ θεός. *omnia videt Deus.*

INTERROGATIVVM τίς, retinet ubique suum accentum acutum, τίς ἥλθε, *quis venit?*

ANNOTAT.

SUNT qui **CLENARDVM** reprehendant, quod accentum in vocabulo τιμή, vocet grauem, & ipsum vocabulum grauitonum. Sed facilis est responsio, nam si quis à signo, notâ & figurâ accentui illi nomen imponere velit, grauis vocabitur, & dictio ipsa grauitona, quia grauis accentus est virgula seu lineola à sinistra dextrorsum descendens, qualis in illâ vocatâ τιμή. si autem spectemus vim, energiam, pronunciationem & officium illius, accentus acutus erit, & dictio oxytona. Siue igitur oxytona voces, siue Barytona hu-

A iusmodi nomina, rectè feceris: quamuis rectius Cle-
nardus & alij, causa docendi Barytona nominent; ap-
pellatione peritâ ex grauis accentus figurâ, quâ voca-
bulum insignitur. Quod si, vt quibusdam placet, & re-
ctè, in contextu & consequentiâ orationis legamus &
pronunciemus non vt acutum, sed vt grauem, tunc mul-
tò magis Barytonam eiusmodi dictionem vocaueris;
cum signo & vi & potestate grauis sit accentus. Ne-
que vlla supererit ratio, cur vocetur oxytona, quàm
quia dictio in illâ syllabâ accentum acutum naturâ suâ
habere potest.

B Puto autem verissimum esse, quod viri eruditi no-
tant, & in his etiam Guilhelmus Baillius noster in eru-
dito suo libello de accentibus, nempe accentum acutum
nunquam pronunciari, nisi in fine periodi, in ipsâ verò
orationis consecutione & serie, minime, nisi sequatur
dictio Enclytica. Hinc legendum non est *deòs* *ἐν τῷ*, elata
ultima syllaba in nomine *deòs*, quasi esset *deòs*, sed depres-
sa. At in his orationibus: *deòs* *ἐστὶν* *θεὸς*, Deus est propi-
tius, *θεὸς* *ἐστὶν* *deòs*, ultima syllaba in *deòs*, est eleuanda;
quia in alterâ sequitur enclitica; in alterâ terminat pe-
riodum. Illud etiam nobis probatur, acutum ex encly-
Ctica natum pronunciandum esse acutè & elatè, licet pri-
or dictio alium acutum aut circumflexum habeat, vt
in illo ipso exemplo: *θεὸς* *ἐστὶν* *deòs*, & in hoc; *ὁ* *ἀκούσας* *αὐ-*
τοῦ *καρτὸς* *αὐτοῦ*. Ideò enim in prius vocabulum reicitur,
& acutâ quoque figurâ pingitur ille accentus, vt acu-
tè & elatè pronuncietur, cum in omni dictione accen-
tus tantummodo sint propter pronunciationem, quem-
admo-

admodum & in consequentiâ orationis accentus oxytonorum inclinatur, vt depreſſe ſyllabam efferendam eſſe ſciamus.

CVM vocalis accentu graui vel acuto notata per apoſtrophum abiicitur, tranſſertur accentus in partibus quidem declinabilibus in priorem ſyllabam καλὰ, κάλ', πολλὰ, πόλλ', χαλεπὰ, χαλέπ'. In cæteris partibus accentus vnâ cum vocali abiicitur: παρ' ἐμοί, pro παρὰ ἐμοί, apud me.

COMPOSITIO plerumque retrahit accentum, καλὸς, pulcher, φιλόκαλος, ſtudioſus munditiæ: ſοφός, ſapiens, φιλόσοφος. Hoc in particulis α, εν δυς; & nominibus monosyllabis, quando componuntur, ferè perpetuum eſt, κινῆτος, mobilis, ἀκίνητος, im-mobilis, ευκίνητος, facile mobilis, δυσκίνητος, difficulter mobilis: παῖς, puer, ἑπαις, bonos habens liberos, πῶς, pes, τρίπους, tripes, δίπους, bipes: χθών, terra, αὐτόχθων, indigena; χεῖρ, manus, ἀντίχειρ, pollex.

APOCOPE & paragoge non mutant accentum, τυπῆμεν pro τυπῆμεναι, verberare, καλοῖς, καλοῖσι.

EXCIPE pronomina, quæ in fine iora adſciſcunt, ἐγώ, ἐτοσὶ, hic, ἐκεῖν, ἐκεῖνοσὶ,

X 5 ille,

314 DE ACCENTIBVS.

ille. Item ἔγωγε, ἔμοιγε, & illa τοιοῦτοι, τελικοῖ-
A τοῖ, τοσῶτοι, aut cum o præcedit syllabam
 finalem, quæ per paragogen adiicitur, in his
 enim semper est accentus in penultimâ, vt
 πόντος, ποντόφι, κοτυληδών, κοτυληδοί, κοτυ-
 λιδοφόρι, ἐμεόθεν pro ἐμοῦ.

M O N O S Y L L A B A longa relicta post
 apocopen, aliquando acuiuntur, vt χῆμι,
 χῆ. Aliquando circumflectuntur, vt ἥλ
 pro ἥλ, clauus, κρή pro κρή, hordeum, vel
B pro κρήμονον, quod significat farinam, quæ per
 cribrum laxiora habens foramina, transmissa
 est.

At monosyllaba longa post aphæresin
 relicta circumflectuntur, vt ἐφῶ, ἐφης, ἐφη,
 φῶ, φῆς, φῆ. ἦν, ἦς, ἦ, ἐφῶ, ἐφης, ἐφῶ, φῶ,
 φῆς, φῶ.

DE ACCENTV ACVTO.

C

V L T I M A longâ, nunquam est in ante-
 penultimâ accentus acutus, Αἰνείας, Αἰνείας,
 Aeneas, ἀνδρώπῃς, hominis, σωμάτων, corpo-
 rum. Propter hanc regulam mutandus est
 aliquando accentus obliquorum in poly-
 syllabis

syllabis dictionibus proparoxytonis, αὐ-
 θρωπος, homo, αὐθρῶπις, αὐθρῶπις; σῶμα, corpus,
 σῶματος, σωμάτων.

EXCIPE primò genitiuos Ionicos pri-
 mæ simplicium αἰνίδι, πηλυιδέω.

EXCIPE secundò omnes casus quartæ
 declinationis simplicium, μνέλειος, μνέλειω,
 μνέλειον.

EXCIPE tertio genitiuos Atticos om-
 nium numerorum secundæ declinationis
 contractæ, πόλεως, πόλεων, πόλεων.

EXCIPE quartò vocabula in αι & οι.
 Nam istæ diphthongi habentur in accen-
 tibus breues, αὐθρῶποι, τέπρονται.

SI tamen in eadem dictione sequatur
 aliqua consonans, longæ censebuntur, αὐ-
 θρῶποις.

EX graui & acuto in contractione fit a-
 cutus ἐσπῶς, ἐσῶς, ἴσπας, ἴσπας, ἴσπας, natus.

DE ACCENTV CIR- CVM FLEXO.

LONGA non solâ positione, sed ex na-
 turâ suâ, ante finalem breuem, si accentu
 notetur, circumflexo notabitur, σῶμα, cor-
 pus,

316 DE ACCENTIBVS

pus, πᾶν, grex: μοῦσα, μοῦσαι: οἶκος. οἶκοι aedes.

A Nam & hīc αἱ & οἱ breues habentur.

At τὸ πῆ, τὸ ψον, paroxytona sunt, quia solâ positione producuntur.

EXCIPE aduerbium οἶκοι, domi, ad distinctionem nominis οἶκοι ab οἶκος, domus, & tertiam personam Aoristi primi Acliuī optatiui modi, ποιῆσαιμι, ποιῆσαις, ποιῆσαι, ad distinctionem infinitiui ποιῆσαι. At ποίησαι, fac, est Aoristus primus imperatiui verbi

B mediū, sicut τὸ ψαι.

EXCIPE etiam tertias personas optatiui actiui desinentes in οἱ, in his enim censetur hāc diphthongus longa, φόνγοιμι, φόνγοις, φόνγοι. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, εὔροιμι, εὔροις, εὔροι.

INTERDVM penultima circumflectitur, licet vltima longa sit solâ positione: χοῖνιξ, chœnix, αἰλάξ, sulcus. Id tamen non obseruatur ab omnibus.

O EX acuto & graui fit in contractione circumflexus βοᾶτε, βοᾶτε, clamate. Hīc αἱ & ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum grauem accentum habebat. sic ποιεῖτε, ποιεῖτε, facite.

EXCI-

EXCIPE τὴν λητόα, λητώ, non λητῶ, *lato-*
nam, αἰδῶα, αἰδῶ, verecundiam, pudorem, quam-
 uis aliqui circumflectant τὴν αἰδῶ, quibus **A**
 adde, τὴν νόω, νόω à νόῳ, *mens.*

DE ACCENTIBVS DECLINATIONVM.

QUALIS accentus est in recto, talis fe-
 rè est in obliquis, nisi obftet aliqua regula
 ex prædictis, λόγος, λόγῳ, λόγῳ, λόγον· Αἰνείας,
 αἰνείῳ, αἰνείῳ· μενέλεως, μενέλεω. Excipiuntur
 hæc, ὁ δεσπότης, *dominus*, ὁ μετιέτης, *consiliarius*,
 ὁ εὐρύπης, *late videns vel sonans*, ὁ ἀκακήτης, **B**
non nocens, nihil mali faciens seu bonus, placi-
dus, quæ in vocatiuo accentum retrahunt,
 ὦ δεσπότηα, ὦ μετιέτα, ὦ εὐρύπα, ὦ ἀκάκητα.

IN declinationibus parisyllabis, si rectus
 sit oxytonus, tunc genitiui & dativi circū-
 flectuntur in omnibus numeris, ὁ ποιητής,
 ποιῆτα, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῷ ποι-
 ητῶν, τοῖς ποιηταῖς. ἡ ἑμὴ, *honor*, τῇ ἑμῇ,
 τῇ ἑμῶν, ταῖς ἑμαῖς. καλός, *pulcher*, τῷ **C**
 καλῷ.

EXCIPE, λεώς, τῷ λεῷ, *populus*, νεώς, *tem-*
plum, τῷ νεῷ.

GENITIVVS pluralis substantiuorum
 primæ & secundæ declinationis circum-
 flectitur, qualiscunque sit nominatiuus, ὁ
 αἰνείας, τῷ αἰνείῳν, ἡ μεδσα, τῷ μεσῶν.

EX

A EXCIPIVNTVR à nonnullis ὁ χλόνης, ἀπερ, τῶν χλόνων : ὁ χλόνης, *fanerator*, τῶν χλόνων : ὁ ἐτησίης, *Etesias ventus*, τῶν ἐτησίων : ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, *apua genus piscis*.

ADIECTIVA fæminina à masculinis tertix declinationis eundem habent accentum in genitiuo plurali, quem masculina: ὁ ἅγιος, *sanctus*, τῶν ἁγίων : ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

B IN nominatiuo plurali cōueniunt quæ cum masculino singulari, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, αἱ ἁγίαι. ἡμεῖς, *nos*, ἡμεῖς, ἡμεῖς, σοφώτερος, *sapientior*, ἡ σοφώτερα, αἱ σοφώτεροι.

SI masculinum sit quintæ declinationis, tunc genitiuus fæminini circumflectitur. τύπτον, *verberans*, τύπτοντος, τύπτοντος, τύπτοντων : μέλας, *niger*, μέλαν, μέλαινα, μελαινῶν.

C GENITIVI & datiuī dissyllabi quintæ declinationis, accentum habent in vltimâ, reliqui casus in penultimâ, ἡ χεῖρ, *manus*, χειρός. χεῖρ, χεῖρα : τῇ χεῖρι, ταῖν χειρῶν : τῶν χειρῶν, ταῖς χειρσί, excipe τίς, *lucis*, infinitum, habet enim accentum in vltimâ in omnibus casibus.

Idem

DE ACCENTIBVS. 319

IDEM porro iudicium est de genitiuis
& datiuis dissyllabis natis per synopen ex A
prioribus syllabis, ἀνὴρ, ἀνέρε^ς, ἀνδρὸς, vir.

EXCIPE participia θείς, qui posuit, θέντος,
σῶς, σάντε^ς, qui stetit, δός, δόντε^ς, qui dedit,
ὄν, ὄντε^ς, qui est, τίς τίνε^ς, interrogatiuum.
& alia huius generis in nominatiuo monosyllaba.

EXCIPE secundò nomina sequentia,
quæ genitiuum pluralem non circumflec-
tunt, πάντων omnium, à πᾶς, cuius datiuus B
pluralis est πᾶσι; τῶν παίδων, puerorum, à πᾶς,
τῶν τρώων, Troianorum, à recto τρᾶς τῶν δᾶδων,
δμῶων, φῶτων, κρᾶτων, θᾶων, φῶδων, à nomina-
tiuis, ἡ δῶς, fax, ὁ δμῶς, famulus; ὁ θᾶς, lupus
ceruarius. τὸ κρᾶς, caput; ὁ φᾶς, vir; ἡ φῶς, mu-
stio facta ab igne in cruribus. At κῆρ^ς, ἥρ^ς
contracta sunt ex κέρρε^ς, ἔερ^ς, κηρός & ἥρος
regulariter fiunt à rectis.

POLYSYLLABA quintæ simplicium, C
quæ accentum in ultimâ habent: retinent
illum in penultimâ obliquorum, quæ a-
cuitur, si brevis sit, λαμπάς, λαμπάδε^ς, lam-
pas, ποιμὴν, ποιμένε^ς, pastor.

SI verò longa sit, circumflectitur, nisi
obstet

Idem

obstet aliqua regula generalis, σωτήρ, Saluator, σωτήρ⊕; ἀγων, ἀγων⊕, certamen.

DIPHTHONGI ευ & finales circumflectuntur, ὦ βασιλεῦ, πανταχῶ, ubique.

EXCIPE aduerbium ἰδῶ, ad differentiationem imperatiui ἰδῶ, vide, vt τυπῶ.

Vocatiuus in ες, à propriis in ης, est proparoxytonus, ὁ δημοσδένης, ὦ δημοσδενες. σῶκράτης, ὦ σῶκρατες.

IRREGVLARIA sunt ἡ μία, ἡ μία, τῆς μίας, τῆς μιά, τῶ μίαν. μηδεμία, μηδεμιάς, ἄμφω, ambo, ἀμφοῖν: δύο, duo, δυοῖν: μήτηρ, mater, διμήτηρ, Ceres, θυγάτηρ, filia, quæ in obliquis prooxytona sunt, τῆς μητέρ⊕, τῆς θυγατέρ⊕. Item in vocatiuo, ὦ σῶτερ, ἄνερ, δάερ, πάτερ. à rectis, σωτήρ, αἰνῆρ, δαῆρ, πατήρ.

DE ACCENTIBVS QVORVNDAM NOMINVM.

COMPOSITA à κτείω, occido, τρέφω, nutrio, φθίρω, corrumpo, cùm actiuè capiuntur, sunt prooxytona, πατροκτόν⊕, parricida, θηροτρόφ⊕, qui feras nutrit, λαοφθόρ⊕, qui populum corrumpit. Si verò passiuè vsurpen-

pentur, προπαροξύτονα sunt; πατρόκτονος, à
 patre interfectus, θηρότροφος, à feris nutritus, λα-
 οφθορος, à populo corruptus.

Composita à χέω, fundo; βάλλω, iacio; πό-
 λω, verito. λέγω, vel λόγος, cum habent præ-
 positionem, προπαροξύτονα sunt, πρόσχος,
 aqualis; σύμβολος, omen, περίωλος, qui circum-
 it; κατάλογος, catalogus. Cum verò aliam
 particulam præpositam gerunt, παροξύτο-
 να sunt, οἶνοχέος, pincerna; ἐκκβολος, eminus ia-
 culans; ὑμνωδός, qui hymnos tractat; θεολό-
 γος, Theologus.

Proparoxytona sunt substantiua in εα,
 ab adiectiuis primæ contractæ, ὁ καὶ ἡ ἀλη-
 θής, ἀλήθεια, veritas. ὁσεβής, ὁσεβεία, pietas. ἀ-
 σεβής, ἀσεβεία, impietas.

Similiter nomina in οια à νός, εὖνος, εὐνοια,
 beneuolentia; ἄνους, ἄνοια, stultitia. διάνοια, intel-
 ligentia.

Item in ια δειρα à substantiuis mascu-
 linis, ὁ ψάλτης, ψάλτρια, ὁ ποιητής, ποιήτρια,
 ὁ δωτήρ, seu δωτήρ, ἡ δώτειρα,
 seu δώτειρα.

A DE ACCENTIBVS VERBORVM.

ACCENTVS verborum & participiorum obseruandi sunt in verborum coniugationibus, τὸ πῶ, φιλέω, τιμάω, διλόω, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, δέκνυμι. Eodem enim accentu reliqua omnia verba notantur, & si quid peculiare in nonnullis occurrat, id notatum est in singulis coniugationibus.

B Accentus aliarum partium orationis vsu obseruandi & discendi sunt.

DE ENCLITICIS.

ENCLITICA dicuntur illa, quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt; vel ad vltimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; vel certè ex vno loco in alium transferunt, vt

C εἰπέ μοι, dic mihi. εἰ τις, si quis. ἐστὶ πόλις, est ciuitas. quamuis interdum suum quoque accentum retineant.

Reperiuntur Enclitica in sequentibus partibus orationis.

In articulo, ᾤ & poëtice τεῦ, pro indefinito τινός, alicuius, & τῷ pro τινὶ alicui.

IN

In nomine encliticum est indefinitum **A**
τις, cum omnibus suis casibus. At *τίς, τί, quis*
quæ, quod, interrogatiuum, non est encliti-
 cum. Nusquam enim suum accentum a-
 mittit.

In pronomine primæ personæ encliti-
 ca sunt tantum: *με*, & huius dialectus *μεν*,
μοι, με, non autem *ἐμε*, *ἐμοι, ἐμέ*, vt nec dia-
 lecti inde nata.

Secundæ personæ enclitica hæc sunt, *σὺ* **B**
 & eius dialecti *τεῦ* & *σεῦ*, *σὺ*, cum dialecto
τοί, σέ, eiusque dialectus *τὸ* & *τέ*.

Tertiæ personæ enclitica sunt & cum
 dialectis *ἐν* & *ἐδν*, & *ἐο*, vt quibusdam pla-
 cet, *οἷ, ἑ*.

In duali eiusdem personæ encliticum
 est *σφε* & *σφω*, seu *σφωε*, quando accipitur
 pro *σφε* tertiæ personæ; nam *σφω* secundæ
 personæ non est encliticum.

In plurali eiusdem personæ encliticum **C**
 est *σφισι* & *σφιν* seu *σφι* pro *σφισι*, vt & *σφε-
 ως* pro *σφας*, & *φε* pro *σφε* seu *σφας*. His adde
 poetica pronomina *μιν* & *νιν* pro *ἐ*, de qui-
 bus supra cap. 12.

Ex verbis duo sunt enclitica, *ἐμὶ* *sum*,
 &

A & *φρμῆ*, dico, in omnibus personis & numeris præsentis temporis indicatiui modi, exceptis secundis singularibus, *φῆς* & *ῆ*, quæ non inclinantur, licet aliqui contrarium afferant saltem de *ῆ*. Neque enim de encliticis idem omnes sentiunt, nam quasdam voces habent nonnulli pro encliticis, quas alii ab encliticis excludunt. Cæterum *ῆς* acutum pro *ῆ* plerique encliticis annumerant.

B Inclinantur etiam nonnullæ horum verborum dialecti, vt *ἔοσι*, *es*, *γῆτι* est, item *φᾶτι* pro *φῆσι*, & *φᾶντι* pro *φᾶσι*.

Ex aduerbijs enclitica sunt *ποδὲν*, *ποδὲ*, alicunde, *ποδὶ*, alicubi, *ποτὲ*, aliquando, *ῶς*, quodammodo, *πῶ*, adhuc, dum, *ῶν*, alicubi, *ῶς*, *ῖς* piam, & similia, cum non pro interrogatione, sed infinitè accipiuntur.

C Ex coniunctionibus multæ sunt encliticæ, *γὲ*, *κὲ*, *τὲ*, *κὲν*, *πὲρ*, *ῆα*, *νύ*, *ὅλω*, & similes.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

Si ante dictionem encliticam sit vocabulum proparoxytonum, aut properisponenon,

menon, tum accentus encliticæ migrat in **A**
 vltimam eius syllabam, ἤκουσέ μου, *audiuit*
me, ἤκουσέ τινος, *audiuit aliquem*, ἀνδραπὸς ἐστὶ,
homo est, σῶμαός, *corpus tuum*. Si tamen vl-
 tima producat^rur positioⁿe, non recipiet
 acutum encliticæ, κἄρυσ ἐστὶ, non κἄρυσ ἐστὶ,
 ἐνλαξ δέ.

Excipe pronomina enclitica quando
 ponuntur cum particulis, ἕνεκα, ἕνεκα, ὅθεν,
propterea, eius rei gratia, ἕνεκα μὲ propter me, **B**
 ἕνεκα σέ, *propter te*.

Si encliticam dictionem præcedat vox
 paroxytona, tunc enclitica, si sit monosyl-
 laba, suum accentum omnino perdit. Αἵρε-
 δισε, λόγος μὲ, *sermo meus*.

At si dissyllaba sit enclitica, tunc seruat
 accentum: λόγος δέ, *sermo est*, Πέτρος φησὶ
Petrus dicit.

Quod si præcedens dictio penultimam **C**
 solâ positioⁿe longam habeat, vltimamq^{ue}
 breuem, enclitica sequens remittit accen-
 tum suum in præcedentis vltimam, non
 secus, quàm si vocabulum properispome-
 non præcederet, vt quibusdam placet: ἀν-
 δρά μοι ἐνεπε. *Dic mihi virum*. ἀνδρά τινα, *quen-*

Adam virum, alii tamen æquè probabiliter volunt, accentum non remitti, sed amitti, si dictio enclitica sit monosyllaba: retineri autem si sit dissyllaba, ἀνδρα μὲν. ἀνδρα τινά.

Si dictio præcedens encliticam, sit oxytona, aut perispomena, tunc enclitica suū accentum amittit, siue sit monosyllaba, siue polysyllaba, πατήρ μὲν, pater meus. ὁρᾷ με,

B videt me. ὁρῶ τινάς, video quosdam.

Retinetur tamen tunc in alterâ dictione accentus acutus, qui in contextu orationis murandus erat in grauem, πατρός ὃν. patris est. θεός σου, Deus tuus.

Plerique docti volunt pronomina enclitica retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus, aut cum disiunctiuis coniunctionibus, διὰ σέ, propter te,

C πρὸς σέ, de te. καὶ μὲν ἢ σέ, secundum me aut te.

Cum plura enclitica concurrunt, tunc prius posterioris accentum recipit, dicunturque Synenclitica, τὴν ἡμετέραν τινέμεν, verberant me aliqui.

Persona ὃν, cum principium orationis est, aut subdita post ἔν, καὶ, ἀλλὰ, ὥς, εἰ,

τῶτο:

τῷτο: remittit accentum in priorem suam **A**
 syllabam: ἔσι πόλις, est ciuitas, καὶ ἔσι, ὅ est.
 ὅ κα ἔσι, non est. ὡς ἔσι, ut est. εἰ ἔσι, si est. τῷτ' ἔσι,
 hoc est. Alias vel amittit, vel in præceden-
 tem dictionem reiiicit, vel in vltimâ suâ re-
 tiner: iuxta regulas ante præscriptas.

Quædam dictiones omni accentu ca-
 rent, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, γὰρ, ὅ, ὅ κα, possunt tamen
 habere accentū dictionum encliticarum,
 si illas in oratione præcedant, ὄγε, ἡγε, ὅ μοι **B**
 ἀνδρες, non placet mihi.

ὅ tamen etiam tunc, cū periodum
 claudit, acutum accentum recipit, hoc mo-
 do ὅ. similiter et præpositio ὅ cū aut in
 finē versus apud Poëtas, aut in fine perio-
 di apud oratores collocatur ἐξ.

Porro quæ hætenus de encliticis tradi-
 dimus, clariùs fortassis ex subiectâ tabellâ
 intelliguntur. **C**

DICTIONES ENCLITICÆ

MONOSYLLABÆ.

(τῷ, τευ, τῷ pro indefinito τῷτο,
 Articuli. { τῷ.
 Nom. { τῷς, τῷ, indefinitum.

Y 4

Pro-

A	Pronom.	{	μὲ, μού, μοι, με.
		{	σὺ, σοί, τέυ, σοί, τοί, σε, τυ, τέ.
	Verb.	{	ἔς acutum.
		{	πῶς, πῶ, πῃ, πᾶ, & alia.
	Cōiunct	{	τε, γε, τοι, πᾶ, περ, νῆ, κε, κῆν, νῦ, νῦν,
		{	ἴδω, ἴα, μέν, & similes.

B	Ponuntur voca- bula loco regu- larum. Itaque si occurrat dictio cuiuscunq; par- tis, accentum ha- beas, vt hæc no- mina posita en- cliticè suum ac- centum vel trās- ferunt, vel amit- tunt, vel retinēt, vt in tabellâ vi- des.	{	trans- ferūt.	{	ἀνθρώ- πῳ	ἀνθρώ- πῳ
					αἰσθα- σίᾳ	αἰσθα- σίᾳ
		{		{	ζώων	ζώων
					λέγειν	λέγειν
		{	amit- tunt.	{	λόγῳ	λόγῳ
					ὁρῶ	ὁρῶ
		{		{	ἀγαθόν	ἀγαθόν
					τι	τι

Retinent aliquando
cūm ponuntur ἐμφατι-
κῶς, vt ἤκουσα σὺ, audiui te,
& non alium.

DISSYLLABÆ.

Nom.

Nom.	ἄνθρωπος, ἄνθρωποι, per omnes casus & numeros.	A
Pronom.	ἐγώ, ἐσύ, σφῶς, σφίσι, σφέας.	
Verb.	εἰμι, ἐσσι, ὄσι, γνῆτι, ἐσμεν, εἰμεν, ἔσε, εἶσι, φημι, φησι, φατι, φατον, φαμεν, φατε, φασι, φαντι.	
Adverb.	ποθεν, ποτε, ποδι, ποδε, & si quæ sunt alia.	

ἄνθρωποι	} transferunt	ἄνθρωποι ἄνθρωποι.	B
σῶμα		σῶμα τινός.	
ἀγαθόν	} amittunt	ἀγαθόν τινα.	
ὄρα		ὄρα τινος.	
ζῶων	} retinent	ζῶων ἐστί.	
λέγειν		λέγειν τινά.	
λόγος		λόγος τινός.	
ἄνδρα		ἄνδρα τινός.	
πρὸς περὶ τῶν ὁρίων, vltima longa positio- ne, vt κἄν ἐξ ἐσίν.			

Caput XXIII.

DE RATIONE INVE-
STIGANDI THEMATA.

I 5.

DIXI-

A **D**IXIMVS cap. 18. generatim de verbis defectiuis & anomalis. Nunc ordine alphabetico contexendus est in gratiam iuuentutis catalogus anomalorum, qui sit instar lexici, rationemque thematis vel inuestigandi, vel in sua tempora diducendi ostendat, quod vt legitimè fiat, primò necesse est, vt paradigma omnium coniugationum probè perspecta, animoque comprehensa habeantur. Quo factò, si offeratur vocabulum, dubitesque, num sit anomalum, ad regulas superius generatim de anomalis traditas confugiendum erit. Vt si quis hæreat, vtrum ἀχθόμεαι, λαμβάνω, ἀφίστημι, πεινῶ, & similia sint anomala, facilè omnem dubitationem eximet caput modò nominatum de anomalis.

QUOD si quis non in ipsum thema, sed in tempus à presenti distinctum incidat, consideranda diligenter erunt syllabæ illius dictionis, quæ, qualesque sint. Ex harum enim accuratâ inspectione themâ vel sine lexico, vel opera lexici facilè deprehendetur. Vt si occurrat, verbi gratia, participium passiuum, ὁφθόμενος, futurum illius passiuum indicatiui modi, necessariò erit, ὁφθίσομαι, & Aoristus primus, ἠφθον, ab hoc enim formatur futurum. Rursus ascendendo ad præteritum, inuenies iuxta regulas traditas in verbis, tertiam personam præteriti, esse ὤφθη. Nam ω & τ tenues transierunt in Aoristo in aspiratas. Prima ergo persona erit, ὤφμεθα. Præteritum actiuum ὤφα, siue sit vsitatum, siue non, de hoc enim sollicitus non erit qui themata indagabit.

dagabit. Futurum actiuum ὄψω, siquidem ὡ prateri-
ri fuit augmentum temporale. Thema igitur erit vel **A**
ὄψω, vel ὄτω, vel ὄπω, vel ὄπτω, vel si actiua vsitata non
sint, Thema erit ὀβουμαι, vel ὀπουμαι, vel ὄωτομαι. Adhibe
tandem lexicon, si aliter te expedire nequueris, &
reperies ὄωτομαι.

Sicut autem apud Latinos ex OR finitis, actiuam
fingere vocem, ius fasq; est, vt eò facilius deponentia
& communia, quæ sub passiua tantummodò termina-
tione vsurpantur, tempora formemus; ita & multò
magis apud Græcos, recurrendum est ad actiua, eri-
am si sint obsoleta, & inaudita, vt eò promptius ad illa **B**
tempora, quæ sub passiua voce tantum reperiuntur,
formanda ascendamus, vt in hoc exemplo vides, βέλο-
μαι, sua tempora sumit à βάλωμαι. Accipe ergo inusi-
tatum βάλεω, futurum erit, βάλησω, Præteritum βέβη-
καμαι, volui, βέβηκασαι, voluisti, βέβηκαται, voluit. Hinc
Aoristus 1. ἐβλήθην, ἐβλήθης, ἐβλήθυ. Futur. 1. βή-
σομαι. Futur. med. βήσομαι, & sic ordine per ali-
os modos.

QVOD si offeratur futurum in ὄω, vel Aoristus **C**
participij in ὄας, noueris tempus illud plerunque à
verbo in ὡ vel in αω deriuari, licet fieri possit, vt tem-
pus hoc in præsentibus non sit amplius vsitatum, cum sæpè
ex circumflexis præsentibus facta sint Barytona, vt
αἰέω ab αἰέω, augeo, cresco, & similia.

Si verò futurum in αω exeat, thema erit verbum
in αω vel αψω, si in ωω vel οω, thema erit ὦω vel ὡω.
quod

A quod si futurum desinat in $\iota\omega$ per iota, thema plerumque erit verbum in $\iota\sigma\omega$, aut $\iota\omega$. Si verò in $\upsilon\omega$, tunc thema erit verbum in $\upsilon\sigma\omega$, vel $\upsilon\omega$, vel $\upsilon\mu\iota$.

MVLTVM quoque conducit ad expeditam temporum formationem, thematisq; inquisitionem, ut quis ex compositis abijciat præpositionem, aut vocabulum quod compositionem facit; hoc enim facto multò certius themæ indagabis, aut indagatum per sua tempora deduces. Ut si incidis in Aorist. 1. passivum $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta\omega$, relictus sum, statim aduerteres esse compositum ex $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$,

B abice ergo præpositionem, remanebit $\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta\omega$, tunc adh' bitis regulis & documentis, hic & aliàs passim traditis, inuenies tandem $\lambda\epsilon\pi\omega$, relinquo, $\lambda\epsilon\iota\psi\omega$, $\lambda\epsilon\iota\sigma\phi\alpha$, $\lambda\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota$, $\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\alpha\iota$, $\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\eta\iota$, $\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta\omega$, $\epsilon\lambda\epsilon\phi\theta\eta\varsigma$, $\lambda\epsilon\iota\phi\theta\eta\varsigma\omicron\omicron\mu\alpha\iota$, cū'n $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$, $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\epsilon\iota\psi\omega$, $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\epsilon\iota\psi\alpha$, $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\epsilon\iota\sigma\phi\alpha$. Nam in formatione temporum rectà ad futurum, & inde ad præteritum actiuum, hinc ad passiuum; ab hoc ad Aoristum primum, & tandem ad futurum primum veniendum est. Hæc enim tempora ex sese valde concinnè apta sunt, & ab exercitato vnico serè momento percurruntur. Sed nunc ipsum verborum difficiliorum catalogum subiungamus, ut verba anomala, quæ in quotidianis prælectionibus occurrunt, hinc studiosa iuuentus sine magno labore petere possit.

A.

Ἄγαμαι , miror, suspicio, laudo, probo. Fut. med.

med. ἀγάσμαι. Aorist. 1. med. ἡγάσθην. Aor. pass. ἡγάσθην, ab ἀγάσμαι, admiror, veneror; quod itidem in usu est. Poëtae pro ἀγάσμαι, dicunt interdum ἡγάσθην, interposito α.

ἄγω, duco. Futurum ἄξω. Præteritum ἔλαβον. Atticè, ἀγέω, pro ἄγω, interiecto ο. Præteritum passivum ἡγμαι, ἡγάμην, ἡγάμην. Aorist. primus ἡγάσθην. Futurum primum ἀχθήσομαι. Aorist. secundus actiuus est, ἔλαβον, & addito γα, ἡγάγον, Hinc ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἔλαβον, ἡγάγον, ἡγάγον, Ionicè, ἀγάγας. Futurum ἄξω: unde præsens ἄξω, & in præsentis imperatiui, ἄξε, ἄξετα: Nam supra cap. 18. diximus, futurum quorundam verborum pro præsentis usurpari, ἔρω, concito, ἔρω, & Æolicè ἔρω. Hinc præsens ἔρω. Pass. ὁρσμαι. Imperfect. ὁρσέμεν. Imperat. ὁρσσε exergigicere, Ionicè, ἔρω. Sic δέω, δέω, βέω, λέω, pro δέω, subeo: βέω seu βέω, eo: δέω, seu φέω, fero: λέω, dico. Sic ἔρω, ἔρω, attero: δέω vel δέω, delibero: ἔρω, vel δέω.

ἄγωμι, frango. Futur. ἄξω. Aorist. 1. ἔλαβον, & diæresi ἐλάβον, quæ diæresis aliis quoq; temporibus familiaris est: ἔλαβον, ἐλάβον. Pass. ἡγμαι, ἐλάμην, ἐλάμην, ἐλάμην. Aor. 2. ἔλαβον, ἐλάβον. Præt. med. ἔλαβον, ἐλάβον, κατέλαβον, fractus sum. Aor. 2. pass. ἡγμαι, ἐλάμην, κατέλαμην.

OBSERVANDVM porro est, verba quæ in præsentis γένος & γένος habent, formare sua tempora, quæ ultra imperfectum sunt, à verbis in γένος: ἔλαβον, ἔλαβον, ἔλαβον, iungo. Futur. ἔλαβον. Præt. ἔλαβον, ἔλαβον, Hinc ἔλαβον,

Fut.
med.

A *ἴσχυμα*, iunctura. Aorist. 1. *ἴσχυλθην*. Aorist. 2. *ἴσχυον* Pass. *ἴσχυμην*. Præt. med. *ἴσχυα*. omnia ab inusitato *ἴσχυω*. Sic *μυγνύω, μίγνυμι*, misceo, à verbo *μίγω*. Fut. *μίξω, ἔμιξε, μίμιχα, μίμιγμαι* *μυγνύω, μέγνυμι*, abstergo, *μύρξω, ἔμορξα, à μέρξω* *πυγνύω, πύγνυμι*, coalesco, *compingo, πύξω, ἔπυξα*. Aorist. 2. *ἔπαγον*. Pass. *ἔπαγον· πύγνύω, πύγνυμι, πύξω, ἔπυξα, ἔπυγον, ἔπυγμαι*. Et eadem est ratio compositorum: quibus adde *ἐμέγνυμι*, abstergo: *ἐπύγνυμι*, appeto: *ἐρύξω, ἔρψα, ἔριχα, ἔρψμαι, ἔρψαι*.

ἄδω, placeo. Præt. med. *ἤδα*, diæresi, *ἤαδα*, Part.

B *ἑλέω*.

Αἰρέω, ἔ *αἰρίομαι*, eligo, capio, fumo. Fut. med. *αἰρήσομαι*. Præt. pass. *ἤρημαι, ἤρσαι, ἤρητι*, Aor. 1. *ἤρην*. Aor. 2. med. *ἔλεον*, ab *ἔλω*. Aor. 2. *ἔλθην*. Et eadem est ratio compositorum, *καταειρέομαι, ἀφαιρέομαι*, occidior, perdidior, auferor, *ἔ* similium.

Αἰσθάνομαι, sentio. Fut. *αἰσθήσομαι* ab *αἰσθάνομαι*. Vnde verò verba in *αὐτο ἔ* *αἰσθάνομαι* sua tempora sumant, dictum est cap. 18.

Ἀλέξω, ἰάω, *ἀλεξέσθην* ab *ἀλέξω*.

C *Ἀλάλμαι*, erro, ab *ἀλάω, ἀλαίμι, ἀλαμαι, ἔ* cum reduplicatione *ἀλάλῃμαι*.

Αἶρω, tollo. Fut. *ἀρῶ*, Aorist. 1. *ἤρα* vel *ἦρα*. In Aoristis primis extrà indicatium habet α futuri, *ἀρον, tolle, ἀρῃμι, ἀρῶ, ἀραι, ἀρας*, cum *ἀρῶ, ἀρῶρας*. Quod etiam in Aoristis secundis fit *ἤρον, ἤρην, ἀρούμι, ἀρούμι*. Præt. *ἤρα*. Pass. *ἤραι*. Plusquamperfect. *ἤρην, ἤροσ*,

2. act.
inufita-
w. Fut.
offergero,
o, com-
v. γερνῶ,
est ra-
offergero:
στειν.

it. med.
ἡρ-ιδου.
Ea-
ai, occi-

u. Vnde
nt, di-

um redu-

In Ao-

ti, ἀρον,

Quod

ἀγοίμην.

ἡρμην,

ἡρσο,

ἡρσο, ἡρτο. Hinc ἀωρτο, pependerat. Aor. 1. ἡρδω. Im-
perat. ἀρῶντι, tollere. Præter med. ἡρα, & repetitione
Attica, ἀρρηρα.

Ἀλίσκομαι, capior. Futur. ἀλώσμαι. Præter. ἔλωα,
ἔλωα. Pass. ἰάλωμαι. Aor. 2. ἔλων, ἰάλων. Infinit. ἀλῶ-
μι. Part. ἀλῶς. ἀλόντος, ab ἄλωμι, tertiæ coniugatio-
nis verborum in μι, absque reduplicatione. Omnia si-
gnificationis passiue sub actiuâ terminatione.

Αναλίσκω, consumo. Fut. ἀναλώσω. Præter. ἀνέλωα,
& ἀνέλωα, sine augmento, & ἠνέλωα, & in passiuo
ἀνέλωμαι, ἀνέλωμαι, ἠναλώμην.

Ἀμαρτάνω, pecco, ἀμαρτήσας, ἡμαρτήα, ἡμαρτήμαι.
Aor. 2. ἡμαρταν, Poëtice ἡμφοτον, peccasti, tanquam
ab ἀμφοτι.

Ἀμφέννυμι & ἀμφίμαι, induo, Futur. ἀμφέσω, &
Poëtice ἀμφίσω, induam. Est autem compositum ab
ἀμφί & ἔω, seu ἔω. Hinc ἔμαι, & compositum ἀμφέμαι,
& per quartam coniugationem ἀμφέννυμι, ab ἀμφί-
ννύω, quæ omnia ab ἔω, tanquam ab origine manant.
Præter. pass. ἡμφέσμαι. indutus sum, & ἡμφίεμαι, cum
duplici augmento. ἔω, ἔσω, ἔσα, ἔμα. Pass. ἔμαι. augetur C
enim per α. Hinc cum ἀμφί, ἡμφέμαι, ἡμφίεμενός, indu-
tus, & ἡμφίεμενός.

OBSERVANDVM est autem verba in ννω &
ννυμι, sumere sua tempora à verbis in ω, vel αω, vel
ωω, quod cognoscere poteris ex vocali proximè ante-
cedente duplex illud νν, νορηνῶ, νορέννυμι, saturo, à
νορέω & νορηνῶ, νορέννυμι, à νορέω, sterno, quia in his
ante

A ante duplex illad *v*, reperitur. At *μιτάνω*, expan-
do, *μιτάννυμι*, à *μιτάω*, *μιτάσω*, *μίτασα*; *μιρανύω*,
misceo, *μιράννυμι*, à *μιράω*, *μιράσω*, *μίρασα*, & per syn-
copen *μιράσω*. Præterit. *μίρασα*. Pass. *μίραμαι*, & si-
ne syncope *μιρέσασμαι*, addito *σ*. Sumunt hæc tempo-
ra à verbis in *αω*, quia *α* habent ante *υ*, duplex. At
sequentia à verbis in *ωω*, quia *ω* habent, *ζώνω*, *ζών-
νυμι*, cingo, à *ζώω*, *ζώσω*, *ἔζωσα*. Præterit *ἔζωσα*. Pass.
ἔζωμαι, cinctus sum. Hinc verbale *ζώμα*, & abie-
cto *σ*, *ζώμα*, cingulum. Aorist. 1. *ἔζωδω*, *ἔζωδης*, *ἔζω-
δης*. **B** *σπννύω*, *σπννύμι*, à *σπώω*, sterno. *σπώσω*, *ἔσπωσα*,
ἔσπωσα, *ἔσπωμαι*, stratus sum, *ἔσπωδω*, *σπννύω*, *σπννύμι*,
valeo, à *σπώω*, *σπώσω*, *ἔσπωσα*, *ἔσπωσα*, *ἔσπωμαι*, Aorist.
ἔσπωδω : *χώνω*, *χώννυμι*, fodio, aggerem facio, à
χάω, *χάσω*, *ἔχωσα*, *κέχωσα*, *κέχωμαι*, *κέχωσαι*, *κέχωται*; *χρώνω*,
χρώννυμι, à *χρώω*, coloro, *χρώσω*, *ἔχρωσα*, *κέχρωμαι*. Hinc
χρώμα, color, abiecto *σ* præteriti, & *χρώσις*, coloratio.
Eadem est ratio compositorum.

ἀνάνομαι renuo, recuso. Perfect. *ἀνάνημαι*, *ἀν-
ήνυμαι*, *ἀνήνυται*, quasi ab *ἀνάνίω* ex *ἀνὰ* & *αἰνίω*. Hinc
C Aorist. 1. med. *ἀννήμην*, repudiaui. cum duplici aug-
mento.

ἀνείγω, aperio, ab *αἰνὰ* & *αἰγώ*, Futur. *οἰέω*, *αἰδοίεω*,
Aorist. 1. *οἶσα*, Atticè *οἶσα*, *αἰνέσα*. Præter. *αἰνέωχα*. Pass.
αἰνέωμαι. Aorist. 1. *αἰνέχην*, & *ἠνέχην*, & per synco-
pen *αἰνέχην*, apertus sum, Poëticè *αἰνέχην*. Præter.
med. *αἰνέωχα*, *αἰνέχα*, & *ἠνέωχα*, cum augmento triplici,
ἀνέωχην,

Ἀπολλύν, ἀπολλύμι, pereco, perdo. Fut. ἀπολώ vel ἀπολίω, hoc ab ἀπολίσω, illud ab ἀπώλω, composito ex ἀπό & ἄλλω. Fut. ἔλω, perdam. Præter. med. ὤλα, & repetitione Attica, ἔλωλα, cum ἀπό, ἀπέλωλα, ἔλωλες, ἀπολώλης, vel in præter. act. ἀπόλωλα, ἀπολωλικά. Aor. 2. med. ὤλόμην, ἀπολόμην.

Ἀποσκληναι, indurui, ἀποσκληνός, ἀποσκληνέναι, ab inusitato ἀποσκληάω. Optat. ἀποσκληάσω, ab ἀπόσκλημι, præteritum simplex est ἔσκληνα. Aor. 2. ἔσκλην ἢ σκλήμι; Thema usitatum est σκέλλω seu σκάλλω, exsicco, arefacio. Fut. σκωλώ. Aor. 1. ἔσκαλα, & ἔσκηλα. Hinc Aoristus Æolicus σκέλαα, σκέλειας, σκέλει, arefecerim, induruerim.

Ἀρίσκω. Fut. ἀρίσω, ab ἀρίω, placeo.

Αὐξέω, αὐξάνω, cresco, augeo, αὐξήσω.

Ἀπόχερ, satis est, impersonale per apocopen pro ἀπώχρησθαι, à verbo inusitato ἀπόχρημι. Imperfectum ἀπώχρη. Fut. ἀπώχρησθαι. Aor. 1. ἀπώχρησι.

B.

Βάω, vado, βήσω, βέβηκα, à βάω. Aorist. 2. ἔβην, à βήμι. Sic κατάβαίνω, κατέβην, descendo; ἀνάβαίνω, ἀνέβην. Imperat. βῆθι, vade, κατάβαθι, descende, ἀνάβαθι, ascende, per α pro κατέβαθι; per apocopen κατάβα, ἀνάβα; sicut ἀνέστη, refurge, pro ἀνέστηθι.

Βάλλω, iacio, βαλῶ, & Poëtice βαλλήσω, quasi à βαλλία,

Z

βαλλία,

A βαλλῶ. Præt. βέβληκα, quasi à βλήω. βέβλημαι, ἐβλήθην, iactus, proiectus sum.

Βιβρώσκω, edo, βρώσκω, ἐβρώσα. Nam quædam Barytona reduplicationem habent, ut in cap. 18. dictum est.

Βίω, viuo, βιώσσομαι. Aorist. 2. ἐβίω αὐ βίωμι. Imper. βίωθι. viue. Optat. βιώλω, ut δώλω, ὦ βιώλω, ut δώλω. Infinit. βιώναι. Part. βίως, βιόντος.

Βόλομαι, volo, βολήσσομαι, βεβόλημαι. βλαστῶ, germino, βλαστήσω, ἐβλάστησα. Aor. 2. ἐβλαστον.

Γ.

B γαμῶ, vxorem duco. Fut. γαμήσω. Aor. 1. ἔγημα. Infinit. γῆμαι, à γάμω, dicitur etiam ἐγάμησα. Perfect. γεγάμηκα, γεγάμημαι, ἐγάμηθην, nupta sum.

Γηράσκω, senesco, γηράσω à γηράω.

Γίνομαι, ὦ γίγνομαι, fio, sum. Futur. γήνησσομαι. Præterit. γέγονα. Aorist. 1. ἔγενθην. Aorist. 1. med. ἔγεννησάμην. Aorist. 2. ἔγενόμην, ἐγεν, ἐγένετο, ὦ syncope ἐγενετο ὦ γένετο, sine augmento. Præt. med. γέγονα, γέγονας, à γείνω. ὦ Aorist. 1. med. ἐγενάμην. Particip. γενόμενος. Futur. 1. med. γήνημαι. Dicitur etiam γεννῶν, per duplex vv. Hinc Aorist. 1. ἐγέννησα. med. ἐγεννησάμην, ἐγεννήσατο. ὦ factâ syncope, ἐγένετο, ὦ γένετο, ablato augmento. Sumit igitur γίνομαι sua tempora à tribus: γήνησσομαι, γείνω, γεννῶν.

Γινώσκω, cognosco. Fut. γνώσομαι. Præter. ἔγνων, à γνέω. Aorist. 2. ἔγνω. tanquam à γνῶμι. Imperat. γνῶθι, nosce. Infinit. γινῶναι. Part. γνῶς. Sic ἀπαγινώσκω, lego,

ἀνέγνωσα, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωσα, ἀνέγνωσα. Præter. pass. ἀνέγνωμαι. A
Sic κατέγνωσα, condemno; improbo.

Δίω, scio, diuido, depascor, διῶ, à δῶ. Pass. διώμαι, & διώμαι à δῶμαι. Aorist. 2. διῶ. Præter. med. διῶ.

Δένω, mordeo. Fut. δήξω. Aorist. 2. δένω. Aorist. 1. δήξω. Pass. δένωμαι, δήχθω, morsus sum. Et sic de cæteris temporibus.

Δένω, & δένωμι, ostendo. Fut. δέξω, tanquam à B δένω, & δέξω, & ita deinceps etiam in compositis, κατέδεικνυμι, demonstro, ἐνδείκνυμι, demonstro. ὑποδείκνυμι, suggero.

Δαδύω, dormio. Fut. δαδύσομαι.

Δίω, ligo. Fut. δέω, & δέω. Aor. 1. δέω, δέω, liguui. & δέω. Pass. δέωμαι. Hinc ἐδέθην, ligatus sum. & δέωμαι, ἀνεδέωμαι, à quo verbale ἀνέδην, redimiculum, δαδένωμαι, δαδένω, diadema, corona.

Δίωμαι, rogo, δέωμαι. Perf. δέωμαι. Aor. 1. ἐδέθην, à δέωμαι.

Δέω, timeo. Perf. δέω. Med. δέω, pro δέω-
σα, euphoniae causa. Ionice δέω. Nam Iones ex com-
muni præterito auferunt ν, & penultimam corripunt,
δέω, timui, δέω: βάλω, βάλω, vado, βέβηκα, βέβηκα. Part.
βέβηκός. Quæ de re dictum est cap. 15. Aor. pass. Imp.
δέω. & δέω, pro δέω: δέω, à δέω: τέρω, seu ter-
rator, attonitus sum.

A διδάσκω, doceo. Fut. διδάξω, à διδάξω. Aor. 1. ἰδίδα-
ξαι, διδιδάχα, διδιδάχαται, ἰδιδάχθη.

διδράσκω, fugio. Fut. διδράσω, à διδράω. Aor. 2. δι-
δραυ, fugi, pro διδρην, διδρυσαν, fugerunt, διδραπας, διαν-
δραντες, à διδραγμαι.

δοκῶ, appareo, video, puto. Fut. δοκῶσιν & δέξω,
ἰδοῖαι, δόξωμαι. Hinc δόγμα.

δύω, subeo, ingredior. Fut. δύω. Aor. 2. ἰδυν,
à δύμι.

E.

B

ἔδω, edo. Perf. ἔφα. Atticè ἔδωκα, & per pleonasmū
ἰδίδωκα. Præt. med. ἔφα. Atticè, ἰδέναι. Part. ἰδέναις,
qui edit. Fut. med. ἰδομαι, edam, pro ἰδομαι, vt φάγο-
μαι, edam, πίνομαι, bibam.

ἐδῶκα, volo. Fut. ἐδῶσω, ab ἐδῶω.

ἔω, assuefio. Præt. med. ἔωδα, solitus sum, con-
suevi, pro ἔδα.

C εἶδω, scio, video. Fut. εἶσμαι vel ἴσμαι remoto.
Fut. act. εἶσ ἔσσω vel ἴσσω, sciam. Hinc præsens εἶσσω seu
ἴσσω, scio. Aor. 1. ἔφα, med. εἰσάμην, & Atticè ἰεσάμην.
Hinc ἰεσάμενος. Præt. med. οἶδα. Nam α mutatur in illo
præterito in οι. Aor. 2. ἔδον. Poeticè, ἰδον, etiam extrā
indicarium. ἰδαι, vide, ἰδομαι, ἴδω, ἰδέναι, ἰδών. Optat. præs.
εἰδέναι. Infin. εἰδέναι, ab εἰδέναι. Aliud futurum est εἰδῶσιν
ab εἰδῶ. Perfect. ἔδωκα Plusquamperfect. ἐδῶκειν. Part.
ἐδῶκας, & syncope facta ἔδω, ἔδεν, Atticè ἔδον, mutato
α in η. Part. ἐδῶς, ἐδότες.

ἔλαύνω,

ἑλαύνω, impello, agito, abigo. Fut. ἑλάσω ab ἑλάνω. A
 Aorist. 1. ἤλασα, tertia plural. ἤλασαν, sine augmento, ἤλασαν, syncope, ἔλασαν. Sic infinit. ἑλάναι, pro ἑλάσαναι. Particip. ἑλῶς, pro ἑλάσας. Præterit. perfect. ἤλανα. Atticè, ἑλάνα. Præter. pass. ἤλαμαι, ἤλασαι, ἤλαται, Atticè, ἑλάμαι Aorist. 1. ἤλαδω. Aorist. 1. particip. ἑλάδης.

ἔρχομαι, interrogo. Futur. ἐρώμεαι. Aorist. 2. ἔρωμι.

ἔρχομαι, venio, accedo. Fut. med. ἐλπίσμαι, veniam. Particip. ἐλπίσμενος, ab ἐλπίδω. Aorist. 2. ἤλθον, ἤλθες, ἤλθε, & factâ syncope ἤλθον, ἤλθες, ἤλθε. Infinit. ἑλάναι. Perfect. act. ἤλωνα. Med. ἤλυναι. Atticè, ἑλύναι, ἑλύναι. Plusquamperfect. ἤλυναι, ἤλυναι.

εὕρισκω, inuenio. Futur. ἐύρω, ab ἐύρω. Aorist. 2. ἔυρον. Præter. ἔυρηκα, ἔυρημαι. Aor. 2. ἐύριδω, inuentus sum.

ἔχω, habeo. Fut. ἔξω, aspero spiritu. Præter. ἔσχον, à σχίζω. Aorist. 2. ἔσχον, & ἔσχον, ἔσχες. Aor. 2. Imperat. σχῖς, habere. ἐπιχέω, inhabeo, ἐπισχέω, à σχίζω. Cuius præter. pass. est, ἔσχημαι, ἔσχησαι, ἔσχηται, à quo regulariter formatur ille Aoristus ἔσχιδω, de quo in Barytonis. ἔσχημαι vero fit ab ἔσχοναι.

ἔχω, induo vel colloco. Aor. 1. ἔστα, augetur enim per a. Præter. ἔμαι. Hinc ἔμας, vestis, & reiecto ε, ἑμάτιον, vestimentum, de quo diximus iam supra in ἀμφιένναι.

A

H.

^hν, dicebam, Imperf. à ^hνμι, dico. In imperfecto, ^hν, ablato γ, augmento cum φ, ^hν, ^hς, ^h, dicebam.

⊖.

ἐκένω, sepelio. Fut. ἐκένω. Aor. 2. ἐκένον. Pass. ἐκένω, quasi à τέκνω.

είλω, volo, δείλω, δείλω, tanquam à δείλω.

ἐσθίσκω, morior, sumit sua tempora à δάω, δάω,

B τέθυμι, ἔθνεω Fut. med. θνήσκω. Aor. 2. ἔθνεον. Aor. 2. med. ἔθνεον, à δάω. Præter. τέθυμε, mortuus sum, à δάω, Ionice τέθνεα, vt βέβηκα, βέβαια, de quo supra. Imper. τέθνεα, morere, τέθνετω, moriatur. Optat. ἐθνεάτω. Infinit. ἐθνεάναι. Part. ἐθνεάς, à τέθυμι, verbo reduplicato per e. Præteritum Bæoticum est τέθνεα, vt τέθνεα, à δάω, τέθυμι, primæ coniugationis verborum in μι. Ionice τέθνεα. Part. ἐθνεάς, ἔθνεον, ablato ι, τέθνεας, pro quo vsurpant etiam Poëtæ τέθνεας, mortuus. Inuenitur etiam ἐθνεσθαι, morior.

C

I.

ἵκωμαι, venio. Fut. ἵξομαι, à quo fit præsens ἵκω, venio. Imperfect. ἵκον. Aor. 2. med. ἵκω. Præter. ἵκω, unde ἁφίγμαι ab ἁφί-ῶμαι, venio, peruenio. Omnia ab ἵκω.

ἡδέομαι, placo. Fut. ἡδέομαι.

ἰπτάμαι, volo, volas Fut. ἰπτήσομαι, à ἰπτάω. Aor. 2. ἰπτήσω, volavi. Aor. 2. med. ἰπτήσω. Particip. ἰπτάμενος, ἰπτάμενος.

ἀποπλέω, auolans. Infinit. πλέειν & πλέειν, αἰν. A
 conuersor: ἐπιπλέειν ἃ πλέω. Hinc πλέω, & cum reduplica-
 tione ἐππλέω, ἐππλέω, volo.

K.

καθίσταμαι, sedeo. Fut. 2. καθίσταμαι, iuxta regulam
 de aoristo & futuro secundo quartæ coniugationis tra-
 ditam.

κάθηναι, sedeo. Fut. καθήσομαι.

καίω vel κέω, vtro, καίω. Aor. 2. παß. ἐκέλευ, vltus
 sum.

κάμνω, laboro. Perfect. κέκαμνα, pro κέκαμνηκα. Aor.
 2. ἐκέλευ.

κλάω, clango. Fut. κλάω ἃ κλάω: Poëticè κέ-
 κλάω. Perf. κέκλαχα. Aor. 2. ἐκλάχον, Præt. med. κέ-
 κλαχα pro κέκλαχα, Part. κέκλαχώς, κέκλαχότος.

καλέω, voco. Fut. καλέσω, καλέσω. Perf. κέκαλεκα, &
 syncope, κέκαλεκα. Paß. κέκλημαι, κέκλησαι, κέκλητῃ, voca-
 tus est. Aor. 1. ἐκέλευ.

κράνω, perficio, κρᾶνω. Aor. 1. ἐκράνω. Atticè, ἐκρηνε.
 Imperat. κρήνον, κρήνάτω, perfice, exequere, & κρήνον, C
 quasi ἃ κρᾶννω.

κλάω, vel κέω, κλάω, fleo, tanquam ἃ κλάω.

κρέμαμαι, pendeo. Fut. κρεμάσομαι, ἃ κρεμάομαι.

κρύβω, abscondo, κρύβω. Aor. 2. ἐκρύβον. Paß. ἐκρύ-
 βω, absconditus sum, quasi ἃ κρύβω.

Λ.

λαμβάνω, accipio: λαυδάω, lateo: λαχάω, for-
 tior,

A tior, & similia, unde sua tempora sumant, diximus iam supra cap. 18.

M.

μαρδάνω, disco, μαθήσω, ἐμαθήσα, ἔμαδον, ἐμαθήματα, tanquam ἀμαδίων.

μάχομαι, pugno, μάχισσμαι, & μαχέσσομαι, μεμάχημαι, pugnaui.

B Μέγω, diuido, partior, μερίσω, Item particeps sum, fortior. Præt. med. ἔμμορα, factum per me atthesin; pro μέμορα. ἔμμορε τιμῆς, honorem nactus est. Pass. μεμάχημαι, & ἔμαχθαι, ἔμαχθαι, fato decretum est. Hinc ἐμαρπύην, fatum.

μίλει, impersonale, curæ est. Fut. μίλησει. Aor. 1. ἐμίλει, curæ fuit.

μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, in memoriam reuoco. Fut. μνήσω, μνήσομαι. Præt. μέμνημι. Aor. 1. ἐμνήθην, tanquam ἀμνάομαι. Sic ἀναμιμνήσκω, recorder, ἀναμνήσομαι.

O.

C οἶμαι, vel οἶμι, puto. Imper. ὀδῶμι & ὀέμι. Fut. οἴσομαι. Perf. ὤκημι, ὤκησι, ὤκηται. Aor. 1. ὤκην, ὤκησας, vt ab ὀέομαι.

οἶχομαι, ab eo. Fut. οἴχσομαι, ab οἴχομαι. Aorist. 2. med. ὤχθην, ὤχθας, ὤχθας.

ὀμνῶ, ὀμνῶμι, iuro. Fut. ὀμῶμι.

ὀπλάνομαι, & ὀπλομαι, video. Fut. ὀψομαι. Aor. 1. ὤφθην, ὤφθας, ὤφθας.

ὀρω,

ορω moueo, concito. Fut. ὄρω, ἄελιξέ, ἔρω. Præt. A
med. ὤρα, Atticè, ἔρωρα.

οφείλω, debeo, & per syncopen ὀφλω. Fut. ὀφείλω,
ὀφλώω. Præt. ὀφίλυνα, & ὀφλυνα, ab ὀφείλω, & ὀφίω.

Aor 2. ὤφειλον ab ὀφείλω, & ὤφειλον & ὤφλον ab ὀφείλω.
Sumitur etiam pro aduerbio ὤφειλον, seu ὀφειλον, vtinam
ego: ὤφει, vtinam ille.

Π.

πάσχω, patior. Fut. πάσομαι pro πάσομαι, ab inusita-
to πάδω. Aor. 2. ἔπαδον, à πάδω. Præt. med. πίπεινδα, B
à ποτίω per pleonasmum pro πίπονα. Part. πιπονδός,
πιπονδότες.

πτερυγίζω, extendo. Fut. πτεράσω. Præt. πτερίτανα,
& πτερίτανα, πτερίταμαι, à πτεράω: dicitur etiam πτεράσω, πτερά-
σομαι, expando.

πίνω, bibo. Fut. πίοω. Præt. πίπωνα, à πίοω. Aor. 2. έπι-
ον, à πίοω. Fut. 2. πίομαι, pro πίομαι. Aor. imper. πιθι, bi-
be. Nam πι, adsciscit syllabam θι, πιθι, hinc per crasin
πιθι: dicitur etiā πώθι à πώμι, et per apocopen, πώ, bibe.

πίπτω, cado; πίψω, πίψωα, πίπτωα, πίπτωας, & crasi C
facta, πίπλω, πίπλωας, πίπλωα, πέν πίπλωα, & interpesio
ι, πέν πίπλωα, Aorist. 2. έπεσον, à πέσω. Et Aor. 1.
έπίσσωα. Hint έπεσαν, ceciderunt, tertia pluralis, pro
πίσσωα. Fut. πίσομαι, doricum, vsitatum est pro πι-
σομαι à πίτω.

πυνδάνομαι, audio, sciscitor: Fut: πυνδομαι. Aorist.
2. έπυνδην, à πυνδω. Pass: πυννομαι, pro πινδομαι,

Z 5

abiecto

A abiectio, ut sit etiam in verbali ἀφύκτω, inevitabilis, pro ἀφύκτος, à φύγω, fugio.

πράττω, ago, πρᾶξω, πράττω vel πωπᾶσθαι, vendo. Fut: πρᾶσσω, πώπωρα.

P.

πῶ, fluo: Fut: πῶσω, & πύσω, à πῶω & πύω. Perfect: ἐπύονα. Aorist: 2. pass: ἐπύσω, ab activo ἐπύον, à πῶω. Eadem est ratio compositorum ἐμπύω, influor: διαπύω, diffuso, per geminum ππ.

B πρυύω, πρύωμι, rumpo, Fut: πρύω à πρύω, Præmed. ἐπρύω, ruptus sum, pro ἐπρύω, Sic ἀπρύω, disruptus sum, ἀπρύως, ἀπρύως.

πύρρῶ, πύρρῶμι. Fut: πύρρῶ, de quo iam supra.

Σ.

σβέννῶ, σβέννυμι, à σβῆω, extinguo: Fut: σβήσω, σβήσωμαι. Aorist: ἐσβην, à σβην, vel passivus: à σβῆω, Aor: 2. act: ἐσβον, extinxi. Dicitur etiam σβήσω, pro σβήσω, hinc ἐσβήσω, ἐσβήσω.

C εἶω, concito, fugo, Aorist: 1. εἶω, Aorist: 1. pass: ἐώδω, pro ἐώδω, Præ: εἶομαι.

σπίνδω, libo: Fut: σπείσω, à σπείδω; Nam Æolicè pro vocali postpositivâ diphthongi ponitur consonans, σπείδω, σπείδω, σπείρω, σπείρω, semino.

σπείρω. Fut: σπείρω, à σπείω, prius.

Σπῆω inusitatum vide in Σπῆω.

T.

τίω, seco, Fut: τήσω à τήγω, vel τήσω à τήω, vel

vel *τεμν*, regulare. Perfect: *τέμνησα*, per syncopen *τέμνησα*. Pass: *τέμνομαι*. Aorist: 1. *έτεμνω*, sectus sum. A
Partic: *τεμνός*, Aorist: 2. *έταμον* & *έταμον*. Præterea
έταμυνον & *έταμυνον*. Fut: 2. *ταμῶ*.

Τίτω, pario. Fut: *τίση* à *τίνω*. Præteri med: *τίτω*
να. Aorist: 2. *έτεκον*.

Τίτω, soluo: Fut: *τίσω*, à *τίω*.

Τίτρωσκω, vulnero: Fut: *ίτρωσκω*. Præter: *τίτρωσκα*, tantum
quam à *τίρω*.

Τρέχω, curro: Fut: *δρέσω*. Præter: *διδράμυσα*, à *δραμίσω*.
Aorist: 2. *έδραμον*, Fut: 2. med: *δραμύμαι*, curram.
Præter: med: *διδράμαι*, cucurri, à *δρίμα*. B

Τρώγω, comedo: Aorist: 2. *έφαγον*, à *φάγω*. Fut: med:
φάγομαι, sine circumflexo, ut *πίομαι*, *έδομαι*. Habet tamen
verbum hoc suum quoque Aoristum, *έφαγον*, *ίφαγαν*.

Τυχάνω, sum, adipiscor: Fut: *τόξομαι*. Aor: 2. *έτυ-
χων*. Præter: *τέτυχνα*, à *τύχω*, & *τύχω*. Tertia persona
præteriti perfecti, *έτυχε*, est, paratus est, pro *τέτυχεν*,
ablato e. Plusquamperfi: *έτετυχον*, *έτετυξα*, *έτετυκτο*.

Τλῆμι & *τέτλημι*, à *τλάω* tolero, sustineo. Fut: *τλήσω*,
Aorist: 2. *έτλην*, *έτλης*, *έτλη*, toleraui: Imperfi: *τέτληαι*, C
tolera. Aorist: 2. *τλήθ*. Optat: *τέτληαι*. Aorist: 2.
τλήθ. Part: *τληάς*, *τληστός*.

Y.

Υποσχεμαι, promitto. Fut: *υποσχομαι*, ab *υποσχο-
μαι*, *υποσχημαι*, promisi. Aorist: 1. *έυσχεδω*. Aorist,
med. *υποσχεμῶ*.

έγρω,

vel

A

Φ.

φέρω, fero. Fut: φέσω, ab οίω. Aor: 1. ἤνεγκα Aor: 2. ἤνεγον, ab ἤνεγω. Præt. med. Atticum, ἐνένοχα, ab ἐνέχω. Aorist: 1. pass: ἤνεχθην. Et eadem est ratio compositorum, ἀνέφερω, effero, refero, κατέφερω, defero, μεταφέρω, transfero. A φέρω, fit φέρω, hinc φέρμι φέρω, ἐφύσσα. Aor: 2. imper: φέρε, fer, ἄσφερε, infer, admitte. ἐνέφερε, effer.

φάσκω, dico, ἀ φάω, φήσω. Imp. ἔφανκον, dicebam.

B

φθάνω, praeuenio, anteuerto. Fut. φθάσω, ἀ φθάω. Aor: 2. ἐφθην, ἀ verbo φθῆμι. Optat: φθάσω.

φθίνω, tabesco. Fut: φθίσω, ἀ φθίω. Aor: 1. ἐφθίνα. Præt: ἐφθίνα. Pass: ἐφθίμην, ἐφθίσα, hinc φθίω, corruptio.

X.

χαίρω, gaudeo. Fut: χαρήσω vel χαρήσομαι ἀ χαίρω. Aorist: 2. ἔχαρον. Pass: ἐχάρην. Med: ἐχαρόμην. Perfecti med. κίχαρε.

C

χάσσω, dehisco. Fut: χανῶμαι. Præt: med. κίχλωι. Aor: 2. ἐχάνον, ἀ χάινω.

χέω, fundo. Fut: χούσω. Aorist: 1. ἔχεα Imper: χέου. ἔχεον, effunde. Infinit: χεῖν, ἐχεῖν, effudisse, Aor: 2. ἔχεον. Fut: 2. χέω, ἐχεῖω, effundam.

Ω.

ώδω, pello. ώθήσω καὶ ὥσω. Aor: 2. ὥσα. Attice ἔωσα. Pass: ἔωσμαι, ab ὥδω.

INDEX

INDEX VOCABVLORVM LIBRI PRIMI.

A

A <i>αἰνῶ</i> , miror, suspicio, 332	<i>ἀγοράζομαι</i> , concicnor, 225
<i>αἰνῶ</i> , laudo, probor, 332	<i>ἀγών</i> , certamen, 320
<i>ἄγγελος</i> , angelus, 8	<i>ἀνδρῶν</i> , luscina, 64
<i>ἄγγελος</i> , nuncio, 152	<i>ἄδης</i> vel <i>ἄιδης</i> , infernus, 5
<i>ἄγιος</i> , <i>ία</i> , <i>ιον</i> , sanctus, a, um, 54 75	<i>ἀδελφός</i> , frater, 28
36. 92	<i>αἰδώς</i> , pudor, verecundia, 54 75
<i>ἄλλος</i> , grecus, 37	<i>ἄδελφος</i> , sine lachrymis, 95
<i>ἄλλος</i> , senij expertus, 42	<i>ἄλσος</i> , cano, 120. 127. 152.
<i>ἄλλος</i> , bonus, 104	139. 173
<i>ἀνακλῶ</i> , reuoco, 133	<i>ἄλσος</i> , platea, 279
<i>ἀνακλῶ</i> , reclinans, ibid.	<i>ἀδωδία</i> , Minerva, 77
<i>ἀνακλῶ</i> , relaxo, ibid.	<i>ἀδωδία</i> , Athena, 100
<i>ἀγγεῖον</i> , vas, 269	<i>ἀδωδίας</i> , Atheniensis, ibid.
<i>ἀγρίος</i> , agrestis, ibid.	<i>αἰθήρ</i> , æther, 50
<i>ἀγρός</i> , per viam officiosè de-	<i>ἀκίνητος</i> , immobilis, 313
duco, seu eo per plateas: 280	<i>ἀκοντιστής</i> , iaculator, 33
<i>ἀγρός</i> , duco, 131. 143. 333.	<i>ἄκτις</i> , radius, 47. 53
152	<i>ἀνδρῶν</i> , inglorius, 69
<i>ἀγοράζομαι</i> , duco & ducor, 190	<i>ἄκτις</i> , inuitus, 95
<i>ἀγνῶμι</i> , frango, 333	<i>ἀνγώτος</i> , purus, 105
<i>ἀγρεύω</i> , congreco, 142. 143	<i>ἀνὰ πῦρ</i> , angor, 235
<i>ἀγνῶμι</i> , ignoro, 136	<i>ἀνὰ πῦρ</i> , iudicandi imperi-
	tia, 274
	<i>ἀνὰ πῦρ</i> ,

INDEX.

ἀκούω, audio.	143. 145	ἀκούω ab ἀκούω, vito.	282
ἀλλομαι, salio	24	ἀνίσκου ab ἀνίσκου, capio. ibi.	
ἀλιεύς, piscator.	25	ἀνίσκουα, capior.	335
ἀλυσός, verus.	52. 62. 67.	ἀλυσω, capior.	273
94. 102		ἀλυσω, areo.	41
ἀλυσός, verè.	305	ἀλυσω, farina.	40
ἀλυσός, veritas.	321	ἀλυσω, pinguedo.	45
ὁ ἀλυσ, sal.	55. 63	ἀλυσός, agnus.	97
ὁ ἀλυσ, mare.	ibid.	ἀλυσός, agna.	ibid.
ἀλλος, alius.	93	ἀλυσός, indoctus.	98
ἀλλήλων, inuicem, alter al-		ἀλυσός, inscitia.	ibi.
terum.	89	ἀλυσός, melior.	104
ἀλυσός, vulpes.	49	ἀλυσός, induo.	132.
ἀλλος, aliter.	305	335	
ἀλυσ, robur.	91	ἀλυσός, circumuoluo.	
ἀλυσός, superbus.	105	ibid.	
ἀλλός, dissoluo.	133	ἀλυσός, ascendo.	133
ἀλλόγον, collegi.	ibid.	ἀλυσός, per medium. ibid.	
ἀλυσώ, molo.	142	ἀλυσός, miscens.	ibid.
ἀλυσώ, vngo.	ibi.	ἀλυσός, quiesco. ibid.	
ἀλυσώ, vito.	149	ἀλυσός, sursum fero. ibid.	
ἀλυσώ, arceo. Item iuuo.		ἀλυσός, dubito vel con-	
156. 282. 334.		icicio.	136
ἀλυσός, saliens.	195	ἀλυσ, simul.	9
ἀλυσώ, erro.	235. 324	ἀλυσός, dubito, hæreo.	
ἀλυσώ, in angustias		136.	
redigo.	ibid.	ἀλυσ, ambo.	320
ἀλυσώ, vito.	279	ἀλυσός, erro, pecco.	278
ἀλυσ, in angustis versor.	335		

INDEX.

282	ἀμαρτία, peccatum.	276	ἀνὸν, idem.	127. 139
0. ibi.	ἀμυνάδω, ab ἀμύνω, defen-		ἀντάρ, pro ἀνταρ, resur-	
335	do, vltiscor.	280	gens.	113
273	ἀμυνάγια, inferia.	26	ἀνορδῶ, corrigo.	137
41	ἀμύτω, sine matre.	50	ἀντιβαλῶ, supplico.	136
40	ἀμύνη, conuenit.	303	ἀντιδικῶ, contrā aduersa-	
45	ἀμύρ, vir. 4. 50. 61. 64. 81		rium ago.	ibi.
97	ἀμύρνω, lego.	338	ἀντάρω, occurro.	226
ibid.	ἀμύρνω, canaculum.	42	ἀντάρω, aperui.	336
98	ἀμύρ, rex.	49. 98	ἀντάρω, aperire.	188
ibi.	ἀμύρνω, redimiculum.		ἀντάρω, placeo.	279
104	339			
132.	ἀμύρ, remitte.	295	ἀντάρω, laudo.	178. 233
uoluo.	ἀμύρ, amens.	78. 99	ἀντάρω, idem.	ibid.
	ἀμύρ, amentia.	99. 321	ἀντάρω, donum in loco sa-	
133	ἀμύρ, floridus.	92	cro suspensum.	274
ibid.	ἀντάρω, mancipium.			
ibid.	91		ἀντάρω, diuis denotus. ibi.	
ibid.	ἀντάρω, humanus.	99	ἀντάρω, aperio.	336
ibid.	ἀντάρω, ascendo.	337	ἀντάρω, recumbo.	301
ibid.	ἀντάρω, supra.	107	ἀντάρω, redierant.	293
l con-	ἀντάρω, superior,		ἀντάρω, absumo.	148.
136	Supremus.	ibi.	335	
9	ἀντάρω, inaequalis.	103	ἀντάρω, recordor,	
æreo.	ἀντάρω, remitto.	298	in memoriam reuoco.	
	ἀντάρω, αντάρω, αν-		282. 344	
320	αντάρω, homuncio, ho-		αντάρω, pollex.	49 313
278	mulus.	101	αντάρω, renuo, recuso.	
ἀντάρω,	perficio.	120. 149	336	
			αντάρω,	

INDEX.

ἀναφέρειν, effero, refero,	248	ἀρετή, virtus,	12
ἀνοίχθαι, aperire,	195	ἀρτιμυς, Diana,	21
ἄγω, duco,	283. 333	ἄρσεν, vir,	29. 59
ἀξιόχρεος, fide dignus,	42	ἄρσας, rapax,	49
ἀποσκληναι, indurui,	337	ἀρτίω, sufficio,	104
ἀποδίδωμι, redde,	16	ἄρα, ergo,	307
ἀπέναι, abscedere,	292	ἀρείων, melior,	60. 104
ἀποθνήσκει, mortuus est,	17	ἀργύρεος, argenteus,	78.
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, de cælo,	11	79. 99	
ἀπατρίω, sine patre,	50. 96	ἄριστος, optimus,	104
ἅπας, omnis,	50	ἀρίστω, placeo,	281. 337
ἄπαις, sine liberis.	51. 61	ἀρίσκει, placet,	303
313		ἀρτίστω, rapio,	121
ἀπύω, abij,	291	αἶγω, tollo,	127
ἀπλόος, simplex, 78 93. 103		αἰρίσμαι, capio, vel eligo,	
ἀπώλλω, Apelles,	77	132. 177. 334	
ἀπλός, ἁπλός, simplex,	101	ἀρῶν, ἀρῶμι, tollo,	284
ἄπειρος vel ἀπείριστος, immen-		ἀρίστημι, prandeo,	235
sus,	100	ἄρης, Mars,	485
ἀπολαύω, fruor,	136	ἄρμυρος, aptus, conueniens,	
ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, inuisus sum,	195		
278		ἀρχή, principium,	308
ἀπολλῶ, ἀπολλύω, ἀπόλλυμι, pe-		ἄστυ, vrbs,	45. 82
reo, perdo,	337	ἀστυότης, urbanitas,	52
ἀπολλύω, perij,	190	ἀσπασμός, salutatio,	90
ἀπολλύω, tango,	132	ἄσπον, sydus,	91
ἀποχεῖν, sufficit, 304. 337		ἀσπύγος, impurus,	98
ἄρρηκτον, infectum,	10	ἀσπύγος, impuritas, ibid.	
ἄρρωστος, infirmus,	9	ἀσπύγος, impius,	ibid.
		ἀσπύγος,	

INDEX.

12	ἀσέβεια, impietas,	ibid.	αὐτότατος, ipsissimus. ibid.
21	αἰσχρὸς, turpis.	104	αὐξάνω, augeo. 127. 278
29. 59	αἰσχρίων, turpior.	ibid.	αὐξέω, augeo, cresco, 156.
49	αἰσθάνομαι, sentio, 278.	334	282. 337.
204	αἶον, ævum.	48	αὐτομαθῶ, sponte venio.
307	ἀτυχής, infelix,	98	136
0. 104	ἀτυχία, infelicitas.	99	αὐλίσω, tibiā cano, 128
78.	ἀτυχίω, infelix sum.	136	αὐτόχθων, indigena, 313
	ἀταξία, confusio,	275	αὐτός, ventus 31.
104	ἀφικνέσθαι, venio, peruenio,		αὐδῶν, luscinia, 50
1. 337	342		ἀνδίσσεται, tædio afficior.
303	ἀφαιρούμαι, auferor,	132	129
121	334		ἀνδισσώ, insuetus sum. ibid.
127	ἀφ' οὗ, à quo,	11	ἄω, spiro, ibid.
eligo,	ἀφθονός, ἱερός, abundans,		ἄω, audio. ibid.
	105		
284	ἀφρονίω, insipiens sum, 136		
235	ἀφαιρῆσθαι, tollar,	191	Βαδίσσεται, vado, 154. 156.
485	ἀφῆκα, dimisi,	295	197
eniens,	ἀφίημι, dimitto,	298	Βαθύγυος, profundam ter-
	ἄφροντος, ineuitabilis,	346	ram habens, 42
308	ἄχθωμαι, grauor, 283. 330		Βαδύς, profundus, 105
45. 82	ἄχαρις, ingratus,	52	Βάκχιον, bacchulus, 100
52	ἄχρεος expers lanuginis, 79		Βάλλω, mitto, iacio, 106.
90	αὐλάς, sulcus	316	136. 172. 321. 337
91	αὐριον, cras	13. 304	Βαμβαλῶ, inarticulate lo-
98	αὐλατὴς, tibicen,	97	quor, balbutio, à βάλω,
s, ibid.	αὐλήτρια, tibicina,	ibid.	283
ibid.	αὐτός, ipse,	106	Βάλω, vado, à βάλω. 284.
ἀσέβεια,			a 337.

INDEX.

337. à quo etiam βήσω,	βένομαι, volo. 24. 131. 198
presens.	333 283. 338
βάπτω, tingo. 153. 192	βοάω, clamo. 28. 202
βασιλεύω, regno. 154. 279	βότρυς, racemus, 56. 62. 83
βασιλεύων, regnaturio. 280	βυβύλος, bubulcus. 23
βασιλεύς, rex. 16. 52. 61.	βῆς, bos. 54. 57. 61. 64. 83
64.	βῆμα, gradus, tribunal, 44
βασιλίς, regina, βασίλισσα,	66
idem.	98 βῆμι, vado. 241
βασιλεία, regnum. 98. 276	βόρς, Iuppiter. 88
βασιλοῦργος, regaliior. 106	βλαστάνω, à βλάττω, germi-
βαστάω, porto, 117	no. 152. 278
βεβρεγμένος, rigatus. 173	βλανόσσω, torpeo. 139
βιβναι, βάβαα, à βάω, vado	βλάπτω, noceo. 153. 192
253	βλέπω, video. 151. 311
βένω, coeo. 279	βραδύς, tardus. 105
βελτίον, melior. 60. 104.	βρίμω, fremo. 144. 174
106	βρίχω, rigo. 143. 173
βιβλίον, libellus. 16	βριδύμι, ingrauesco, onu-
βιβλιοπωλὴς, bibliopola.	stus sum. 233
34	βρωσέω, esurio. 279
βιβλιοπωλέω, libros vendo.	Γ.
136	
βία, vis. 37	γαμέω, vxorem duco. 338
βιάσσομαι, cogo vel cogor.	γαμυσέω, nupturio. 279
190	γάω, nascor, hinc γάως, na-
βιώσκω, à βίωω, viuo. 281	tus. 253
βιβρώσκω, edo. 338	γάλα, lac. 86
βρώσκω, idem, ibid.	γάρ, enim. 307
	γαθήρ,

INDEX.

1.198	γάστρος, venter. 50. 64.81	γινώσκω, nosco. 140. 177
3.202	γάστρου, vas amplum & ca-	γινώσκω, sententiola. 101
62.83	pax. 81	γινώσκω, notum facio. 140
23	γῆ, terra. 78	γῆρας, anus, vetula. 51. 57.
64.83	γενῆς, natus. 315	83
al.44	γεωμέτρης, mensor terræ. 34	γράφω, scribo. 120. 139
	γελῶν, rideo. 28. 122. 149.	γράφω, scribo, scribor,
	155	190
241	γέλωσι, idem. 235	γράφω, scribendus. 275
88	γελῶν, ridens. 22	γράμμα, litera. 276
ermi-	γέλως, risus. 27. 42	γρηγορέω, vigilo. 140
.278	γέρων, senex. 57. 92	
139	γέρας, munus 76	Δ.
3.192	γηράω, senesco. 235	δάκνω, mordeo. 283. 339
1.311	γέρεμι, idem, ibid.	δακνέω, leuir. 61. 320
105	γηράσκω, idem. 281. 338	δάκρυον, lachryma, 37. 45.
4.174	γῆρας, senectus. 51	89
3.173	γινώσκω, cognosco. 282.	δαφνῆς, laureus. 52. 59
onu-	338	δάς, conuiuium. 51
233	γίνομαι vel γίνωμαι, fio. 338	δάμων, dæmon. 59
279	γένν, genu. 45. 88	δαίω, diuido, scio, depascor
	γονός, parens. 276	172. 191. 339
0.338	γυνή, mulier. 3. 83. 86	δαίφρων, prudens, 60
279	γάλακτος, antrum, 40. Item	δαίς, fax accensa seu ardēs
γῆς, na-	rotundum. 46	Item pugna. 65
253	γλυκὺς, dulcis, 95	δαρδάνω, dormio. 339
86	γλήων, pupilla. 38	δαίς, fax. 319
307	γλῶσσα, lingua 29	δέκα, decem. 108
γάστρος,	γνώσκω, cognosco. 235. 285	δέκατος, decimus. 109
	a 2	δαίς,

INDEX.

δενάρ,	110	δενάρου, capio, suscipio. 28.
δενάρια, tredecim	108	145
δενάριαρα, quatuordecim,		δεξις, dexter. 37
ibid.		δηλόν, manifesto. 202. 226
διδίχα, diuisi, .	194	δημύργ, Ceres. 61. 320
διδίχτυνα, arbiter fui. 141		δῆμος, populus, tribus. 100
διδιτολμα, territo, seu ter-		δημότης, popularis, tribu-
ritor. 339		lis. ibid.
δενύω, delinui, ostendo.		δῶ, inuenio. 123. 157
233. 265. 281. 339.		διὰ σέ, propter te. 326
δῆμο, ædifico. 144. 174		διαγύγω, insculpo. 140
δενδρον, arbor. 91		διάδημα, diadema, coro-
δῆ, oportet. 303		na. 339
δανx, quidam. 118		διάνομαι, affectus sum. 201
δεννῶ, ceno. 164		διάρροια, profluuium. 99
δέιδο, timeo. 339		διανόωσι, ducenti. 109
δελφί, delphinus, 47		διάνεντος, dialectus. 275
δέγω, excorio. 151		διάνοια, intelligentia. 321
δερκω video. 152		διαιτώ, arbiter sum. 141
διστόντος, dominus. 35. 97		διδέσκω, doceo, 275. 340
διστότης, domina. 97		διδεσάσκω, fugio. 236. 281.
διστομία, hera. ibi. 340		
διστομία, dominatio. ibid.		διδασκω, merces docendi.
διστός, vinculum. 84		275
διστο, huc. 305		διδόν, δίδωμι, à δέω, do.
διστρέπας, secundus. 32		123. 149. 133
διστρέπας, secundus. 109		διστομαι, tribuor. 261
δέω, ligo. 339		διδωδ, da 240
δέωμι, rogo. ibid.		διδώσκω, dabo. 239
		διδύμ-

I N D E X.

28.	ἀνθυπαύου, despondeo. 135	δυσάω, sitio. 23. 225
37	διετής, biennis. 88	διονύς, bacchulus. 101
226	διέφθορα, à διαφθέρω, corru- pi, vel corruptus sum, 191	διονάω, persequor. 280
320		διονάω, delibero. 333
100		διονά, videtur. 304
ibu-	διέρρηξα, disruptus sum. ibi.	διονέω, appareo, videor, pu- to. 340
bid.	διεσώς, dissitus. 252	διονίμωμι, probó. 235
157	δια, transi. 291	δίεξα, gloria. 85
326	διός, Iouis, 87	διέγω, hasta. 45. 88
140	διότι, propter quod. 307	διέγωμι, cœna. 84
cro-	διήμι, transmittó. 294	δός, dà. 240
339	δινάως, iuste. 305	δοτῆς, dator. 98
201	δινύμωμι, argumentum v- trinque aduersarium virgens. 90	δοτῆρα, datrix. ibid.
99	διπύς, duarum minarum. 79	δόνος, seruus. 97
09		δόν, serua. ibid.
275		δονέω, seruitus. 98
321	διμῶς, famulus. 319	δονέω, sono. 152
141	διπλόος, duplex. 78	δός, qui dedit. 54. 290. 319
340	διπλόος, duplus. 110	δύο, duo. 107. 108
81.	δίπυς, bipes. 61. 85. 313	δύονοσιος, ducentessimus. 109
ndi.	δύς, bis. 305	δύναμαι, valeo, possum, 131
do.	δύομυριοτός, vices millesi- mus. 110	243
261	δύομυριοί, bis decies mille. 109	δύω, subeo, ingredior. 240
240	δύοχίλιοι, bis mille. ibid.	δύω, ingredior, à δύω, 120
239	δύοχίλιος, bis millesimus ib.	283 267. 333
γγυ-	δίσυμι, quæro. 244	δυσπραγία, infelicitas. 275
		δυστυχίω, infelix sum. 137
		α 3 δύσα-

INDEX.

δυσανίσις, diffido.	ibid.	ἐβλαστον, germinavi.	152
δυσάρεστος, displiceo.	ibid.	ἐβλαβον, nocui.	153
δυσχερᾶναι, agere fero.	ibid.	ἐβλήδω, iactus, proiectus	
δυσυπότατος, miserrimus.	sum.		338
92		ἐβασπον, tinxī.	153
δυσκίνητος, difficile mobilis.	ἐγγυάσμαι, despondeo.		135
313	ἐχχερῶ, in manus do.		136
δωδεκά, duodecim.	108	ἐκωμῶ, laudo, celebroy,	
δῶμα, domus.	46.65.90	ibid.	
δορῖσεν, Dorem agere,	23	ἐκείρω, excito.	151
δοτῆρ, dator.	321	ἐκνωδῶ, cognitus sum.	177
δράκων, Draco.	48	ἐκνέτρον, intestinum,	91
δράω, facio,	216	ἐγγύς, propè.	107
δρῦνός, acerbus.	82	ἐγγύτερος, propior,	ibid.
δριμύτης, acrimonia.	52	ἐγχεος, hasta,	8
δρομέων, cursor.	94.74	ἐγώ, ego;	9.10.111
δρῦς, quercus.	62	ἐγνων, cognoui.	238
		ἐγρηγορῶ, vigilo, ab ἐγρηγορεῖ,	

E.

ἐδῶ, sino,	129	ἐδομαι, edam, ab'edw,	143.
ἐαυτῷ, suiipsius.	117	197.340	
ἐαυ, ver.	80	ἐδῶκα, comedi.	143
ἐβαν, iuerunt.	250	ἐδῶκαδῶ, potui, valui,	177
ἐβδομάς, septimana.	108	ἐδίδες, dabant.	237
ἐβδομος, septimus	109	ἐδω, dedi.	238
ἐβδομημιόσις, septuagesimus.		ἐδονα, idem.	257
ibid.		ἐδω, sedeo, vel sedere facio.	
ἐβδομήκοντα, septuaginta.	129		
108	ἐδῶ, volo.		340
		ἐδω,	

INDEX.

152	ἔδω, assuefio.	129. 340	ἔχον, habui.	152
153	ἐδίσω, assuesfacio.	ibid.	ἐνᾶνος, ille.	251. 51. 313
ectus	ἔδω, posui.	238	ἐμβέλος, eminus iaculans.	
338	ἐδναα, posui.	ibid.	321	
153	ἐδγῶδω, nutritus sum.	178	ἐναυγος, enauigatio.	79
135	ἔμα, vestis.	341	ἐνὸν, lubens.	95
136	ἐμαρμεν, farum,	141. 344	ἐνταῖος, sextus.	108
bro,	ἔς, vnus.	95. 107	ἐντος, idem.	109
	ἐνκο, viginti.	108	ἐνατοςῆς, centesimus.	ibid.
151	ἐνκοῖον, viginti & vnum.		ἐνατον, centum.	ibid.
177	ibid.		ἐκρύβω, abscondi.	147
91	ἐνοοῖδω, viginti duo.	ibid.	ἐκάλυβον, texi.	ibid.
107	ἐναῖω, assimilo.	128. 130	ἐναρπων, furatus sum.	146
ibid.	ἐνω, cedo, assimilo.	130.	ἐνᾶδω, inclinatus sum.	
8	141	178		
111	ἔδω, scio.	130. 152. 340	ἐνοσμήδω, ornati sunt.	
238	ἔδω, video.	152	195	
γγοα,	ἔω, dic.	159	ἐνρίδω, iudicatus sum,	
	ἔω, vtinam,	162	178	
43.	ἔμι, vado.	290	ἐνοσμήσας, ornatus est,	
	ἔμι, sum.	285	191	
143	ἔμα, nisi.	294	ἐνταμα, occisus sum.	184
177	ἔνω, tego, vestio,	279	ἐνᾶδω, illinc.	305
237	ἔπον, dixi.	152	ἔωρ, captura.	50
238	ἐγγᾶδω, arceo.	280	ἐλμω, lumbricus.	55
257	εἰ, si	307	ἐλεῖμων, misericors.	59
icio.	ἔωρ, siquidem.	ibid.	ἐλάττω, minor.	104
	ἔσμαι, in eo.	290	ἐλάχιστος, minimus,	ibid.
340	ἐνοτῆς, vigesimus.	109	106	
ῶω,			α 4	ἐλάττω,

INDEX.

ἰαδὼν, agito, pello, 124.	ἰωνήκιστος, nonagesimus.
341.	ibid.
ἰλῶ, capio. 129	ἰωνήκοντα, nonaginta. 109
ἰλῶ, ἰλῶν; siue ἰλῶσω, tra-	ἰπῶν, dico. 135
ho, ibid. 152	ἰπῶν, idem. 240. 284
ἰλῶδω, venio. 127. 142. 152	ἰπῶν, turbo. 137
ἰλῶ, veni. 159	ἰπῶν, fero. 149. 152. 284
ἰλῶδερμαι, libero. 235	ἰπῶν, hic. 305
ἰλῶ, spero. 146	ἰπῶν, inest, licet. 308
ἰλῶ, spes. 56. 62	ἰπῶ, sex. 108
ἰλῶν, accepi. 151	ἰπῶν, sexennis. 88
ἰλῶ, meus. 114	ἰπῶν, sexcenti. 109
ἰλῶν, meipsum. 117	ἰπῶν, sexagesimus. ibid.
ἰλῶν, curo. 136	ἰπῶν, sexaginta. 108
ἰλῶν, recordatus sum. 177	ἰπῶ, extra. 156
ἰλῶν, in domo. 11	ἰπῶ, habebō. ibid.
ἰλῶν, propterea. 23. 325	ἰπῶν, exeo. 290
ἰλῶ, prima mensis. 37	ἰπῶν, exierant. 293
ἰλῶν, gloriosus. 39. 93	ἰπῶ, exi. 291
ἰλῶν, undecim. 108	ἰλῶν, speravi. 146
ἰλῶν, infum. 290	ἰλῶν, ferio. 129
ἰλῶ, vnum. 93. 107	ἰλῶν, similis fui. 146
ἰλῶν, nouem. 108	ἰλῶν, feci, paravi. 146
ἰλῶν, Enneas. 108	ἰλῶν, nauigatio aduer-
ἰλῶν, immito. 298	sus aliquem. 79
ἰλῶν, nouies mille. 109	ἰλῶν, septem. 108
ἰλῶν, nonus. ibid.	ἰλῶν, septennis. 88
	ἰλῶν, septingenti. 109
	ἰλῶν, septies mille. 109
	ἰλῶ,

INDEX.

simus.	ἔγω, dico.	129. 141	ἐργάζομαι, idem.	129
1. 109	ἔπομαι, ὅς ἑπομαι, sequor.		ἔργος, amor.	27
135	129. 284		ἔριον, lana.	45
284	ἐπιπομαι, pro ἐπίπομαι, i-		ἔριχ, lanea.	78
137	dem.	133	ἔρις, contentio.	56
284	ἔπαινω, laudo.	177	ἔριβος, erebus.	65
305	ἔπιπλω, infuso,	346	ἔριμος, remus.	84
308	ἐπινυμαι, laudatus sum.		ἔρωτάω, interrogo.	129. 142
108	177		ἔρομαι, idem, ἔρεϊνω, idem.	
88	ἔπειδῳ, persuasus sum.	279. 341		
109	177.		ἔργω, ἐπίσω, serpo,	129
ibid.	ἐπῆλτο, erat.	195	ἔγω, dico.	ibid.
108	ἐπεσάμην emi.	ibid.	ἔρειν, idem.	279
156	ἐπίστω, scio.	243. 302	ἔρῳ, traho.	129. 172
ibid.	ἐπιχαίρω, conor.	136	ἔρειδω, firmo.	143
290	ἐπινομαι, incumbo.	301	ἔρπειναι, firmari.	ibid.
293	ἔπειδ, postquam.	307	ἐρχάσθαι, cohibeo.	280
291	ἔπειδῳ, quandoquidem.		ἔρχομαι, venio.	341
146	ibid.		ἔρῳ, ἔρυνάω, ἔρυνανίω, ab	
129	ἔρραπτον, suebam.	10	ἔρῳ, traho.	284
146	ἔρραμῆτος, robustus.	106	ἔρις, contendo.	142
146	ἔρραπον, sui.	153	ἔριδάω, contendo.	ibid.
duer-	ἔρριδον, vel ἔρριδω, dictus		ἔριτας, Mercurius.	77
79	sum, ab ἔρριμαι,	177	ἔς, mitto.	240. 295
108	ἔρριδω, conualui, confir-		ἔσώδω, servatus sum.	177
88	matus sum.	ibid.	ἔσπον, extinxi.	206
1. 109	ἔρρωγα, ruptus sum.	191	ἔσκαπον, fodi.	153
mille.	ἔργω, facio, operor.	146	ἔσχάρα, focus.	37
ἔγω,	ἔργασω, laboro.	25	ἔσχατος, ultimus.	106
			a 5	ἔχον,

INDEX.

ἐσχόν. habui.	206	ἐννεός, fertilis.	41.94
ἐσχιδών, habitus sum.	178	ὀδύσσειον, felix, 48.95.103	
ἐσθός, vestis,	52	ὀδύσσειος, serenitas est, 11	
ἐσθύνω, sto.	284	ὀδύσσειος, benefacio. 137	
ἐσθύνω, steti.	238	ὀδύσσειος, dirigo. 128	
ἐσθύνω, steterunt.	259	ὀδύσσειος, gloriosus 69	
ἐστίαω, conuiuium excipio. 129		ὀδύσσειος, facile mobilis.	
ἐσθύνω, traxi.	206	313	
ἐσθύνω, versus sum.	178	ἐννεός, beneuolus. 78.96.99	
ἐσθύνω, idem.	173	ἐννεός, benevolentia. 99	
ἐσθύνω, satus sum.	174	ἐννεός, parabilis. 93	
ἐσθύνω, nutritus sum.	178	ἐννεός, felix liberis. 51.61.	
ἐσθύνω, nutritus est.	11	313	
ἐσθύνω, attriui, absumpsi.		ὀδύσσειος, felicitas. 275	
193		ὀδύσσειος, latus. 102	
ἐσθύνω, alter.	21.37	ὀδύσσειος, inuenio. 341	
ἐσθύνω, annus.	87	ὀδύσσειος, inuentus sum. 177	
ἐσθύνω, præparo.	142	ὀδύσσειος, inueni, 159	
ἐσθύνω, peperit.	152	ὀδύσσειος, inueni. 195	
ἐσθύνω, sepeliui.	153	ὀδύσσειος, pius. 321	
ἐσθύνω, ἐσθύνω, scidi. 151		ὀδύσσειος, pietas. ibid.	
ἐσθύνω, positus sum.	177	ὀδύσσειος, pius. 28	
ἐσθύνω, iaculis petiti sunt.	176	ὀδύσσειος, felix. 99	
ἐσθύνω, ponebant.	237	ὀδύσσειος, felicitas. ibid.	
ἐσθύνω, Etesias ventus.	318	ὀδύσσειος, felix sum. 137	
ὀδύσσειος, bene.	304	ὀδύσσειος, sonorus. 5	
ὀδύσσειος, fausta nuntio.		ὀδύσσειος, ingeniosus. 68	
137		ὀδύσσειος, gratus. 52	
		ὀδύσσειος, oro. 130	
		ὀδύσσειος, 130	

INDEX.

41.94	ἔφην, dicebam.	303	ἤγαγον, duxi, egi.	152
95.103	ἐπιθυμῶ, desidero	299	ἤκαον, cecini.	152
95.11	ἐχθρὸς, ἐχθρῶν, inimicus, ini-		ἡδονή, voluptas.	21
137	micior.	104	ἡδύς, suave.	45. 54. 82
128	ἔχω, habeo. 129. 156.	301	ἡδύς, suauem carnem	
69	ἔχων, idem.	233	habens.	42
100	ἔψαλλον, cantatus sum.		ἦκε, venit, 16. ab ἦκε,	152
96.99	174		ἦκα, cecini.	143
99	ἔψω, coquo concoquo. 156		ἦκα, misi.	141. 294
93	282		ἤκουσμαι, auditus sum.	175
1.61.	ἔω, induo. 129. 341		ἥλιος, sol.	27
	Z.		ἤλθον, veni.	341
275	ζῆω, viuo.	225	ἤλθον, clauus.	314
102	ζῶω, ferueo bullio.	139	ἡμέρα, dies.	21. 36. 85
341	ζῶς, Iuppiter,	87. 90	ἡμέτερος, noster.	114
1. 177	ζῶντες, iungens.	48. 54	ἡμεῖς, nos.	27. 111
159	ζῶντες, iungo. 267. 281		ἡμῖν, dico,	285
195	ζῶντες, iunctura	334	ἡμῶν, dimidius.	95
321	ζῶντες, iugum.	84	ἡμῶν, seden.	299
ibid.	ζῶντες, cingo.	336	ἡμεῖς, tuli.	149
28	ζῶω, viuo.	123	ἡμῖν, misi, dimisi.	238. 295
99	ζῶον, animal.	326	ἡμῖν, dicebam.	342
ibid.	ζῶον, cingulum.	336	ἡμῖν, abij.	291
137			ἡπαρ, hepar.	49
5	H.		ἡρακλῆς, Hercules,	
68	ἡ, quæ,	306	ἡρως, Heros.	55
52	ἡβᾶσκω, ab ἡβᾶω, iuuenesco,		ἡσυχός, quietus	105
130	pubesco. 123. 281		ἡττω, minor,	104
ἔφην,	ἡγᾶσθαι, excitati sūt. 195		ἡτορ, cor, animus.	50

INDEX.

ἄχω, sono.	127	δάω, contundo, frango.	ἡμα
ἄχω, Echo.	43.75	140.216	ἡμι,
<u>ἄως, aurora.</u>	54.75	δύστη, morior.	282. 342
Ⓢ		δρίξω, curram.	156
θάλασσα, mare.	29.99	δρῶ, nutriam.	191
θαλάσσιος, marinus	99	δρῶμαι, nutriar.	ibid.
θάλλω, germino.	194	δρῶς, luctus.	90
θανάτω, seu θανατῶ, mori		δριξ, capillus.	49
cupio.	280	θυγάτηρ, filia	61. 64. 81. 320
θάραξ, audacia.	27	θυμὸς, animus, ira.	3
δαρῶ, cōfido, præsumo:	29	δύω, ruo, feror imperi-	144. 175. 184.
θάπτω, sepelio.	153. 192. 342	δυνωδύρας, Thynnorum	
δῖω, volo.	156. 342	venator.	32
δεικνύμενος, fundor.	145	Ἰξω, ianua.	37
δῖος, Deus.	8. 25. 79	δύω, sacrifico.	141
θεολόγος, Theologus.	321	δῶς. lupus ceruarius.	319
δαίω, percutio.	279	δῶραξ, thorax.	49
δάσ, ponens.	94	I.	
δῆγάων, famulus.	98		
δῖς, ponito tu vel pones,		ἰδιος, proprius.	105
239		ιδέ, vide.	159
δῖος, positio.	274	ιδέ, idem.	320
δῖτος, positior,	ibid.	ιδέ, ecce	ibid:
δῖρ, fera.	81	ιδῖος, sudor.	65
δῖγοτρίπος, qui ferax murrir,		ἡμι, mitto, dimitto,	294
320		ἡμι, ab ἡω, mitto.	149.
δῖγοτρίπος, à feris nutritus,		240. 294.	
321		ἡμι, cupio, desidero.	298
		ἡμι,	

INDEX.

frango.	ἵμαι, idem.	299	ἵστων, stabam.	237
	ἵμαι, vado.	293	ἰχθὺς, piscis:	53
282. 342	ἱερός, sacerdos.)	98	ἰχθυωτάριος, piscium vendi-	
156	ἱερός, sacerdos foemina. ibi.		tor.	97
191	ἱερὸν, tabularum.	40	ἰχθυωτάριον, piscium ven-	
ibid.	ἱερὸν, miluus.	91	dirrix.	ibid.
90	ἱκανός, aptus, sufficiens.	103	ἰχθὺς, humor, sanies.	50
49	ἵκω, ἵκω, ἵκωμαι, venio,			
4. 81. 320	284. 342			
a.	ἱκάνω, ventito.	280	καθεύδω, dormio.	135
r imperi	ἱλάσσομαι, placo.	342	καθίστημαι, tango.	132
84.	ἱλῆμι, propitius sum.	235	καθαγὰ, pura.	36
synnorum	ἱλῆμι, propitius esto.	240	κάδεις, demitte.	295
32	ἱλάδι, placatus esto.	182	καθίστης, constitutus.	250
37	ἱμάτιον, vestimentum.	341	καθίστημι, demitto.	298
141	ἵον, iui.	291	καθίστημαι, sedeo.	243. 300
ius.	ἵσσω, visco aves capio.	127	καθίστημι, destruo,	177
49	ἵπταμαι, volo, volas.	342	καθίστω, idem.	135
	ἵππος, equus.	38. 182	καθίστομαι, idem,	343
	ἵππιος, eques.	33	κατακτείνω, occidit.	334
105	ἵππιον, equito.	122	καίω, vel καίω, vro,	149. 151
159	ἴσος, æqualis.	4. 103. 105	156. 343	
320	ἵχω, habeo.	284	κακός, malus.	104
ibid:	ἵχναίω, detineo.	280	κακίστος, pessimus.	ibid.
65	ἵσχωμι, cognosco.	301	κακίστος, malitia.	52
to, 294	ἵστημι, sisto. statuo, constiruo,		κακοδαίμων, infelix.	60
. 149.	erigo. quadoq; sto.	233. 249	καλέω, voco.	204. 343
	ἵσταμαι, sto.	249. 253	καλὸς, ἢ, ἐν, pulcher, a, um.	
pro. 298	ἵστας stans.	50. 94. 152	25. 92	
ἵμαι,				καλός,

INDEX.

καλῶς, pulchrè,	304	κατίπτειν, cecidit.	ibid.
καλλίων, pulchrior.	95. 104	κατίφαγε, comedit.	ibid.
καλὺς, calyx, flos rose non expansus, folliculus.	89	καταρρίψω, perago.	ibid.
καλὺρρος, pulchra fluenta habens.	78	κατάσχεδι, continere, ibid.	
καλῶτω, tego,	153. 192	κατίδαν, mortuus est. ibi.	
καλῶμι, voco, à καλῶ,	244	κατατίπιδαι, vapulare. ib.	
κάμω, laboro, 144. 152.	274	κατατίδμι, depono.	133
343		κατάρτος, devotus diris,	
καρναίρω, vibro.	283	κατὰ μὲν ἢ σέ, secundum me aut te.	326
κατάρρρος, defluxus.	78	κατάλογος, catalogus.	321
κατῶν, scala.	55	καταγνώσκω, condemno, im- probo.	339
κάτω, infra	107	καταβαίνω, descendo.	337
κατώτορος, inferior.	ibid.	καταφέρω, defero.	348
κατώτατος, infimus.	ibid.	καυχάσθαι, gloriari.	169
κατάβαλε, vel κατίβαλε, de- iecit.	134	καρ, cor, animus.	80
καταδύσαι, demersisse.	ibid.	κάκη, combusti.	194
κατὰ δυνάμιν, pro viribus.		κινότης, iratus, à κίνη.	
ibid.	253		
κατακείμενος, dormituri.		καταγῶ, clamo, à κέκραγα.	
ibid.	284		
κατάχερτος, lætabundus.		κίνοσμήδω, ornatus sit.	181
ibid.		κίμαι, iaceo,	300
καταλείπω, relinquo.	ibid.	κίανιδω, nigricio.	280
καταμίξας, miscens.	ibid.	κίσιδος, via.	84
κατακύνω, annuens.	ibid.	κύνος, vacuus.	108
κατακυνώσασα, incendens.		κίρας, cornu.	42. 51
ibid.			κράβη

INDEX.

ibid.	κράδννμι, misceo.	336	κόραξ, corvus.	63
ibid.	κέρως, lucrum. 68.	106	κορρυύω, saturo.	335
ibid.	κίχαρις, gaudius, à χαίω,		κόρος, puellus.	27
te, ibid.	253		κόρυς, galea.	54
est. ibi.	κίω, cubo.	157	κοτυλάων, toxa.	65. 314
clare. ib.	κίρ, cor.	50. 80	κοσμέω, ornare.	23
. 133	κίρ, sors, fatum.	81	κόσμιος, modestus, mundus,	
s diris,	κίδω, à νίω, vado.	280	93	
adum me	κινέω, à κείω, voco.		κράσω, clamo.	284
326	282		κράνω, perficio.	343
us. 321	κινετός, mobilis.	313	κρατείω, teneo, vinco.	279
mno, im-	κινύ, nomen fluuij.	55	κράτος, vis.	27
339	κίχαιω, inuenio.	278	κράτιστος, optimus.	104
o. 337	κίλω, fleo. 156. 216. 343.		κράς, caput.	319
348	Item frango.	278	κράς, caro.	42. 76
. 169	κλάδος, ramus.	90. 91	κράμαι, pendeo.	343
80	κλάω, frango.	278	κρείττω, melior.	104
194	κλάσω, clango.	343	κρείς, fonticulus.	101
à κούω.	κλέπτω, furor.	151. 172	κρές, Cretensis.	98
κίραγα.	κλέπτω, fur.	106	κρέπτις, crepido.	52
s fit. 181	κλειώ, claudio.	157. 280	κρέιδη, hordeum.	314
300	κλείς, clavis.	23. 52	κρέμων, farina quæ per	
280	κλίνω, inclino.	172. 174	cribrum laxiora habens	
84	κλύω, audio. 235. 267. 285		foramina transmissa est.	
108	κλύς, illustris.	93	314	
42. 51	κλώ, ramus.	48	κρίνω, iudico.	124. 144.
κράβ-	κοινός, communis.	94	150	
	κίερος, κορίδιον, &c. puellula.		κρίνον, liliū.	91
	101		κρίσω, pulso.	122. 154
			κρίπλω,	

INDEX.

κρύπτω, abscondo, 153. 192	λαγχάνω, sortior. 278
343	λάλος, loquax. 105
κτέομαι, possideo. 140. 275	λαμβάνω, accipio. 141.
κτέας, pecten. 51	278. 330
κτείνω vel κτῆμι, occido. 235	λαμπάς, lampas. 51. 62. 319
140-144. 175	λανθάνω, lateo, 24. 278
κτῆτωρ, possessor. 275	λαός, 3. 79. vel λαῖος, popu-
κτίσσομαι, cōdor, creor, 140.	lus. 306
275.	λαοφθόρος, quī populum
κτίτωρ, creator. 275	corruptit. 320
κύδιος, illustrissimus. 106	λαφθόρος, à populo corru-
κύκλωψ, cyclops. 55	ptus. 321
κύκλος, circulus. 84	λάτρεω, cultor. 97
κύλιξ, calix. 49	λατρεία, servitus. ibid.
κυλίω volo. 149	λέβης, lebes. 52. 66
κυλινδρῶ, idem. 283	λέγω, dico. 120. 126. 141
κυνηγὲς, venator. 97	λεγέσσομαι, dicar. 176
κυνήτις, venatrix. ibid.	λέβω, libo. 120
κωτάσσω, inclino me, cunctor. 280	λείπω, relinquo. 151. 291
κύων, canis, 81	λέξις, dictio. 274
κωμάσσω, lasciuio, 25. 156	λεοντεία, leonina. 78
	λεχθήσομαι, dicar, 179
	λίον, leo, 56. 98
	λαῖος, populus. 317
Λάας, lapis. 51. 81. 89	λατρεῖς, latro. 5. 30
λαβέ, cape. 159	λατῶ, Latona. 46. 75
λαγώς, lepus. 41	λίβυς, Libys. 98
λάγνος, libidinosus. 105	λίθος, lapis. 99
λάγνυς, lasciuus. 33	λίθινος, lapideus. ibid.

λίθινος

INDEX.

278	κιδάσθαι, idem.	ibid.	μαγνὰρο, tutulo, splendo,
105	λίθας, lapillus.	101	283
141.	λίθοβολω, lapides iacio.	μάστι, scutica.	65
	136	μάχημα, pugno.	283. 344
52. 319	λε, Leo,	52	μάστις, testis. 50. 63. 89
24. 278	λεν, pannus lineus.	91	μαρῆνω, corrumpo, aresco,
popu-	λόγος, sermo.	39	143
306	λεῖπ, pelvis.	50	μέγας, magnus. 35. 86. 94.
populum	λύξ, singultus, vel Lynx	105	
320	fera.	8	μέγας, magnitudo. 28
corru-	λύκος lupus.	23. 97	μεγαλόθυς, magnanimus 50
321	λύκαυα, lupa.	97	μεθύσκω, μεθύσκειν, inebri-
97	λυράω, rabie aestuo.	284	or. 282
ibid.	λύχνος, lucerna.	84	μεθίμι pratermitto. 298
52. 66	λύω, soluo.	184. 192	μεῖσων, maior. 83. 85
6. 141	λοιω, melior.	104	μεῖσων, maius. 47. 95
176			μεῖρι, diuido, partior. 344
120			μεῖρομαι, sortior. 141
51. 291	μάγειρος, cocus.	97	μεῖον, minor. 104
274	μαρῆραια, coqua.	ibid.	μῆλας, niger. 27. 51. 94. 102
78	μενδύλλω, discere cupio.	μῆλ. mel.	3. 45
179	280	μενδύλλω, mulsun,	91
56. 98	μῆλας, beatus. 49. 55. 96	μενῆς, mellens.	95
317	μέλα, valde,	306	μέλλω, futurus sum. 131
5. 30	μενδύλλω, discio, 278. 344	μῆλω, elixo,	283
46. 75	μέλινος, vates.	97	μῆλς, cura est, 29. 304. 344
98	μαῖτι, vates mulier. ibid.	μῆμινα, μῆμα, paratus	
99	μαῖτορὼν vaticinandi sci-	sum. 253. à μῶω, cupio,	
ibid.	entia.	17	quæro. ibid.
ιδόδω		b	μῆμινα

INDEX.

μνησθαι, memini, 170.	μνῆσθαι, misceo. 334
274	μνῆσθαι, parvus. 104
μνῆσθαι, seu μνῆσθαι, à μνῆσθαι, minor. ibid.	
curaui. 193	μνῆσθαι, seu μνῆσθαι, maneo, à μνῆσθαι. 284
μνῆσθαι, maculaui. 194	
μνῆσθαι, maneo. 144. 193	μνῆσθαι à μνῆσθαι, recordor, 282. 344
μνῆσθαι, diuido. 283	in memoriam reuoco, 280
μνῆσθαι, sollicitè cogito, ibid.	μνῆσθαι, à μνῆσθαι, minuo, 28
μνῆσθαι, medius. 105	μνῆσθαι, mina. 28
μνῆσθαι, transfero. 132	μνῆσθαι, recordor 140. 225
μνῆσθαι, perendie. 304	μνῆσθαι, memor. 274. 276
μνῆσθαι, mutatus est, trans-	μνῆσθαι, adulter. 98
latus est. 191	μνῆσθαι, adulterium. ibid.
μνῆσθαι, non. 307	μνῆσθαι, à μνῆσθαι, venio. 281
μνῆσθαι, nemo, nullus. 108	μνῆσθαι, maculo, 144. 175
μνῆσθαι, nulla. 320	μνῆσθαι, vnitas. 51
μνῆσθαι, malū seu ouis, 21. 92	μνῆσθαι, unicornis. 42
μνῆσθαι, humeri. 84	μνῆσθαι, murmuro. 283
μνῆσθαι, consulto. 280	μνῆσθαι, abstergo. 334
μνῆσθαι, mater. 21. 50. 64. 81	μνῆσθαι, turris, vel domus li-
μνῆσθαι, matrix. 81	gnea. 48
μνῆσθαι, maritima, maritima. 32	μνῆσθαι, musa. 8
μνῆσθαι, machinor, 225.	μνῆσθαι, veētis. 84
μνῆσθαι, machina. 21	μνῆσθαι, sermo, fabula. 3
μνῆσθαι, rna. 28. 95. 107. 320	μνῆσθαι, myrias. 108
μνῆσθαι, maculo. 150. 175.	μνῆσθαι, mus. 54. 62
194	μνῆσθαι, num. 307
	μνῆσθαι, stultulus. 100

I N D E X.

οἶνω, in vinum conuerto,	δυσχερῶς, octingenti.	109	
inebrio,	ἰβιδ. δυσχερῶς, octies mille,		
οἶνω, vinum mulsum.	45	ἰβιδ.	
οἶνω, vinum oleo.	130	δύλω, pereō, ab οἶνω.	282
οἶνω, vinum emo,	ἰβιδ. δύλω, pauus.	105	
οἶνω, vinum potō,	ἰβιδ. δύλω, labor.	284	
οἶνω, vinum infundo,	ἰβιδ. δύλω, perij.	190	
οἶνω, pincerna,	321	δύλω, cado.	152
οἶν, solus.	ἰβιδ. δύλω, pereō,	141. 337	
οἶν, domus, vel οἶν.	130	ὄμμη, oculus.	27
οἶν, domesticus.	100	δύλω, iuro.	122. 155. 226
οἶν, domi.	316	δύλω, idē,	281. 345
οἶνω, aedifico,	127	ὁμολογέω, fateor, confiteor,	
οἶνω, domū custodio,	130	136	
οἶνω, misericors.	59	ἀπογγύνω, abstergo,	334
οἶνω, solus ago.	130	ὑποσφίγγω, consentio,	136
οἶνω, puto,	130. 165. 283.	ἀνθίσκαι, fruor, fructum ca-	
344		pio.	243
οἶνω, vel οἶνω, furo, cestro		δύλω, & δύλω, ab οἶνω, vel	
conctor,	130	δύλω, iuvo.	235
οἶν, ouis.	72	δύω, somnium.	49
οἶνω, abeo.	183. 344	δύω, asinus,	38
οἶν, fero, οἶνω, idem,	122	ὀξύς, acutus, 54. 56. 62. 81	
οἶνω, aus, augurium,	130	ὀξύμην, acētū mulsum.	45
οἶνω, auguror,	ἰβιδ. ὀξύς, acutē.	305	
οἶνω, augurium ex a-		οἶνω, prabeo.	127
uibis capio.	ἰβιδ. οἶν, ubi.	25	
οἶνω, idem.	ἰβιδ. οἶνω, itaque.	307	
οἶνω, octq.	108	οἶνω, vxorē habeo, 28. 123	

οἶνῳ

INDEX.

Д

INDEX.

πάντες, πάντες, πάντες,	tersectus.	321
ubi ³³ , ubiuis. 305. 320	patēos, paternus.	99
παντοκράτωρ, omnipotens.	παύω, sedo.	151
59	παχὺς, crassus.	105
πάππας, pater.	32 παῖς, suada.	75
πάππας, Papa.	ibid. παῖς, persuadeo.	173. 194
παράνοος, perperam audio,	284	
obaudio.	132. 135	παῖς, esurio. 158. 217
παράνοος, maritus.	79	παῖς, securis. 54
παράνοος; ror.	65	παῖς, peltatus seu cerra-
παράνοος, transuersus a-	tus.	33
gor.	134	παῖς, quintus. 109
παράνοος, maneo.	133	παῖς, quintanus. 10
παράνοος, deceptio, admo-	nitio.	143
nitio.	134	παῖς, pauper. 98
παράνοος, appono.	237	παῖς, mulier pauper. ib.
παράνοος, accedo, adsum.	290	παῖς, quinque. 108
παράνοος, virgo.	23. 91	παῖς, quinquies. 305
παράνοος, adueni vel aduenie-	bam.	108
bam.	294	παῖς, quingenti. 109
παράνοος, debacchor.	140	παῖς, quinquies
παράνοος, apud Deum.	12	mille. ibid.
παράνοος, praesens.	28	παῖς, quinquagesimus,
παῖς, omnis.	50. 94	ibid.
παράνοος, patior.	345	παῖς, debacchatus
παράνοος, pater. 50. 61. 64. 81	sum.	141 (173
παράνοος, parricida.	32	παῖς, persuasus sum
παράνοος, idem	320	παῖς, nisi. 143
παράνοος, à patre in-		παῖς,

INDEX.

321	πίπτω, cecidi.	140	πλάσι, placenta. 54. 58.
99	πίπτω, à πίπτω, concreui	61. 80	
151	coalui.	190	πλάσω, fingo. 121
105	πίπτω, & πίπτω, à πί-	πλάττω, lato & diducto	
75	πείθω, confido. 284	ore loquor. 26	
3. 194	πίπτω, contineo, comple-	πλάττω, idem. ibid.	
	ctor. 132	πλέω, plecto. 120.	
3. 217	πίπτω, deuasto. 152	πλεονάζω, sapius. 306	
54	πίπτω, qui circūit. 321	πλέω, nauigo. 24. 123. 156	
ceira-	πίπτω, folium. 91	203	
33	πίπτω, extēdo. 334. 345	πλήω, plenus. 42	
109	πίπτω, apparui. 8	πλήω, percutio. 192 (171	
10	πίπτω, ostendi. 194	πλήω, impleo. 120. 126.	
143	πίπτω, horresco. 284	πλησις, propinquus. 105	
98	πίπτω, πύγγω, compingō.	πλέω, nauigatio. 78	
er. ib.	291. 334	πνέω, spiro. 156. 203	
108	πίπτω, salio. 226	πνέω, idem. 178	
305	πίπτω, alicubi. 324	πνέω, facio. 28	
gima.	πίπτω, cubitus. 54	πνέω, crebrō anhelitum	
	πίπτω, premo, crucio. 24	duco. 280	
ti. 109	πίπτω, impleo. 235	ποιητής, poëta. 35. 97. 275	
nquies	πίπτω, imple. 240	ποίημα, poëma. 275	
ibid.	πίπτω, comburo. ibid.	ποίησις, poësis, ibi.	
esimus,	πίπτω, vram. 239	ποιμήν, pastor. 47. 319	
	πίπτω, bibo. 345	ποδί, alicubi. 324	
chatus	πίπτω, bibam. 197	ποδί, & ποδί, alicunde.	
(173	πίπτω, cado. 140. 345	ibid.	
us sum	πίπτω vel πίπτω, dico. 281	ποδω, desidero. 23	
143		ποδός, multus. 68. 105	
πίπτω,		b 4	

INDEX.

πολυπλάταρος, multistrepus,	ποτὶ, aliquando,	ibid.
91	πῶς, vsquam.	324
πολύπους, multipes. 61. 69.	πῶς, pes.	61. 64. 313
96	πραγμα, res, negotium.	274
πολύστροφος, multorum cornu-	πραγματικός, negotiosus,	
um,	ibid.	42
πολύχειρ, multimanus.	πρῶτος, mitis.	102
πολιμίσω, ἢ πολυμίσω, bello,	πρῶτος, mitior.	ibid.
283	πράττω, facio.	274. 346
πολεμῶν, bellatrixio,	πρεσβύς, senex, seu legatus.	
279	54	
πολλοίς, sepe.	πρίν, emo.	195
πόλις, ciuitas.	πρίω, serra,	48
πολίχνη, ciuitatella.	πράττω, produco, præcedo.	
πολῶ, verto.	132	
πονώ, laboro.	πρόβατον, ouis.	91
πόρος, mare.	πρόδιδάμι, prodo.	132
πορεύομαι, vado.	πρόχω, προχω, præcedo, e-	
πρόχω, longè.	mineo.	132
πρόσῑτος, longius.	ibid.	298
πρόσῑτατος, longissimè.	ibid.	298
πορφύρεα, purpurea.	78	
ποσάκλεις, quoruplus.	110	
ποσειδών, Neptunus.	60. 65	
πόσος, quotus.	109	
ποσάος, quoto die.	110	
ποσειδών, fluius.	27	
ποτήριον, poculum.	275	
πότε, quando.	25	
	πρότερος, prior.	ibi.
	πρότερος	

INDEX.

ibid.	πρῶτος, primus.	ibid.	ῥέω vel ῥω, dico.	177
324	πρός, præmittito.	293	ῥηνύω, rūpo.	281. 334. 346
313	προφήτης, propheta.	97	ῥήτωρ, Rhetor.	63
274	προφῆτις, prophetissa, ibid.	ῥίζα, radix.		27
ofus,	προφητεία, prophetia.	ibid.	ῥινώρως, rhinoceros.	42
	προφητεύω, vaticinor.	137	ῥίπτω, & ῥιπτάσκω, proiicio.	
103	πρόχως, aqualis.	321	ῥίσι, 131. 282	
ibid.	πρῶτον, primum.	305	ῥόδον, rosa.	27
346	πρῶτος, primus,	22	ῥοδόχρους, roseo colore infe-	
atus.	πότα, pota.	182	ctus.	79
	πυνδάνομαι, interrogo.	279.	ῥόος, fluxus.	78
195	346		ῥύσσομαι, libero.	282
48	πῦρ, ignis.	50. 167	ῥῆμα, robur.	9
cedo.	πῶ, adhuc, dum.	324	ῥώω, roboro.	122
	πῶν, grex ovium.	45	ῥώνυμι, valeo.	336. 346
91	πῶς, quodammodo, & quo-			
132	modo.	28. 324		

P.

lo, e-	ῥάβδος, facilis.	105	ῥάβω, extinguo.	206
132	ῥάβδος, facile.	306	ῥαβνύω, idem.	281. 346
298	ῥάβον, facilius.	ibid.	ῥαυτός, tui ipsius.	117
voio,	ῥάβω, vel ῥάβον, facillimè,		ῥάβω, colo.	283
283	ibid.		ῥάβω, moueo, quatio.	280
136	ῥάβον, cento.	27	ῥάβωμι, ledo.	279
1-92	ῥάβω, suo.	10. 153. 192	ῥάβω, computrui.	190
293	ῥάβω, circumago.	283	ῥάβω, moueo.	149. 146
290	ῥάβω, ago, facio.	131. 146	ῥάβω, hodie.	29. 104
298	ῥάβω, fluo.	156. 203. 346	ῥάβω, ferreus.	79
107			b. 5	ῥάβω;
ibi.				
ῥάβω-				

INDEX.

σίγησι, sinapi.	70	σῆδος, pectus.	65
σιεάλλω, exsiccō.	337	συχάζμαι, eo.	226
σιόειν, fodio.	153. 192	σίμα, os, oris,	3
σιόλος, crus.	68	σπέρνυμι, sterno.	325
σίωσιμα, tegmen.	45. 65	σπέρτος, exercitus.	40
σιόριος, scorpius.	97	σπέρνυμι, exercitū ducta-	
σιόθης, Scythia.	ibid.	re cupio.	280
σιόθης, mulier ex Scythiā,		σπέρω, verto.	173
ibid.		σπέρνυμι, sterno.	336
σιόσι sapiens.	103	σπέρνυμι, gemo.	283
σιόσι, sapienter.	304	συχνός, cognatus.	68
σιόσι, tuus.	114	συχάζω, gratulor.	135
σιόσι, vello, traho.	152. 206	συχάζω, conscribo,	ibid.
σιόσι, libo.	283. 346	συχνός, collaboro.	ibid.
σιόσι, semen.	274	συσάω, conuiuo.	ibid.
σιόσι, sero.	121. 124. 139	συσάω, colligo.	ibid.
σιόσι, studiosus.	105	συσάω, confero.	145
σιόσι, statio.	84	συσάω, contingo, com-	
σιόσι, farina aquā subacta.	meo.		134
51		σύμβολον, symbolum.	29
σίχνη, spica,	81	σύμβολος, omen.	325
σίχνη, adeps.	80	συνμαρτυρέω, condisco.	134
σίχνη, mitto.	143. 150	συνμαρτυρέω, colludo.	135
σίχνη, angustus.	130	συντάττω, construo.	145
σίχνη, arcto.	279	σύμφημι, consentio, appro-	
σίχνη, à σπέρω, priuo.	251	bo.	ibid.
347		συνφορὰ, euentus, fortuna	85
σίχνη, promitto, asseuero,		συνφύω, contingo, attingo.	
firmo.	195	ibid.	

INDEX.

οὐνιμι, intelligo.	298	τιδραμμαι, nutritus sum.	
οὐρῖω, sibilo, fistulā cano.	173		
156		τένω, tendo, extendo.	279
οὐρῖω, confuo.	135	τάχος, murus.	67
οὐρίλλω, contraho.	ibid.	τικτω, fabricator.	98
συμφορα calamitas.	83	τιλέω, finio. 122. 149. τιλέω,	
σφύτρω, suus.	114	idem.	279
σφώ, vos duo.	112	τίτλημι, idem.	235
σφωίτρω, refter.	ibid.	τιλίσκω, perficio.	281
σχάω, habeo.	280	τέμνω, secō, scindo 121. 144	
σχίς, habeto, à σχῆμι.	240	151. 174. 347	(49
σχίω, habeo.	152. 206	τέπω, tener, tenera.	47. 59
σχῆμα, figura, habitus,	274	τίρω, à τίρω, attero,	333
σῆσμαι, seruor.	177	τίρω, delecto.	120
σῶμα, corpus.	65. 314	τίρω, delectatio.	71
σωφρων, temperans.	100	τίσσε, quatuor.	28
σωφροσύνη, temperantia. ibi.		τίσσε, idem,	108
σωτήρ, saluator.	61. 320	τισσεάνοντα, quadraginta.	
		ibid.	
		τισσεάνοντος, quadragesi-	
		mus.	ibid.
τάσσω, accipio, apprehendo,		τισσεάνοντος, decimus	
154			
τάλας, miser,	27. 51. 59	quartus.	109
τάττω, ordino.	171	τίττω, quartus.	110
τάττω, infernus.	84	τίττω, contabui.	190
τίδνα, posui.	238	τίττω, perficio.	236
τίδνα, germinavi.	194	τίττω, quadruplex. ibi:	
τίδνα, fero, tolero.	235	τίττω, quadruplus.	
τίδνα, morior,	ibid.	ibid.	

INDEX.

τετρακτὴς, quater.	305	τοξότης, iaculator.	33
τετράς.	110	τοξόβω, iaculor.	176
τετρακτὴς, quatuor minarū.		τοκοῦ, genitor.	276
79		τοῖσ'ο, tale.	38
τετραπλοῦς, quadruplex.		τόμος, sectio.	276
ibid.		τόσ'ο, tantum.	ibid.
τῆς, partim verò.	306	τότι, tunc.	304
τέχνη, ars.	85	τόσ'ο, hoc.	ibid.
τετυπώς, qui verberavit.	95	τράχηλος, collum.	84
τέτω, contabesco.	190	τέτινω, verto.	151. 193
τόσ'ο, tantum.	38	τέττω, nutrio.	156. 173
τα, aliquid vel aliquod.	45	τέττω, curro.	120. 156. 347
τὸς, aliquis.	53	τρεῖς, tres.	107. 108
τὸς, quis.	95	τρεῖςκαίκοι, trecenti.	109
τῶν, ponens.	47	τρεῖςκαίκοις, trecentessimus,	
τίθω, pono.	149. 233	ibid.	
τίσω, pario.	120. 152. 283	τρεῖςκαίκοις, triginta.	108
τίμος, honos.	3	τρεῖςκαίκοις, trigesimus.	109
τίμος, honoratus.	95	τρεῖς, trinitas.	101
τίμω, honoro.	50. 155	τρεῖς, triennis.	88
τίς, idem.	122	τρεῖς, triremis.	67
τίω, solus.	347	τρίκωπος, tricornis.	42
τίω, tendo.	284	τρίμυς, trium minarum,	
τίπ'ω, vulnere.	281	79	
τίττω, dirigo, accurate		τετραπλοῦς, triplex.	110
collimo.	ibid.	τρίπας, tripes.	61. 85. 313
τῶν, tolero.	347	τετρακτὴς, tetra	109
τοῦ, quocirca.	307	τετρακτὴς, tetra	ies mille.
τοῦ, igitur.	ibid.	ibid.	

INDEX.

τεσσαρτάκωτος, decimus ter- tius;	ibid.	ἑτάτ.	321
τρίς, ter.	305	ἐμ' αὐτός, refert.	114
τρίτος, tertius.	109	ἐμῆς, vos.	112
τριτάτος πυρετός, tertiana fe- bris.	110	ἐπαίνω, consulo.	24
τρίτος, mos.	276	ἐπαίρω, sum, existo, initi- um do.	285
τροφή μου, alimentum.	45	ἐπ' ἑ, supra.	107
τροφή, idem.	276	ἐπίστροφος, superior.	ibid.
τροχάσω, curro.	280	ἐπύνω, dormio,	123
τρώω, attero, absumo.	193	ἐπίχρησ, debitor.	42
τρώγω, comedo.	150. 347	ἐποδείκνυμι, suggero.	339
τυγχάνω, sum, consequor.	279, 347	ἐποβάλλω, subiticio.	135
τυμπανίζω, qui tympana pulsat.	97	ἐπισημαίνω, promitto.	348
τύπτω, verbero.	120	ἐποιέω, bellum, pugna.	91
τυφάω, verberatus.	94	ἐπράω, texo.	226
		ἐπίστοι, submittit.	25
		ἐπασμα, textum.	65
		ἐψέω, eleuo	165

Y.

δάκνω, virreus,	79-93	Φ.	
ἐβρίσσω, iniuriā afficio.	127	φάγομαι, comedā.	169 197
ἔγις, sanus.	68	φάειν, luceo, appareo.	279
ἔγχεω, humecto.	275	φάινω, ostēdo, appareo.	121
ἔγχεω, humectatio.	275		124. 144. 150. 175
ἔδωκ, aqua.	41-50	φάσκω, dico,	231. 348
ἔδωκα, aqua mulsa.	45	φάσμα, spectrum.	175
ἔγος, filius.	64. 74. 89	φαῦλος, piger, malus.	94.
ἔς, idem.	89	φειδω, parsimonia.	75
		φίγω,	

INDEX.

φέρω, fero, 106. 284. 348	φιλοσοφία, philosophor, 136
φέρω, idem, 233	φέρω, 151. & φέρω, vro, 280
φειλόω, præstantior, 106	280
φείβομαι, pasco, 283	φλεγμίζω, inflammo, 275
φεύγω, fugio, 151. 276	φλεγμίζω, φλεγμίζω, in-
φήμι, fama, 21	flammatio, 275
φημι, dico, 235. 302	φλέψ, vena, 55
φθάνω, præuenio. 348	φθίνω, phœnix, 98
φθάρω, corruptioni obno-	φθίνω, puniceus, 79
xius, 275	φθάρω, fero; 204
φθάνω, pediculus 49	φθάρω, dico, 121. 149. 153
φθάνω, corrumpo, 172. 275	171
φθίνω, tabesco, 348	φθίνω, fer, 240
φθίνω, idem, 280	φθίνω, mens, 21. 47
φθίνω, corruptio, 348	φθίνω, horreo, cohoreo,
φθίνω, amo, 155. 202	284
φίλος, amicus, 4. 100. 104	φρόνιμος, sapio. 204
φιλία, amicitia, 36. 100	φρόνιμος, prudens, 38. 93
φιλότης, idem, 100	φρόνιμος, curo, 148
φιλότης, amans liberorum, 3. 276	φύγω, fuga, 279
96	φύγω, fugio, 279
φίλη, ama, 240	φύλαξ, custodio, 154
φίλωται, amans patriæ, 45. 95	φύλαξ, custodias, ibid.
φίλωνος, studiosus mundi-	φύλαξ, anhelio, 280
ciei, 313	φύσις, natura, 83
φιλοσοφία, amans lucris, 10	φύσις, fur, 50
φιλοσοφία, Philosophus, 93	φύσις, vir, 319
313	φύσις, iniustio facta ab igne
	in cruribus. ibid.
	κατά, 280

INDEX.

X.

X.	χλαμύς, chlamys,	54. 62
χαλῶ, laxo, remitto,	χλῆνυς, aper,	318
χάω, hio,	χρῆς, lanugo,	78
χάω, gaudeo,	χολῶ, vel χολῶ, irascor,	171
χάω, contineo.	χρῶς, congius.	73
χάω, es,	χράμα, vtor,	225
χάω, areus.	χρῖς, debitum.	42
χαράω, in sculpo, signo,	χρῖς, vilis.	38. 93
275	χρῖς, fenerator.	318
χαράω, nota, insigne,	χρῖς, oportet.	304
χάω, gratia,	χρῖς, in auro.	202
χάω, gratiosum,	χρῖς, aurum.	3. 13
χάω, gratiosus,	χρῖς, aureus.	78. 79. 93.
χάω, dehisco,	99	
χάω, manus,	χρῖς, tempus,	164
χάω, & χηῶ, peior,	χρῖς, cutis seu corpus ami-	
104	Etum cure.	78
χάω, pessimus,	χρῖς, fodio, aggerem	
χάω, manu ducō,	facio.	336
χάω, hirundo,		
χάω, fundo,		

Y

348	ῥάλλω cano. 121-124. 144	
χθες, heri,	304 ψαλμός, psalmus.	274
χθών, terra,	313 ψάλτης, cantor,	96
χίδω, niueus sum.	280 ψάλτρια, cantatrix.	96
χιτών, tunica.	89 ψάω, tango.	122
χιτώνιον, χιτὼν δέσμον, χιτὼν ἀν- είον, tunicella.	101	28
		ψῆφος, calculus, suffragium,

ψιδυρ,

INDEX.

ψιθυρ, susurro.

ψυχῆ, anima.

Ω*

ωδω, impello.

ωδωμαι, pello.

ὦ ἦτοι, heus vos.

50-89 ωνός, celer.

3 ων, qui est.

ωντομαι, emo.

ωρα, hora.

127 ωτενῶ, vulnus.

141 ωψ, visus.

116

105

28-319

141

27

ibid.

[55

Laus DEO Virginiq̃ Matri.

35m

place

Palma

Pa

Pa

Modo corio antur
et acipit palmis

Pa

